

မိမိ ဒီဇိုင်း

မွန်မတ်ကြည်စိတ်၊ မိမိပညာရှိ

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်	- ၅၀၀၄၁၇၀၃၀၉
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်	- ၅၀၀၅၉၆၀၅၁၁
အကြိမ်	- ပထမအကြိမ်
	၂၀၁၁-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
အုပ်ရေ	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၅၀/-
ထုတ်ဝေသူ	- ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
	ရွှေသမင်စာပေ
	၃၇/၄၄လမ်း၊
	ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
	ရန်ကုန်မြို့။
အတွင်း/အဖုံးပုံနှိပ်သူ	- ဒေါ်အေးအေး (မြ-၀၇၄၉၅)
	စန်းသော်တာပုံနှိပ်တိုက်
	တိုက်(၅၃)၊ ၅၅ လမ်း
	ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကက်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

၈၉၅-၈၃

ဒီနိုင်းခ

ဖွင့်မဖတ်ကြည့်ဖြစ်တဲ့ဒိုင်ယာရီ/ ဒီနိုင်းခ - ရန်ကုန်။

ရွှေသမင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။

၂၃၂ - စာ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) ဖွင့်မဖတ်ကြည့်ဖြစ်တဲ့ဒိုင်ယာရီ

ရွှေသမင်

စာပေမှာ စိစဉ်တင်ဆက်သည်။

ဒိုင်ယာရီ

ဖွင့်မဖတ်ကြည့်ဖြစ်တဲ့ဒိုင်ယာရီ

ရွှေသမင်စာပေ

အမှတ် (၃၇/၃၉)၊ ၄၄ လမ်း၊

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၂၉၆၁၁၀

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်မိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးတို့ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးတို့ ဝင်ရောက်စွက်ဖတ် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်ပင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊
- ❖ အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ဒို့ဇီဝရေး၊
- ❖ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ❖ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

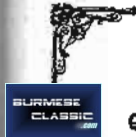
စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးမှုတို့ ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီဖက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးတက္ကသိုလ်များ ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ❖ စေ့ငြိမ်းစီးပွားရေးစနစ် ဒီပြင်စွာ ပြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ❖ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ပန်တီးနိုင်းစနစ်အားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်တင်ရေး၊
- ❖ အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် လှုပ်ကွေးမှုအခွင့်အာနိသ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး၊
- ❖ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဝညာရည် မြှင့်တင်ရေး။

ပွင့်မပတ်ကြည့်ဖြစ်တဲ့ဒိုင်ယာရီ

အေးစက်မာကျောတဲ့ စကားလုံးနဲ့ 'အချစ်' ဆိုတဲ့
အက္ခရာကို ရေးဖို့ ဘယ်တရားရုံးကမှ ပုံမသွင်းခဲ့ကြပါဘူး။
သိတတ်မယ်ဆို ပွင့်မတ် ကြည့်သင့်တာပေါ့ အချစ်ရယ် ...။

အခုတော့ အပြီးသတ်ခွင့်မရှိတဲ့

ပွင့်မပတ်ကြည့်ဖြစ်တဲ့ ဒိုင်ယာရီ

ဒီဒီဒီ

အကြိမ်ကြိမ် မေ့ခဲ့ဖူးတယ်

အကြိမ်ကြိမ် ချစ်တတ်ခဲ့မိမှန်း

အကြိမ်ကြိမ် မေ့လျော့နေခဲ့တာ ။

ပွင့်မပတ်ကြည့်ဖြစ်တဲ့ခိုင်ယာရီ

ဘဝမှာ ဆန်းပြားလှပတဲ့ အိပ်မက်တစ်ခု
ငါ့ဘဝမှာ အဓိကကျမယ်မှန်း ငါ မေ့လျော့နေခဲ့တာ

တိုက်ပွဲဝင်သူရဲကောင်းတစ်ယောက်အတွက် ဘာမဟုတ်တဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ရမ်းပစ်လိုက်တဲ့ ခြားလေးတစ်ချောင်းကြောင့် အသက်ဆုံး ရှုံးရမယ်ဆိုရင် ဖြေသာခွင့်ရှိနိုင်ပါ့မလား သူငယ်ချင်း ...။

စစ်မှန်တဲ့ရင်ခုန်သံတစ်ခုရဲ့ကဗျာကို ကာရန်မေ့အောင်နေတတ် တဲ့ ငါ့ကို အမြဲစိမ်းလန်းခွင့်မရှိတဲ့ တောအုပ်တစ်ခုနဲ့တူတဲ့အချစ်က ကျိန်စာဆိုးတွေ ဆိုနေလောက်ပါပြီ...။

လူတိုင်းဖတ်ကြည့်ခွင့်ရှိတဲ့၊ မြင်တွေ့ခွင့်ပေးထားတဲ့ မင်း ငါ့ အပေါ်ထားတဲ့ ချစ်ခြင်းအကွရာ၊ ငါ ဘာကြောင့်မမြင်နိုင်ရတာလဲ သူငယ်ချင်း ...။

အဲဒီအကွရာမှာ မျက်ရည်တွေပေးနေခဲ့ပြီဆိုတာ ငါ ဘာကြောင့် အသိအမှတ်မပြုခဲ့ရတာလဲ သူငယ်ချင်း ...။

ချစ်သော သူငယ်ချင်း ... တစ်ချိန်မှာ ငါ မေ့လျော့နေခြင်းရဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ငါပြန်ခံစားရမယ်ဆိုတာ ငါမသိခဲ့တာ အမှားလို့ ခေါ်သလား၊ ဒါမှမဟုတ် မေ့လျော့ခြင်းရဲ့ပေက္ခာလို့ အမည်တပ် မလား၊ မင်းသိရင် ဖြေပေးပါ ...။

ကျွန်တော်မှာ ခင်မင်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းမလေး တစ်ယောက် ပို့ပါတယ်။

သူ့နာမည်က နန်းရွှေပါ ...။

ကျွန်တော်က တစ်ခါတရံ မီးညောင်လို့ ခေါ်တတ်ပါတယ်။

“နင့် အချိုးကို ကြည့်ကျက်ချိုး ရွှေဝါ”

“အချိုး ကြည့်ကျက်ချိုးရအောင် ဒေါ်လေးသမီး ရွှေဝါက
ဖဲရိုက်နေလို့လားဟင်”

“လာပြန်ပြီ တစ်ကောင်”

“ဂျိုကာလား ဒေါ်လေး”

ဒေါ်လေးတို့ဘယ်လောက်ဒေါသထွက်ထွက် ကျွန်တော့်နဲ့ရွှေဝါ
ပေါင်းမိပြီဆိုရင် မလွယ်ကြော၊ ဒေါ်လေးက ကျွန်တော့်ဆို သိပ်ချစ်
သည်။ သမီးတွေမွေးထားသူမို့ ကျွန်တော့်ကို သူမွေးထားတဲ့ သား
တစ်ယောက်လိုချစ်တာမဆန်း။ နောက်ပြီး ရွှေဝါတို့အိမ်က ကျွန်တော့်
အတွက် တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ၊ ပတ္တာ မရှိပေ။

အခုလို ရွှေဝါကို ဆူပူနေတာ ကျွန်တော် တစ်ဖက်ခြံကနေ
ကြားတာကြောင့် ကျွန်တော် ခြံစည်းရိုးဘေးတံခါးကနေ ခြံထဲဝင်
လာပြီး အခုလို နောက်ပြောင်မိပါသည်။

“အေး ... နင်တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းလို့ကတော့ တိုင်းကျော်
ပြည်ကျော်ဖြစ်မယ့် မျောက်လောင်းလေးတွေ”

“ကျွန်တော်က စွန်းဝူခုံးဆိုရင် ရွှေဝါက ဟနမာန် ...”

“ငါက စွန်းဝူခုံး”

“ဘယ်ကလာ ... ငါမှ ...”

“ဘယ်က မလာရင် ညာက လာခဲ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ အောက်ဘက်က သွားရမှာ”

ဒေါ်လေး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းခြောက်
လာဟန်ရှိသည်။

“နင်တို့အစား ငါ ခေါင်းခြောက်တယ် မိုးဇွန်”

“ရေဆွတ်မလား ဒေါ်လေး”

“အေး ... ဆွတ်မယ် .. လာခဲ့”

ဒေါ်လေး တံမြက်စည်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်တာနဲ့...

“ပြေးကြစို့ ရွှေဝါ”

“အိုကေ ... လစ်ပြီ မေမေ”

ကျွန်တော် ရွှေဝါလက်ကိုကိုင်ပြီး တစ်ဖက်ခြံကို ပြေးပါတော့
သည်။ ဒေါ်လေးရဲ့အသံကဟစ်ပ်ဟော့သီချင်းသံလို အဆက်မပြတ်။

“မောလိုက်တာဟာ”

ရွှေဝါက ရင်ဘတ်ကို လက်ဖဝါးလေးနဲ့ဖိပြီး စကားပင်အောက်က ခုတ်တန်းမှာ ထိုင်သည်။။ အဖြူရောင်ဖန်းတစ်ပွင့်က ရွှေဝါပေါင်ပေါ်လာကျသည်။။ ရွှေဝါက ပေါင်ပေါ်ကျလာတဲ့ဖန်းပွင့်ကို လွှင့်ပစ်တော့ ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။ ကျွန်တော်ပြုံးတာကိုမြင်တဲ့ ရွှေဝါက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ...

“နင်က ဘာပြုံးတာလဲ”

“မိန်းမမပီသတဲ့မိန်းမကို ပြပါဆိုရင် နင့်ကို လက်ညှိုးညွှန်ရမှာပဲ မီးညောင်”

“နင် အဲဒီနာမည်မခေါ်နဲ့ဆို ဇွတ်တရွတ်”

“နင်ကျတော့ ငါ့ကို ဘာလို့ ဇွတ်တရွတ် ခေါ်လဲ”

“အဲဒါဆို နင်လဲ မခေါ်နဲ့”

ရွှေဝါက သူလုပ်နေကျအတိုင်း လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြန့်ပြသည်။ ကျွန်တော်က သူမလက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို အပေါ်ကနေ ရိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမက ပြန်ရိုက်သည်။

“ကဲ ... ကျောင်းသွားဖို့ပြင်တော့”

“ငါက မြန်ဇာတယ်”

“ဟ .. နင်က မိန်းကလေး”

“မိန်းကလေးပေမယ့် ငါက ဘာတွေအလှအပလုပ်နေလို့လဲ၊ နင်သာ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်တာ ပြီးတယ်ကိုမရှိဘူး”

ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါသည်။ ရွှေဝါ ကျောင်းသွားဖို့ပြင်ဆင်ချိန်ဆိုတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အရမ်းမြန်လွန်းသည်။ သနပ်ခါးရေကျွဲလောက်သာလျှားပြီး ကျောလယ်လောက်ရှိတဲ့ဆံပင်ကို ခပ်မြင့်မြင့်စုစည်းချည်နှောင်ရုံလောက်သာ။

ဒါပေမယ့် ရွှေဝါအလှကို အခန်းကျော်ပြီး တကူးတကလာကြည့်ကြသူတွေ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာ မနည်း။ ဒါတွေကိုလည်း ရွှေဝါ ကသိပေမယ့် စိတ်မဝင်စား။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းပြေးရင် သူပါ လိုက်လာသည်။ မလိုက်နဲ့ပြောရင် ဟိုတိုင်မယ့် ဒီတိုင်မယ့်နဲ့ ချွန်တွန်းလုပ်ချင်သည်။ ဒီတော့လည်း ခေါ်ခဲ့ရတာပါပဲ။

“

ဓာတုကလျာကို ဝင်ခေါ်ရအောင် မိုးဇွန်”

“အေး ...”

ဓာတုကလျာဆိုတဲ့ မကောင်မလေးက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်။ ရွှေဝါနဲ့ တစ်ခန်းတည်း၊ တစ်တန်းတည်း အတူထိုင်ပါသည်။ နာမည်ရင်းက ကလျာ၊ ဒါပေမယ့် အသံက အိညောင် အိညောင်နှင့် ချွတ်တဲပြောတတ်သည်။

သူ့ရဲ့အားသာချက်က အင်္ဂါသန်ခြင်းပင်။ ယခုခေတ် မင်းသား မင်းသမီးတွေ ငိုတယ်ဆိုတာ ကလျာကို မိမယ်မထင်။

ကလျာတို့က အိပ်နေရင်းလည်း ငိုပြတတ်သည်။ ထမင်း စားရင်းနဲ့လည်း ငိုပြတတ်သည်။

နောက်ဆုံး အိအိပါရင်းတောင် ငိုနိုင်တဲ့ ကောင်မလေးပါ။

တစ်နှစ်ကကျောင်းကပွဲမှာ ပြဇာတ်ကသည်ဆိုပါစို့။ သူမ ကပြ သည့်ပြဇာတ်က မပဋ္ဌာမြေလူး။ လူးလိမ့်အောင်ငိုပြပြီး ပရိသတ်တွေ တောင် မျက်ရည်ကျရရှာသည်အထိ ဝိပြင်သည်။

ဓာတ်သိမ်းခန်းပြီးလို့ လိုက်ကာချပြီးချိန်မှာ ငိုတာရပ်လို့မရ၍ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးတောင် မျက်ရည်တရွဲရွဲနဲ့ စင်ပေါ်တက် ချီးကျူးကာ အင်္ဂါရပ်ခိုင်းခဲ့ရသည်။

“တော်ပါတော့ ကလျာရယ်၊ နင်အိမ်မှာရှိနေရင် ငါတို့အိမ်ကို ဘယ်လိုထင်ကြမလဲမသိဘူး၊ ဟိုတစ်နေ့ကလဲ လူကြီးတစ်ယောက် လာပြီး ဒီအိမ်က ဘုန်းကြီးပျံမှာ ဧရင်ကျူးတဲ့အိမ်လားမသိဘူးလို့ အမေးခံရတယ်ဟဲ့”

အိမ်ရှေ့ရောက်ရောက်ချင်း ကလျာအမေ ဒေါ်လေးမြစကား ကြောင့် ရွှေဝါက ...

“ဧရင်ကျူးတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ မိုးဇွန်”

“ဪ... သံနေသံထားနဲ့ ငိုရတဲ့လူဟာ”

“ကလျာတို့ကတော့ စပ်ဟေ့”

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပေါ်တက်တော့ ဒေါ်လေးမြက ရဲဘော် သုံးကျိပ်ကို ကြိုဆိုတဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့မျက်နှာနဲ့ ...

“ဪ... သားတို့ ..လာ ... ကျောင်းသွားတော့မလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကလျာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရွှေဝါက သိသိကြီးနဲ့ ထပ်မေးတာကြောင့် ငိုချင်ရက်လက်တို့ ဖြစ်နေရှာတဲ့ ကလျာက မျက်ရည်တွေကျလာတာ ...

“အစ် ..ထမင်းစားရင်း ခြင်္လာကိုက်လို့ ငိုမိတာကို.. အဲဒါ ကို အမေက ... အီး ဟီး ...”

“ဟဲ့ .. နင့်ကို ငါက ဘာပြောမိလို့လဲ၊ ခြင်္လာကိုက်တာများ အဆန်းလုပ်လို့အေ၊ ဘယ်လိုဟာလေးမှန်းလဲမသိဘူး၊ ငါ နင့်ကို မွေးတုန်းက အိပ်မက်မက်တာ မှန်နေပါပြီ”

“ဘယ်လိုမက်လို့လဲ ဒေါ်လေး”

ကျွန်တော်က သိချင်တာကြောင့် မေးမိသည်။ ဒေါ်လေး ငေါတာ ရွဲ့တာ ကျွန်တော် တကယ်မသိ၊ ဒေါ်လေးက ကလျာကို မျက်စောင်းထိုးရင်း

“အိပ်မက်ထဲမှာ ရွှေမန်းတင်မောင်၊ မိုးပြည့်ပြည့်မောင်ရယ် မြင့်မြတ်နဲ့ နေမျိုးအောင်က မျက်ရည်တွေကျပြီး ကလေး တစ်ယောက်ကို လာပေးတယ်တဲ့”

ကျွန်တော်တို့ ရယ်မိကြပါသည်။ ဒေါ်လေးပြောတဲ့ မင်းသာ မင်းသမီးတွေက အငိုသန်သန် ...။

“ငါလဲ အိပ်ရာကနီးတော့ မွေးလာတဲ့ကလေးက အနုပညာ ဗီပေါလာမှာပဲ ထင်တာပေါ့၊ အခုမှ .. အမလေး ..”

ဒေါ်လေးက အသံပြကြီးနှင့် အော်ငိုတော့ ...

“အမေ ... မငိုနဲ့တော့ ၊ သမီး ကျောင်းသွားတော့မယ်”

ကလျာ ဆလံသ,ကာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မျက်ရိပ်ပြ ဦး အိမ်ပေါ်က အမြန်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“အမေက ငါ့ထက်တောင် ပိုဆိုးနေပါလား”

“လမ်းမပေါ်မှာတော့ မငိုလိုက်ပါနဲ့ ကလျာရယ်”

“ရွှတ် ... မငိုပါဘူးဟာ”

မငိုပါဘူးလို့သာ ပြောနေပေမယ့် မျက်ရည်ကကျချင်နေရှာသည်။

“ယူနဲ့တို့ စကားပြောချင်တယ် မိုးဇွန်”

ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းမထိုးခင် လရိပ်ဝေက ကျွန်တော့် အတန်းထဲဝင်လာပြီး ပြောသည်။

“ရပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကျောင်းလွှတ်ရင် ကျောင်းရှေ့ဇာအုတ်ခုံမှာ စောင့်နေပေးပါ”

“အေး ...”

လရိပ်ဝေနှင့် သူမသူငယ်ချင်းတို့ ထွက်သွားတော့ အောင်ကိုကိုက မပြီးသေးတဲ့သင်္ချာအိမ်စာကို အသည်းအသန်တွက်ချက်နေရင်း...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းဘာတွေလုပ်ထားလဲ ပြောစမ်း”

“ငါက ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... လရိပ်ဝေလေးတောင် မင်းဆီ တကူးတက ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ မင်းအရည်အချင်းကို မလေးစားဘဲ မနေနိုင်ဘူး မိုးဇွန်”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး အောင်ကို”

လရိပ်ဝေဆိုတာ ဒီကျောင်းရဲ့ အလှဘုရင်မ၊ သူမနားမှာ ရစ်ဝဲနေတဲ့ပျားပိတုန်းတွေက ရှာနှုန်းပြည့်အနေအထား၊ ဒီကျောင်းမှာ လရိပ်ဝေ က အစွမ်းကုန်ပွင့်လန်းလှပနေတဲ့ပန်းတစ်ပွင့်လို ကျော်ကြားနေရင် ကျွန်တော့်ရဲ့သူငယ်ချင်းမလေး နန်းရွှေဝါက ပွင့်ဖယ်တွေကို အခက်အခက်တွေနဲ့သိုဝှက်ထားတဲ့ ပန်းကလေး။

ကျွန်တော်ကတော့ ရွှေဝါ လှတာကိုသိပေမယ့် ခံစားလို့မရတာ အမှန်။ သူငယ်ချင်းတွေက မြှောက်ပေးလို့လည်း မရ၊ ရွှေဝါကို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို မြင်ကြည့်လို့ပဲရသည်။

ကျောင်းလွှတ်တော့ ကျွန်တော်၊ စိုးကြီးနဲ့ အောင်ကိုကိုတို့ ကျောင်းရှေ့မှာ ရပ်စောင့်နေမိသည်။

“ဟိုမှာ လာပြီ မိုးဇွန်”

ခြေသလုံးဖုံးသည်အထိ ထာဘီကိုချုပ်ချုပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ပြီး ဖော်ဒယ်တစ်ယောက်လိုလှပတဲ့ လရိပ်ဝေက ချွေးစို့စို့မှာ ပါးကွက်ကြားလေးက ရေးတေးတေး။ ပြုံးလိုက်ရင် သူမရဲ့အကျော်ကြားဆုံး ပါးချိုင့်လေး နှစ်ဖက်က မင်သက်စေလောက်သည်လို့ ကျွန်တော် ကြားခဲ့ဖူးသည်။

သူမ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရပ်သည်။ သူမ ဘေးကအဖော်က လရိပ်ဝေကို ပန်းချင်းတိုက်ပြီး အချက်ပြတော့ သူမက ခေါင်းငုံ့ကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေပုံရသည်။

“ပြောလေ ... လရိပ်ဝေ”

သူမက လက်ဝါးဖြန့်ပြသည်။ လက်ဖဝါးပေါ်မှာ ဖန်းနုရောင် စာရွက်ခေါက်လေး။ ကျွန်တော် ဘာမှန်းမလည်။ သူမက ချက်ဝန်း ပင့်စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ဒါ နင်ပေးတာမဟုတ်လား မိုးဇွန်”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြတော့ သူမ ပါးစပ်အဝိုင်းသား။

“ဒါ ငါပေးတာမဟုတ်ဘူး လရိပ်”

ခဏကြာအောင် သူမ ငြိမ်သက်သွားသည်။

“နင် ...”

“ဖြန်း”

“ဟာ .. ဆော်ပြီဟေ့”

ပူထူသွားတဲ့ ကျွန်တော့်ပါးပြင် ...၊ ခံပြင်းစိတ်နဲ့ ကြည့်မိတော့ လရိပ်ဝေ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပြီး ရစ်ဝိုင်းသီခိုနေတဲ့ မျက်ရည်စကို ပါးပြင်ပေါ်ကျမသွားအောင် ထိန်းသည်။

“ငါပေးတာမဟုတ်ဘူးလို့ အမှန်အတိုင်းပြောတာ အပြစ်တစ်ခု လား လရိပ်”

“မိုးဇွန် ...”

သူမ ထောက်ခေါက်ကာထွက်သွားသလို နန်းရွှေဝါ ကျွန်တော် ဆီ ပြေးလာပါသည်။ ရွှေဝါက စူးစမ်းစပ်စုနေကြတဲ့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေကို လှည့်ကြည့်ပြီး ...

“လာ လမ်းကျမှ ငါ ရှင်းပြမယ်”

“ဟုတ်တယ် ... လူတွေဝိုင်းကြည့်နေကြတယ် ..လာ”

ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့ကြီး ကျောင်းသားအုပ်ကြားမှ ထွက်လာခဲ့ရ ပါသည်။ လမ်းရောက်တော့ ရွှေဝါက ရှင်းပြပါသည်။

“အဲဒီစာက ငါပေးတာ မိုးဇွန်”

“ဘယ်လို ...”

“နင်ပေးတာ”

ကျွန်တော်တင်မဟုတ်ပါဘူး၊ အားလုံးကလည်း ရွှေဝါ စကား ကို နားမလည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါပေးတာ၊ လရိပ်ကို ကလစ်တွေ၊ အရုပ်လေး တွေ ပို့စကဒ်တို့၊ စာတို့ကိုနင်ပေးတာဆိုပြီး ပေးထားရတာ အမော”

“ငါမှမပေးတာ ရွှေဝါရယ်”

ရွှေဝါက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ဟဲ့ ... လရိပ်အချစ်ကို လိုချင်လို့ လရိပ်နားမှာ ကပ်နေကြ တဲ့ကောင်တွေ အများကြီးပဲ”

“အေးလေ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

ကျွန်တော် ခပ်ပေါ့ပေါ့ဖြေရင်း ပူထူကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ စပ်ဖျင်းဖျင်း ပါးကို ပွတ်နေမိသည်။

“ငါကတော့ဖြင့် ငါ့သူငယ်ချင်း အဆင်ပြေပါစေဆိုပြီး အောင် သွယ်ရုပ်ပေးလိုက်ရတာ”

“အဲဒါဆိုလဲ နင် အစောကြီးကတည်းက ငါ့ကိုတိုင်ပင်ပါလား”

“အဲဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ နင်ပြောသင့်တယ် ရွှေဝါ”
 စိုးကြီးကလည်း မကျေမချမ်းနဲ့ဝင်ပြောတော့ ကလျာက ...
 “နင်တို့ကလဲလေ၊ ရွှေဝါကိုချည်းပဲ အပြစ်တင်မနေနဲ့၊ ဒီက
 ကိုယ်တော်ချောက အလိုက်သင့်လေး မျောနေလိုက်ပါလား”
 “ဟုတ်တယ်ဟာ၊ ငါ ကြိုးစားရကျိုးမနပ်လိုက်တာ”
 “ရွှေဝါကတော့ စံပဲဟေ့”
 “အေးလေ .. မလည်ရှုပ်”
 အခုမှ ရယ်မောနိုင်ကြပါသည်။
 “နင် နာလားဟင်”
 ရွှေဝါက ကျွန်တော့်ကို ကရုဏာသက်စွာ ပြောတော့ ...
 “မနာဘဲနေမလားဟ၊ အားကုန်လွှဲရိုက်လိုက်တဲ့ဟာကို”
 “ပြစ်မိး ..”
 “အား ..”
 “အပိုက လုပ်ပြီ”
 ထိရုံလေးနဲ့ ကျွန်တော်က အော်တော့ ရွှေဝါက အခုလို ပြော
 လာပါတယ်။

သူငယ်ချင်း

စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ ရေးချလိုက်လို့ ရင်ထဲကဝေဒနာ
 သက်သာသွားမယ်လို့ နင်ထင်လားဟင် ...။

ရင်ထဲကို ပုရွက်ဆိတ်အကိုက်ခံရသလို၊ ရင်ထဲကို လှံနဲ့ထိုး
 သလို မနာကျင်ပေမယ့် တစ်စုံစိမ့်အဆိပ်တက်လာတဲ့ဒဏ်ရာက
 ငါ အသက်ရှင်တဲ့အထိ အတူပါသွားပြီလေ ...။

နင်ပျော်ရင် ငါကျေနပ်တယ် ...
 နင်ဝမ်းနည်းရင် ငါက ပိုဝမ်းနည်းတတ်တယ် ...
 ဒါဟာ မှန်သောစကားပါ သူငယ်ချင်း ...။

“မိုးဇွန် .. မနေ့က ဘာလို့ကျောင်းမတက်တာလဲ”

နင် ဒီမှာစောင့်နေ၊ ဘယ်မှမသွားနဲ့နော်လို့ အသေအချာမှာပြီး ရွှေဝါနဲ့ အောင်ကိုတို့တစ်သိုက် ထွက်သွားကြပါသည်။

ခဏနေတော့ သူ့ဆီ လရိပ် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာကာ အခုလိုမေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းကုတ်ပြီး အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်ပါတယ်။

“ရေချိုးမှားလို့ဖျားချင်ချင်ဖြစ်တာနဲ့ကျောင်းမတက်တော့တာ” လရိပ်က ပြုံးသည်။ သိပါတယ်ဆိုတဲ့ အပြုံးမျိုး။

“မလိမ်ပါနဲ့ မိုးဇွန်ရယ်၊ မနေ့က ရွှေဝါ ပြောပြတယ်၊ မိုးဇွန်ရှက်ပြီး ကျောင်းမလာတာတဲ့၊ ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ လရိပ်လဲ မမေးမစမ်းဘဲ လူပုံ၊ အလယ်မှာ ရိုက်မိလိုက်တာ၊ နောက်မှ ရွှေဝါ

ပြောပြတယ်၊ အဲဒီစာတစ်စောင်တည်း မရေးပေးဖြစ်တာတဲ့၊ ကျန်တဲ့ စာတွေ၊ ပစ္စည်းတွေအားလုံးက မိုးဇွန်ပေးတာ အမှန်ပါတဲ့”

သက်ပြင်းကို ကျိတ်ချရင်း လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ ရွှေဝါရေလို့...။

“အဲဒါ ...”

ကျွန်တော့်ရဲ့ အယောင်အမှားမှားပုံစံကြောင့် လရိပ်က သဘောကျစွာရယ်ရင်း ...

“အဲဒီပုံစံလေးတွေကြောင့် ယူကို တို့သဘောကျတာ မိုးဇွန်၊ ကဲ မိုးဇွန်အချစ်ကို တို့လက်ခံတယ်၊ သွားပြီနော်”

“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့”

လရိပ် ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင် ဟိုကောင်တွေ ဘယ်ချောင်က ဘယ်လိုထွက်လာသည်မသိ။

“ကွန်ကရက်ကျူလေးရှင်း .. သူငယ်ချင်း”

ရွှေဝါက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လက်ဝါးဖြန့်ပြသည်။ ကျွန်တော်က အောင့်သက်သက်နှင့် လက်ဝါးချင်းရိုက်တော့ ...

“ကျောင်းဆင်းရင် နင်နဲ့လရိပ် ငါတို့ကို အာပူလျှာပူ လိုက်တိုက်ရမယ် မိုးဇွန်”

“ဘာလို့တိုက်ရမှာလဲ”

“နင် မညစ်နဲ့နော် မိုးဇွန်”

“ဟ ... ဘာဆိုလဲဟ၊ ငါမှ မကြိုက်တဲ့ဟာ၊ ရွှေဝါ ... နင် လိုက်ရှုပ်မနေနဲ့နော်”

၂၆

ဒီနိုင်းခ

“ဟဲ့ ... နင်ကများ နာရတယ်ရှိသေး၊ ငါကဖြင့် ငါ့သူငယ်
ချင်း အပျင်းလဲပြေ၊ မဟုတ်တရုတ်တွေနဲ့ တွေ့မှာစိုးလို့ အကောင်း
စားလေး ရှာပေးရသေးတယ်”

ကျွန်တော် ခါးထောက်ပြီး ရွှေဝါကို မျက်လုံးဖြူ စိုက်ကြည့်မိ
သည်။ ရွှေဝါကလည်း ကျွန်တော့်အတိုင်း လိုက်လုပ်ပါသည်။
ဟိုကောင်တွေ ရယ်နေကြလေသည်။

ဖွင့်မဖတ်ကြည့်ဖြစ်တဲ့ဒိုင်ယာရီ

၂၇

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်နဲ့လရိပ် သမီးရည်းစားဖြစ်တဲ့ အထိမ်း
အမှတ်အနေနဲ့ အားလုံးကို မုန့်လိုက်ကျွေးရပါသည်။ အိပ်မက်
မက်တတ်ခါစလူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အချစ်ဆို တာကြ
အထင်ကြီးမိကြတဲ့အချိန်ပေါ့။

လရိပ်က ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နဲ့ ပိုပြီး အတွဲများလာပါတယ်။
အရွယ်က ရွက်နုတွေ စိမ်းစိုနေစအရွယ်။ တက်ကြွလန်းဆန်းမှုတွေနဲ့
ဘဝကို အပျော်သက်သက်မြင်တတ်ခါစဆိုတော့ အရာအားလုံးဟာ
ပျော်စရာကြီးလို့ထင်ထားခဲ့ကြတယ်။ ကျောင်းတွေပိတ်ခါစက
ကျွန်တော်တို့ ညနေတိုင်း စက်ဘီးထွက်စီးကြပါတယ်။

ကန်တော်ကြီးဘက်ကို တစ်အုပ်ကြီး ညနေတိုင်း စက်ဘီး
ထွက်စီးခဲ့ကြသည်။

“မောတယ်ဟာ၊ ခဏနားဦးမယ်”

ရွှေဝါ စကားကြောင့် ကျွန်တော့်နောက်က ကယ်ရီယာမှာ ထိုင်နေတဲ့ လရိပ်က ...

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ ခဏနားမယ်ဟာ”

“နားကြပါ၊ ငါတို့က နင်းရတဲ့သူ၊ နင်တို့ပဲ မောနေတော့”

အောင်ကိုကိုက ကလျာကို တင်နင်းလာပြီး စိုးကြီးက ရွှေဝါကို တင်နင်းလာရသူဆိုတော့ ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင် ပြောပါသည်။

ရွှေဝါက သကြားလုံး စားနေတာကို ကျွန်တော်မြင်တော့ ...

“ရွှေဝါ ... သကြားလုံးရှိသေးလား”

“ဟင့်အင်း ... ရှေ့ ... တစ်ခြမ်းစား”

ရွှေဝါက သကြားလုံးတစ်ခြမ်းကိုကိုကိုပြီးပေးတော့ လရိပ်က ...

“မောင်ကလဲ၊ သူများစားပြီးသားဟာကြီးကို၊ လရိပ်မှာ ပီကေ ပါတယ်”

“နေပါစေ လရိပ်၊ မောင် သူ့ဆီက ဂျစ်ကျပြီးစားတာ”

ကျွန်တော် ရွှေဝါပေးတဲ့သကြားလုံးကိုစားတော့ လရိပ် မျက်နှာ ပျက်သည်။ နောက်တော့ ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ သူမ ဟန်ဆောင်လိုက် တာ မြင်လိုက်ပါသည်။

“မောတယ်ဟာ”

ရွှေဝါက ကျွန်တော့်ကျောကိုမှီပြီး အမောဖြေသည်။ ကျွန်တော် က စနေကျအတိုင်း မှီထားတဲ့သူမကို ရှောင်လိုက်တော့ ရွှေဝါ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာပါသည်။

“ဟဲ့ ... နင့်ချစ်ချစ်ကြီး ငါ့ကို စိတ်ကောက်နေဦးမယ်”

ရွှေဝါစကားကြောင့် လရိပ်က ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ...

“ဘာမှမဆိုဘူး”

“တွေ့လား ရွှေဝါ၊ အေးဆေးဆေး ...”

ကျွန်တော်က လရိပ် ကိုသိုင်းဖက်ရင်း ရွှေဝါကို မျက်လုံးမှိတ် ပြတော့ ရွှေဝါက နှုတ်ခမ်းမဲ့သည်။ ခဏနားပြီး ကန်တော်ကြီး တစ်ပတ် စက်ဘီးလျှောက်စီးပြီး နည်းနည်းမှောင်လာတော့ လရိပ်ကို အရင်လိုက်ပို့ကာ စိုးကြီးနဲ့က တစ်လမ်းစီမို့ စိုးကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရွှေဝါက ကျွန်တော့်နောက်မှာ ထိုင်လိုက်လာသည်။

“နင်နဲ့ ငါနဲ့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ရင်းရင်းနှီးနှီးနေတာ နှိပ်ပေမယ့် လရိပ်ရှေ့မှာ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်မှုဖြစ်လိမ့်မယ် မိုးဇွန်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဟဲ့ ... ဟိုက နင့်ချစ်သူလေ”

“အေးလေ ... နင်က ငါ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း”

အောင်ကိုနဲ့ကလျာက ရှေ့တော်တော်ရောက်နေပြီမို့ မသိကြ။

“မဟုတ်သေးဘူး မိုးဇွန်”

“ဟုတ်သေးတယ် ရွှေဝါ”

ရွှေဝါ အသံတိတ်ဆိတ်သွားကာ တစ်လမ်းလုံး ငြိမ်ပြီး လိုက်လာသည်။

သူငယ်ချင်း

အဲဒီစကားတစ်ခွန်းနဲ့ အချိန်အကြာကြီး ရူးရတော့မယ်ထင်
ပါရဲ့ဟယ် ... ဘဝခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ ငါ နင်နဲ့သူငယ်ချင်း
ဆိုတဲ့ အမှတ်တံဆိပ်နဲ့ နေဆိုလဲ နေရဲ့ပါတယ်ဟာ ...

မျှော်လင့်ချက်ကို ငါ အကြီးကြီးမစဉ်းစားရဲတာ ငါငယ်ငယ်
ကတည်းကဆိုတာ နင်သိပါတယ်

နင်ဟာ ငါ့ရဲ့တစ်ခုတည်းသော ကောင်းကင်ပါ

နင်ရွာချမယ်ဆိုရင်လည်း ငါ စိုစွတ်ဖို့ အသင့်ပါပဲ ...

နင် ပူလောင်ဖြာကျဖို့ ငါ့ရင်ခွင် ခြောက်သွေ့စေဆိုလည်း
အသင့်ပါပဲ သူငယ်ချင်း။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို အံဆွဲထဲ ပစ်ထည့်ပြီး ...

“ဘယ်သူလဲ”

“ငါ မိုးဇွန် ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အဝတ်အစားလဲနေတာဟေ့”

“ပြစ်မိး”

“ခွေးစုတ် ...”

သူမက ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဆဲတော့ မိုးဇွန် ရယ်သံကြီးကို ကြားရပါ
တယ်။ သူမက သိမယ်လို့ ကြိမ်းဝါးရင်း ကြိုတင်စီစဉ်ထားတဲ့
အတိုင်း တံခါးကို တွန်းအဖွင့်

“ဟက်ပီးဘတ်ဒေး ...”

“ဟာ ...”

သူမ ခံလိုက်ရပြန်ပြီ။ မျက်နှာမှာ ပေကျံနေတဲ့ ခရင်မိတွေက အများကြီးမှ တကယ့်အများကြီး။ ဒီကောင်က ကိတ်မုန့်ကိုကိုင်ပြီး ရွှေဝါမျက်နှာကို အုပ်ချလိုက်ပြီး ထွက်ပြေးပါတော့သည်။ သူမက အသင့်ဝယ်ထားတဲ့ ကိတ်မုန့်နဲ့ ဒီကောင့်နောက်က လိုက်သည်။ ဒီ ကောင်က လည်သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ဖေဖေ၊ မေမေနဲ့ ဒီကောင့် ဖေဖေ အန်ကယ်အောင်နဲ့ အန်တီမြင့်တို့ကို ပတ်ပြေးသည်။

“နင် .. မယုတ်မာနဲ့ မိုးဇွန် ... အဖမ်းခံ”

“ဟဲ့ .. အဖမ်းခံရအောင် ငါက လူဆိုးမှမဟုတ်တာ၊ ငါ သူငယ်ချင်းက အခုမှ လှသွားတာ”

အားလုံးက သူမကိုကြည့်ပြီး ဝိုင်းရယ်သည်။

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း သူမ အခုလိုပဲ အမြဲခံနေကျ။

သူမနဲ့မိုးဇွန်က တစ်ရက်သာခြားသည်။ မိုးဇွန်က ဇွန်ကိုးရက် နေ့မွေးပြီး သူမက ဇွန် ဆယ့်တစ်ရက်မွေးသည်။ သိတတ်လာတဲ့ အချိန်တွေကတည်းက ရွှေဝါနဲ့မိုးဇွန် ဇွန်လဆယ်ရက်နေ့ကို နှစ်ဦး ပေါင်းမွေးနေ့အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။

“ကဲပါ .. သားရယ်၊ သမီးကို အရှုံးပေးလိုက်ပါ”

“ဟာ .. ဖေဖေကလဲ”

“ဇွတ်တရွတ် .. နင်နော်”

နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်မျက်နှာကြီး ကို သူမရှေ့ ဝကွက်အပ်လိုက်ပါသည်။

“ကဲဟယ် ...”

“ဟက်ပီးဘတ်ဒေး”

ဒီလောက် မျက်နှာမှာ ခရင်မိတွေ ပေကျံသွားအောင် လုပ်တာ တောင် ဒီကောင်က ပေါတောတောနဲ့ လက်သီးဆုပ်ကာ အော်နိုင် သေးသည်။

“တကယ် ပေါတိပေါချာပဲ ကိုမြင့်”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ အသွင်တူတဲ့ ဒီနှစ်ယောက်ကို ပေးစားရင် ကောင်းမယ်”

“ဟာ .. မလုပ်နဲ့၊ ဒီမျှောက်လွဲကျော်မလေးကို သားမယူ ဘူး”

“နင့်ကို ဗရမ်းဗတာကောင်ကိုလဲ ကန်တော့ဆွမ်းပါနော်”

“ဪ .. လက်အုပ်ချိုပြီး ကန်တော့အိပ်မယ်ပေါ့”

“ဝေးသေး ...”

“နောက်မှ အေးအေး ဆိုပြီး ခေါင်းမညိတ်နဲ့ ဒကာမလေး”

“ဝေးပါသေးတယ် အချင်ဘုရားရယ်”

လူကြီးတွေကတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။

ဘာအဓိပ္ပာယ်လည်းတော့ ကျွန်တော်တို့မသိ။ တစ်ခါ တစ်ခါ မသိတာကို မသိအောင်ထားတာပဲ ကောင်းပါတယ်။

နီ ပျိုမှုတွေ၊ ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့နေ့ရက်တွေကို ဖြတ်ကျော်ကြတယ်။ ဆန်းသစ်မှုတွေကို မက်မောကြတဲ့အရွယ် အိပ် မက်သစ်တွေကို တမ်းတတဲ့ကာလ။

“သင်္ကြန်နီးပြီနော် ဇွတ်တရွတ်”

အိမ်ရှေ့သစ်ပင်ရိပ်မှာ ဖျာတစ်ချပ်ခင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ လက် ဖက်သုပ်တွေ၊ ထမင်းတွေနဲ့ ပျင်းရိခြင်းကို နေ့လယ်စာနဲ့ အဖော်လုပ် ကြတယ်။ စိုးကြီးက ကြက်သွန်ဖြူ နှာနေရင်း ..

“ကားလည်မှာလား မိုးဇွန်”

“အေး .. လုပ်ဦး မိုးဇွန်”

ကလျာကလည်း ပလုပ်ပလောင်းနှင့် လှမ်းပြောသည်။

“စိတ်ချပါ၊ ကိုကိုလေးကို ပြောထားပြီးပါပြီ”

ကိုကိုလေးဆိုတာက ကျွန်တော်အစ်ကိုဝမ်းကွဲ၊ ဖေဖေရဲ့တူ။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကိုလည်း ချစ်သည်။

“မိုးဇွန် .. ငါတို့အတန်းထဲက စုစုထွေးနဲ့ ကြည်ပြာတို့လဲ လိုက်ချင်တယ်တဲ့”

ရွှေဝါစကားကြောင့် အောင်ကိုကလည်း ဝင်ပြောသည်။

“လှမြင့်ဦးလဲ လိုက်ချင်တယ်တဲ့ မိုးဇွန်”

“ခေါ်ခဲ့လေ၊ ကိုလေးဂျစ်ကားက ဆုံပါတယ်ကွာ”

အားလုံးကလည်း လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ သင်္ကြန်ကာလရဲ့ ချော်ကို ကြိုတင်ခံစားနေကြပါသည်။

“မိုးဇွန် ..”

စိုးကြီးက တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေဟန်နဲ့ တစ်နေရာရာကို ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဆို ...”

“မင်း .. လရိပ်ကို လွှတ်ထားသင့်ဘူး”

“ဒါဆို ချည်ထားရမှာလား”

“ငါ အကောင်းပြောနေတာ မိုးဇွန်”

အားလုံးက စိုးကြီးစကားကို နားစွင့်နေကြသည်။

“ငါသိတယ် စိုးကြီး၊ လရိပ် တစ်ယောက်နဲ့တွဲနေတဲ့သံတင်း

ငါ ကြားပြီးပါပြီ”

“မင်းသိတယ်”

ကျွန်တော် အပြုံးမပျက် ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ရွှေဝါက မျက်ခုံ နှစ်ဖက် တွန့်တဲ့အထိ စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“နင် မခံစားရဘူးလား”

“ခံစားတာပေါ့”

“ပြောပါဦး”

ကျွန်တော် ရယ်ချင်စိတ်ကို ချုပ်တီးထားရင်း ...

“ခံစားတာမှ ပန်းကန်ပြားနဲ့ကို ခံစားတာ”

“အကောင်စုတ် ...”

ခံကြကွဲဝမ်းနည်းစိတ်ဆိုတာ မဖြစ်ပေါ်ပေမယ့် ပထမဦးဆုံး ရည်းစားထူးမိသူရဲ့ အသည်းကွဲခန်းဟာ အနည်းနဲ့အများတော့ လန်းဆန်းခွင့်ကိုထိခိုက်မိမှာတော့ သေချာပါသည်။ ကိုယ် ပထမဆုံး ထားဖူးတဲ့ စံပယ်ဖူး လှယူခံလိုက်ရသလိုပေါ့။

“ဟဲ့ ... မိုးဇွန်၊ ထတော့လေ”

အခန်းအပြင်က ရွှေဝါရဲ့အသံကို ကြားလိုက်မိပြီဆိုတာတည်းက ကျွန်တော် ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။ အိပ်ရာပေါ်က လူးလဲထရင်း ဘေးပြင် ဆင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကို တွယ်ကပ်ကာ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ရွှေဝါရေ .. နင်အကွက်လောက်ကတော့ရိုးနေပြီဟေ့ လို့ ပြုံးဝါးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် မီးဖိုဆောင်ဘက်ကို အပြင်ဘက် ကနေပတ်သွားကာ မီးဖိုချောင်ထဲဝင်တော့ အိမ်ဖော်ကြီးကြီးမြက...

“ဟဲ့ ... ကလေး၊ မျက်နှာမသစ် ဘာမသစ်နဲ့ ဘာလာလုပ်တာ ပဲ”

“ရှား... တိုးတိုး၊ ကျွန်တော့်အခန်းရှေ့မှာ ရွှေဝါ ရောက်နေတယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ သားရယ်”

“ဒီနေ့ သင်္ကြန်ကျပြီလေ”

ကျွန်တော်က ဒယ်အိုးဖင်က အိုးမည်းတွေကို လက်နဲ့သုတ်သည်။ ကြီးကြီးမြက် ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်ကို သဘောပေါက်ကာ ရယ်သည်။ ကျွန်တော်က ရေတစ်ပုံးဆွဲပြီး နောက်ဖေးပေါက်က ပြန်ထွက်ကာ အိမ်ရှေ့မှပြန်ဆင်းပြီး ခြေသံဖွဖွနှင့် လျှောက်လာလိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ယန်းအိုးလဲဖို့ပြင်နေတဲ့ မေမေ့ကို လက်ညှိုးနဲ့ နှုတ်ခမ်းကိုကပြတော့ မေမေက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ကျွန်တော် လှေကားအတိုင်း တက်သွားလိုက်သည်။ အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ တွေ့ပါပြီ။ ကျွန်တော့်အခန်းရှေ့မှာ ရေပုံးတစ်ပုံးကို သူမနောက်မှ ဝှက်ထားကာ အိုးမည်းပေနေတဲ့လက်ကို နောက်ပစ်ကာ ဖွတ်ထားရင်း ...

“ဟဲ့ ... ထလေ ... မိုးပဲ လင်းနေပြီ၊ ထဆို ထဟာ ...”

ကျွန်တော်က နောက်ကနေ ဟန်ချက်ညီအောင်လွှဲရင်း စိတ်ထဲကနေ တစ် နှစ် သုံးလို့ တိုင်ပင်ရွတ်ပြီး အားနဲ့လွှဲလောင်းလိုက်ပါသည်။

“ဝုန်း:”

ရေကို အရှိန်နဲ့လောင်းလိုက်တဲ့အားကြောင့် သူမ ယိုင်သွားပြီး ရေမွှန်းကာ အငိုက်မိသွားတုန်း ကျွန်တော်က အိုးမည်းတွေနဲ့ သူမမျက်နှာကိုဖွတ်ကာ ထွက်ပြေးပါတော့သည်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား ... ဒီအဆင့်လောက်နဲ့ တက်မလာမီးညောင်”

သူမ တရူးရှူးနဲ့ ဒေါသဖြစ်သွားကာ ...

“ကလိမ်ကကျစ် ... နင်မပြေးနဲ့”

သူမ ရေပုံးဆွဲပြီး နောက်ကနေ လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လှေကားအတိုင်း ဆင်းပြေးပြီး ခြံထဲဆင်းခဲ့ပါသည်။

“နင် မပြေးနဲ့ ကောင်စုတ်”

“ဟဲ့ ... ဒီကလေးတွေ လဲဦးမယ်၊ သားရယ် အမိခံလိုက်ပါ”

“သရဲမက အိမ်ကိုလာ၊ ရေပုံးဆွဲလာကာ၊ ကျွန်တော်ကြောက်လို့ ပြန်ပြီးခြောက် သရဲမကြီးဂေါက်”

ကျွန်တော် သံချပ်လို့ စကားလုံးတွေကို ပါးစပ်ထဲရှိတာ အကျယ်ကြီးအော်ပြီး တစ်ဖက်ခြံကို ထွက်ပြေးလေ၊ ရွှေဝါ ပိုပြီး ဒေါသထွက်လေပါပဲ။ ရွှေဝါတို့အိမ်ထဲရောက်တော့ ကျွန်တော့်ပုံစံကြောင့် အန်တီနန်းက ...

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဒေါ်လေး ... ကျွန်တော့်ကို သရဲလိုက်ခြောက်နေလို့”

“မနက်စောစောစီးစီး ... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာကွယ်”

“မယုံရင် ဟိုမှာကြည့်”

ကျွန်တော်က အန်တီနန်းခါးကိုဖက်ကာ ကာကွယ်ထော့ ဆူညံသံကြောင့် အခန်းအပြင်ထွက်လာတဲ့ ရွှေဝါအစ်မ မမနန်းချယ်ရီ၊ သတင်းစာဖတ်နေတဲ့ ဦးလေး ဦးမြင့်ရွှေအောင်တို့က ရွှေဝါကိုကြည့်ကာ ရယ်သည်။

“ကောင်စုတ် ... ဇွတ်တရွတ် ... ကလိမ်ကကျစ် ...”

နင် အပြင်ထွက်ခဲ့နော်”

“တားတား သရဲကြောက်တယ် မေမေ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမ အခံရခက်နေပါသည်။ မမ
ချယ်ရီ က ရယ်ရင်း ...

“သွားအဖမ်းခံလိုက်တော့ မိုးဇွန်၊ နင့်ဟာမလေးက နောက်ဆို
မလွယ်ဘူး”

ထုံးစံအတိုင်းပဲ ကျွန်တော် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ အရှုံးပေးလိုက်
ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အားရအောင်သုတ်ပြီး ...

“ထိုင် ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော် တရားခံတွေလို လက်နှစ်ဖက်ကိုချိတ်ပြီး ဇက်ပိုး
ပေါ်တင်ကာ ငုတ်တုတ်ထိုင်တော့ သူမက ကျွန်တော့်ကို ရေပုံးကို
မ၊ပြီး အားနဲ့လောင်းပါတယ်။

“အောင်မယ်လေးဗျ၊ သရဲကို ကြောက်ပါပြီ”

ရယ်သံတွေနဲ့ သင်္ကြန်ကို ဖွင့်လှစ်လိုက်ပါသည်။ ပိတောက်
တွေ မပွင့်တဲ့သင်္ကြန် ...။ ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ပိတောက်တွေ...

ကိုကိုလေးနဲ့ ကိုမောင်စိုးက ရှေ့ခန်းမှာ တစ်လှည့်စီမောင်း
ပြီး တစ်လှည့်စီသောက်သည်။

“ဒီမဏ္ဍပ်က ကြာကိုကြာပါတယ်ကွာ”

ရှေ့မှာ ကားတွေက ပိတ်ကျပ်နေပါသည်။

“လာ .. မိုးဇွန်၊ ရှေ့မှာ ဘာတွေရှိမလဲ၊ ယောကျ်ားပီပီ
နီကြည့်လိုက်ရအောင်”

ကျွန်တော်၊ စိုးကြီး၊ အောင်ကိုနဲ့ လှမြင့်ဦးတို့ ဂျစ်ကားပေါ်မှ
ဆင်းတော့ ...

“ငါလဲလိုက်ခဲ့မယ် မိုးဇွန်”

ရွှေဝါ က လိုက်ချင်ဟန်ရှိသည်။

“နေခဲ့ ရွှေဝါ ... ကားပေါ်မှာ အန္တရာယ်ကင်းတယ်”

ရွှေဝါ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟိုကောင်တွေ .. သိပ်ဝေးဝေးမသွားနဲ့နော်”

ကိုကိုလေးစကားကြောင့် ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ရင်း ..

“မဏ္ဍပ်နားမှာပဲရှိမယ် ကိုလေး”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ကားကြိုကားကြားမှ လျှောက်နေရင်း ..

“မိုးဖွန် ... ဟိုရှေ့က ဂျစ်ကားအနီပေါ်က သရီးကွာတားနဲ့ ကောင်မလေးကိုကြည့်စမ်း၊ အင်္ကျီအဖြူလေးနဲ့ တွေ့လား”

လှမြင့်ဦး လှမ်းပြောတဲ့ကောင်မလေးကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်မိသည်။

“ဟာ ... လရိပ်ပဲ မိုးဖွန်”

အောင်ကို၏ အလန်တကြားစကားကြောင့် ကျွန်တော် သေချာစိုက်ကြည့်တော့ ဟုတ်ပါသည်။ လရိပ်ဝေမှ လရိပ်ဝေပါ။ လူတစ်ယောက်က နောက်ကနေ လရိပ်ကို သိုင်းဖက်ထားသည်။ လရိပ်ထဲထိုလူ့ရှင်ခွင်ထဲကနေ အပျော်ကြီးပျော်နေဟန်။

“ဟေ့ကောင် .. ဘယ်လဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ နှုတ်ဆက်ရုံလောက်ပါ”

စိုးကြီးတို့ ကျွန်တော့်အတွက် စိုးရိမ်နေဟန်ရှိပုံရပါသည်။ ကျွန်တော် ဂျစ်ကားဘေးရောက်တော့ ...

“လရိပ် ...”

ကျွန်တော့်ခေါ်သံကြောင့် လရိပ်က ဂျစ်ကားဘေးကို လည်ဖြတ်

လှည့်ကြည့်သည်။ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားတဲ့ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးလေးတွေ ဆတ္တမျှဝိုင်းသွားပြီး ချက်ချင်းပင် အပြုံးနဲ့ဟန်ဆောင်မှုတို့ကို အသုံးချလိုက်သည်။

“ဟဲ့ .. ဘယ်လဲ၊ နင်တို့လဲ ကားလည်တာပဲလား”

“ခဏ .. သူငယ်ချင်း”

ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်တည်တည်နဲ့ သူမကို အောက်ဆင်းခိုင်းခဲ့ပါသည်။ သူမက သူ့လူကို ခဏလိုပြောပြီး ဆင်းလာပါတယ်။ ကျွန်တော်က ခပ်လှမ်းလှမ်းအလယ် ပလက်ဖောင်းတစ်ခုပေါ် ရပ်နေပါတယ်။ စိုးကြီးတို့က ကားနားမှာနေခဲ့ပြီး ကားပေါ်က ကောင်မလေးတွေ ကောင်လေးတွေနဲ့ စကားရောဖောရော လုပ်နေပါတယ်။

သူမက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရပ်တယ်။ လက်ပိုက်တဲ့အနေအလှ အဲဒီလက်ပိုက်ထားခြင်းက ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က အပြစ်ရှိလို့ ဆရာရှေ့မှာ ကြောက်စိတ်နဲ့ လက်ပိုက်ထားသည့်ပုံစံမဟုတ်။ ခပ်အေးအေးအနေအထားနဲ့ ရှုခင်းတစ်ခုကို စိတ်အေးလက်အေး ကြည့်နေတဲ့ဟန်။

“နင် ဘာများပြောချင်သေးလဲလို့ ငါခေါ်မေးတာပါ သူငယ်ချင်း”

ကျွန်တော်ကလည်း ပြဿနာတစ်ခုထက် ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို သူမနဲ့ ပူးပေါင်းဖြေရှင်းသလို မေးမိသည်။

“ငါနဲ့နင် သူငယ်ချင်းပဲဖြစ်သင့်တယ် မိုးဖွန်”

“ကောင်းပြီလေ”

သူမက ရေကစားနေတဲ့မဏ္ဍပ်ပေါ်ကလူတွေဆီ လှမ်းကြည့်သည်။

“နင်နဲ့ ငါတို့ရဲ့တာ ပျင်းတယ် မိုးဇွန်”

ကျွန်တော် ပြုံးမိပါသည်။

“နောက်ပြီး နင်နဲ့ရွှေဝါရဲ့ဆက်ဆံရေးက ငါ့ကို အကုသိုလ်ဖြစ်စေတယ်”

“နင့်သဘောပါပဲ သူငယ်ချင်း၊ ငါတို့ သင်္ကြန်ရေနဲ့ လမ်းခွဲကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်က ဘေးက ပျော်မြူးနေတဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်ဆီက ရေခွက်ကို လှမ်းတောင်းတော့ ကောင်လေးက လရိပ်ကိုကြည့်ကာ ကျွန်တော် အခုမှ ခွင်ဆင်နေသည်ထင်ပြီး ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပေးပါသည်။

ကျွန်တော် သူမကို ရေလောင်းလိုက်သည်။ သူမ က လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရယ်ရင်း...

“နင့်ကိုငါ ကျေးဇူးတင်တယ် မိုးဇွန်၊ ဘယ်သူတွေပါသေးလဲ”

“ရွှေဝါတို့ပါတယ်ဟ .. သွားပြီ”

သူမက ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူလိုက်လာရင်း သူ့လူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ထိုလူကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကားဆီကို ပြန်လျှောက်လာပြီး ကားပေါ်ရောက်တော့ စိုးကြီးက ခုနအဖြစ်အပျက်ကို မေးသည်။

“မင်း .. လရိပ်နဲ့ ဘာတွေပြောနေတာလဲ မိုးဇွန်”

လရိပ် ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် ရွှေဝါ အံ့သြသွားသည်။

“ဘယ်လို .. နင် လရိပ်နဲ့တွေ့တယ်၊ ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ”

“ဟိုးရှေ့မှာတွေ့လား၊ ဂျစ်အနီလေ”

ရွှေဝါက သံဘောင်ကိုကိုင်ကာ ခိုပြီးကြည့်တော့ ကျွန်တော် သူမရဲ့ခါးကိုကိုင်ကာ မြှောက်လိုက်သည်။

“အေး ... တွေ့တယ်”

ကျွန်တော် ခုန လရိပ်နဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့အဖြစ်အပျက်စကားတွေ ပြောပြမိသည်။ ကျွန်တော့်စကားလုံးတွေအတွက် ရွှေဝါက ဆန်းပြားနေပုံရသည်။

“နင် အဲဒီလိုပြဿနာကို အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းနိုင်တာဘာကြောင့်လဲ မိုးဇွန်”

ကျွန်တော် ရွှေဝါကို ပြုံးကြည့်ရင်း အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြန်ဖြေခဲ့ပါသည်။

“အချစ်မပါလို့ မချစ်သေးလို့ဖြစ်မှာပေါ့ ရွှေဝါ”

ရွှေဝါက လက်ဖြန့်ပြသည်။ ကျွန်တော်က သူမလက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ရိုက်သည်။ ကားက မောင်းထွက်သွားတော့ နှစ်ယောက်သား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အလန့်တကြားဖက်မိတော့ ကားပေါ်က လူတွေက ရယ်ကြပါသည်။

“ဟဲ့ .. ဘယ်သွားမလို့လဲ”
“ညောင်းလို့ပါဟာ”

ရွှေဝါက မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ရေညှစ်ရင်းပြောသည်။ တန်းစီ
ထိုးထားတဲ့ တမျှော်တခေါ် ကားတွေကိုကြည့်ရင်း ဒီနေ့ သင်္ကြန်
နောက်ဆုံးရက်မှာ လူတွေ အစွမ်းကုန် ပျော်ရွှင်နေကြတာ သဘော
ပေါက်မိသည်။

ကားပေါ်ကဆင်းရင်း ဒရိုင်ဘာခုံမှာထိုင်နေတဲ့ ကိုလေးဘေးမှာ
ရပ်နေတော့ ...

“ဟေ့ကောင် .. ချမ်းနေလား”

ကျွန်တော် ပခုံးတွန့်ပြတော့ ကိုလေးက ရယ်သည်။

“အား

ကိုယ်ပေါ်ကို ရုတ်တရက်ကျလာတဲ့ အေးစက်စက်ရေရဲ့ အထိ
အတွေ့ကြောင့် ကျွန်တော် လန့်သွားတာ အမှန်ပါ။ ကိုယ့်ကို
ဘယ်သူ ရေနဲ့လောင်းလိုက်သလဲလို့ လည်ပြန်လှည့်ကြည့်တော့
ကျွန်တော်တို့ ကားနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းရပ်ထားတဲ့ကားပေါ်က ကောင်မ
လေးက ရေဖလားတစ်ခုကိုကိုင်ပြီး အခစ်ခစ်ရယ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် .. ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ အရောအနှောလေး”

ကိုလေး လာမြှောက်ပေးသည့်စကားကြောင့် ဆံပင်တွေကို
သပ်တင်ရင်း ...

“သင်္ကြန်ရေခိုတာ အပြန်အလှန်လောင်းရတဲ့အရာ၊ ကျွန်တော့်
ကို ရေနည်းနည်းပေးလောင်းမလား”

ကားပေါ်မှာ ကောင်မလေးတွေချည်းပဲ ပါတယ်၊ အဲဒီထဲက
ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ...

“ရှင်က အကုန်လုံးကို လောင်းမှာလား”

“ဟင့်အင်း ... ဒီက မကွာစိကိုပဲ လောင်းမှာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုရေလောင်းတဲ့ ကောင်
မလေးက နှုတ်ခမ်းလေးထော်ရင်း ...

“အဲမယ်.. မကွာစိမဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ကျွန်မနာမည် ဘေးဘေး”

“ဗျာ .. ဖြည်းဖြည်း”

“ဟာ .. ဘေးဘေးပါဆို”

“ဘေးဘေးပါဆို ...”

“ဟာ ... ဘေးဘေး ...”

“ဟာဘေးဘေး ... ဘာလူမျိုးလဲ”

“ကြာသပတေးလူမျိုး”

“ဘာလဲဗျ”

“ပ ဖ ဘ ဗ မ ... မြန်မာ”

ကျွန်တော်က သူမ ကမ်းပေးတဲ့ရေဖလားကိုယူရင်း သူမကုပ်
ဝိုးဖြူဖြူလေးပေါ် ဖြည်းဖြည်းချင်းလောင်းချတော့ သူမ တုန်ခန်
ဖြစ်သွားပုံကိုကြည့်ပြီး ...

“အေးလား”

“ဟင့်အင်း ... နွေးနေတာပဲ”

ကျွန်တော်နဲ့သူမ စကားအပြောအဆိုတွေကြောင့် ကားနှစ်စီးလုံး
က လူတွေက ဝိုင်းအော်ကြပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ... အကြိုက်စိမနေနဲ့၊ ကားပေါ်တက်တော့”

ကိုလေးရဲ့ အမြင်ကပ်ဟန်စကားကြောင့် ကျွန်တော် စပ်ဖြဲနေ
သူမကို လက်ပြကာ ကားပေါ်တက်ရပါသည်။ ကားပေါ်ရောက်လို့
အမိုးတန်းပေါ် တက်ထိုင်တော့ ရွှေဝါက မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“အသည်းကွဲပြီးပြီးချင်း အသည်းပြန်ဆက်သွားတာ မြန်လှ
ချည်လား မိုးဇွန်”

“ဟဲ့ ... ကော်က ကောင်းတယ်လေ၊ ကော်နာမည်က ကြည့်
ပါလား၊ ဘေးဘေးတဲ့၊ ချစ်စရာလေး၊ ဘီးကုပ်လေးနဲ့”

ကလျာက ဘေးဘေးကို ပြုံးစိစိကြည့်ရင်းပြောသည်။ စိုးကြီး
က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ကျွန်တော့်ကို မျက်စိမှိတ်ပြပြီး ရွှေဝါကို စသည်။

“အဲဒီကော်မကြိုက်ရင် ရွှေဝါ နင် ဒီကောင်ကို ပြန်ဆက်ပေး
ဆိုက်ပါလား”

ရွှေဝါက စိုးကြီးစကားကြောင့် နာခေါင်းရှုံ့ရင်း ...

“ဝေးသေး ...”

“ငါကတော့ ဘေးဘေးပဲ”

သူမ ဖြစ်ပျက်ပုံကြောင့် ကျွန်တော်ရယ်တော့ သူမက နှုတ်ခမ်း
ဆိုက်ပြရင်း ဒေါသဖြစ်နေပုံနဲ့ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကိုကိုက်သည်။

“ချစ်တော့ ချစ်စရာလေးနော်၊ အပြစ်ကင်းတဲ့ ရုပ်လေး”

“နင်ကြိုက်လိုက်ပါလား မိုးဇွန်”

“နင်သဘောတူလို့လား ရွှေဝါ”

“တူတယ်”

“တူလဲ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟာ ... ဘယ်မှာနေလို့ နေမှန်းမသိတဲ့ကောင်မလေးကို
က ဘယ်လိုပြန်ရှာရမှာလဲ”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် ရွှေဝါက ပန်းတွန့်ပြသည်။ နောက်မှ...

“တစ်ကြိမ်ဆုံဖူးပြီးပြီပဲ၊ နင်တို့ ပြန်တွေ့မှာပါ”

“ဘာကြောင့် ...”

မဏ္ဍပ်တစ်ခုဝင်တော့ ရေတွေ လုံးခနဲဝင်လာပါတယ်။ ရေပို
ရဲ့ဒဏ်ကို အကာအကွယ်ယူဖို့ ရွှေဝါက ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ကို ဌာ
တယ်။ မဏ္ဍပ်ကထွက်တော့ ခုနကစကားကို ပြန်ဆက်ပါတယ်။

“နင်တို့ချင်းတွေ့ခွင့်ရဖို့ အကူအညီပေးတဲ့သူရှိပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

ရွှေဝါက ယုံကြည်စိတ်ချတဲ့အပြုံးနဲ့ ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်
ပြီး ကောင်းကင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပါတယ်။ ကျွန်တော်က နာ
မလည်ဟန်နဲ့ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပါတယ်။

“ဖန်ဆင်းရှင်က နင်တို့ကို တွေ့ခွင့်ထပ်ပေးမှာပါ”

ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်း ပြုံးမိလာပါတယ်။

ရွှေဝါစကားတွေ မှန်ကန်ဖို့အတွက် ကိုလေးက နေ့လယ်စာစား
ရန် ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံကို ရွေးချယ်ပါတယ်။ ကိုလေးက ကားပါက
ထိုးရင်း ...

“ဟေ့ကောင် ... ဟိုကောင်မလေးတွေ စီးလာတဲ့ ကားလာ
မသိဘူး”

“ဖြစ်နိုင်တယ် မိုးဇွန်”

ရွှေဝါကလည်း အားတက်သရော။

“နင့်ကို သူ အကူအညီပေးပြီနဲ့တူတယ်”

ရွှေဝါက ပြုံးစိစိနဲ့ ကောင်းကင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတော့
ကလျာ တို့က ဇေဝေဝါနဲ့ ကောင်းကင်ကို လိုက်ကြည့်ပြီး

“ဘာ တွေ့လို့လဲ”

“ဂြိုဟ်သား”

“ဟင် ... ဘယ်မှာလဲ”

ကလျာ ငတုံးမကလည်း တကယ်ယုံသည်။

“အင်္ဂါသင်တန်းတက်ဖို့ နင့်ဆီ လာလိမ့်မယ်”

အခုမှ ပေါက်ကရပြောမှန်း ကလျာသိတော့ ကျွန်တော့်ကို
ထိတ်တုသည်။ ကိုလေးတို့က ခန္ဓာကိုယ်အင်ဂျင်အပူပေးရန် ကိုမောင်
ကို ခေါ်ကာ ဆိုင်ထဲဝင်သည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်အုပ်ကြီးက
ဘေးကောင် လှလှလေးကိုရှာရန် လူတောအုပ်ထဲ တိုးဝင်သွားပါ
တယ်။

“ဟဲ့ ... ဟိုမှာ ...”

သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သွားကာ သူတို့အဖွဲ့ကလည်း
ဘေးဘေးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို စ၊နေကြပါသည်။

“နေ့လယ်နားတာလား”

“အင်း ...”

ကျွန်တော့်ကိုရည်ရွယ်ပြီး ဘေးဘေး ဘေးက ကောင်မလေးက
နေသည်။

“ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“မစားရသေးဘူး”

“အတော်ပဲ၊ ကျွန်မတို့လဲ မစားရသေးဘူး၊ ဒီက ...”

“ကျွန်တော့်နာမည် မိုးဇွန်”
 “ကိုမိုးဇွန် ဘေးဘေးနဲ့ အဖော်လိုက်ပေးပါလားဟင်”
 ပိုတဲ့သူကတော့ ပျိုပြီ။ ကျွန်တော့်ရဲ့သူငယ်ချင်းမလေး ရွှေဝါက
 လည်း လျင်သည်။
 “လိုက်သွားလိုက်လေ၊ နင်မစားသေးဘူးဆို၊ သူက သိပ်ကူညီ
 တတ်တာ၊ ကျွန်မတို့လဲ ဓိတ်ဆွေဖွဲ့ရင်း ထမင်းအတူစားကြတာပေါ့”
 “သွားမယ်လေ”
 ကျွန်တော်က ဘေးဘေးကို မျက်စိပစ်ပြတော့ ဘေးဘေးက
 ခေါင်းညိတ်သည်။ ဘေးဘေးနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ရင်း ...
 “ဘေးဘေးက ဘယ်မှာနေတာလဲ”
 “နတ်ကွန်းမှာ ...”
 “ဪ ... အခန်းခ မပေးရဘူးကိုး”
 သူမက ကျွန်တော့်စကားကြောင့် လှမ်းရိုက်သည်။
 “ဒါနဲ့ အခု ဘေးဘေးက ဘယ်သွားမလို့လဲ”
 “အိမ်သာ ...”
 “ဗျာ ...”
 သူမက ကျွန်တော်ဖြစ်ပုံကြောင့် စာခစ်ခစ်နဲ့ သဘောကျနေ
 သည်။
 “အဟုတ် ...”
 “အဟုတ်ပြောတာ၊ မိုးဇွန် ... ခဏ”

သူမက ပြုံးစိစိနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုထားကာ အပေးအိမ်သာထဲ
 ဝင် သွားပါတယ်။ သူမ ကိစ္စရှင်းလင်းပြီး ထွက်လာတော့ ...
 “ကိစ္စပြတ်ခဲ့လား၊ တော်ကြာ ထွက်ကျလာဦးမယ်”
 “အံ့မယ် ... ပြီးခဲ့ပါပြီနော်”
 “ဟိုနားက ထိုင်ခုံမှာ ခဏထိုင်မယ်နော်၊ ဗိုက်ဆာနေပြီလား”
 “မဆာသေးပါဘူး၊ အကြာကြီးတော့ မရဘူးနော်၊ စောင့်ရတဲ့
 သူတွေကို အားနာလို့”
 “ခဏပဲ နော် ... ဘေးဘေး”
 “အင်း ...”
 ဘေးဘေးနဲ့ကျွန်တော် အတူထိုင်ရင်း ...
 “ဘေးဘေး ... ကိုယ်နဲ့ မင်းနဲ့ ပြန်တွေ့ချင်တယ်”
 “ဘာလုပ်ဖို့လဲ”
 ဘေးဘေးက နှုတ်ခမ်းကိုကံရင်း မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ
 မေးခွန်းထုတ်သည်။
 “တွေ့ချင်လို့ပေါ့”
 “ဘာလို့ တွေ့ချင်ရတာလဲ”
 “မြင်ချင်လို့ပေါ့”
 “ဘာလို့ မြင်ချင်ရတာလဲ”
 ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်ကာ အဖြေရကျပ်နေပါသည်။ ကျွန်တော့်
 ဖြစ်ပုံကြောင့် သူမက ရယ်သည်။

“ကဲပါ .. ဆိုင်ရောက်ရင် ဘေးဘေး ဖုန်းနံပါတ်ရေးပေးလိုက်မယ်၊ ကျေနပ်လား”

“တကယ်နော်”

သူမက ကျေနပ်နပ် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဆိုင်ရောက်တော့ ဘေးဘေးက ကောင်တာဆီသွားပြီး စာရွက်တစ်ရွက်တောင်းကာ ဖုန်းနံပါတ်ရေးပေးပြီး မလပ်စတစ်နဲ့ သေသေချာချာထုပ်ကာ ကျွန်တော့်ကိုပေးသည်။

အုပ်စုနှစ်စုက အချင်းချင်းမျက်ရိပ်ပြကာပြုံးစိစိဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“အဟမ်း ...”

“အဟွန်း ...”

တမင်လုပ်ဆိုးပြတဲ့ ချောင်းဆိုးသံတွေကြားမှာ ကျွန်တော်နှင့် ဘေးဘေး ပိတ်မိနေသည်။

“ဟဲ့လို ... ဘေးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အပေါ်”

သူမရဲ့ ပြောင်ချော်ချော်စကားကြောင့် ကျွန်တော် အသည်းထဲ မိတာ အမှန်ပဲ။

“အသည်းယားလာပြီနော် ဘေး”

“ကုတ်လို့မှ မရတာ”

ဒီနေ့ဆို အချိန်မှန်မှန် ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်တာ သုံးရက်မြောက်ပါ။

“ဘေး .. ကိုယ် မင်းနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ကွာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမ ငြိမ်သက်သွားပါသည်။ နောက်ထပ်ပြင်းဖွဖွလေးကို ကြားရသည်။

“မတွေ့ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် မိုးဖွန်၊ တွေ့ခွင့်ရရင် နှိပ်နဲ့ ဘေးဘေးအတွက် မဖြစ်သင့်တဲ့ဒဏ်ရာတွေ ရလိမ့်မယ်”

ဘေးဘေးရဲ့အသံက အင်အားနည်းသူတစ်ယောက်ရဲ့အသံလို
 “မှဆိုင်တာ ဘေးဘေးရာ၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မင်းနဲ့တွေ့ချင်တဲ့
 စိတ်က ပြင်းထန်နေတယ် ဘေး”

သူမ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားသည်။

“နော် .. ဘေးဘေး”

“ဇွတ်ပဲ”

သူမက စဉ်းစားရခက်နေဟန်လေသံ။

“မိုးဇွန် ... ဘေးဘေးနဲ့တွေ့ရင် ဘာပြောလာမလဲ ဘေးဘေး
 သိတယ်၊ တစ်ခုရှိတယ်၊ ဘေးဘေး မိုးဇွန်နဲ့တွေ့မယ်၊ မိုးဇွန် ဘာ
 မပြောရဘူး၊ ဘေးဘေး အရင်ပြောမယ်”

ကျွန်တော် သူမ ဘာကြောင့်မတွေ့နိုင်သလဲ စဉ်းစားရခက်နေ
 ပါသည်။

“ဘေးဘေးမှာ ဟို ကိုရီးယားကားတွေထဲကလို ...”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် သူမ က တခစ်ခစ်ရယ်ပါသည်။

“ဘာရောဂါမှ မရှိဘူး”

“စေ့စပ်ထားတဲ့သူ ...”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ မိုးဇွန်ရယ်”

ကျွန်တော် ကျေနပ်သွားရပါသည်။

“သေသေချာချာ မှတ်ထားနော်၊ မနက်ဖြန်ကိုးနာရီ ရွှေတိဂုံ
 ဘုရား မြောက်ဘက်မုဒ်က စောင့်နေ”

“ဟာကွာ”

“ဘာလဲ၊ မစောင့်ဘူးလား”

“စောင့်ပါ့မယ်ဗျာ”

“ဂွတ်နိုက်”

“ဂွတ်နိုက်”

ကျွန်တော် ဖုန်းကိုချလိုက်တော့ ...

“ဟိတ် ...”

“ဟာ ... လန့်သွားတာပဲ ရွှေဝါရာ”

သူမက ပါးကွက်ကျားလေးနှင့် ရှေးခါးပြီးကာစဖြစ်ဟန်တူသည်။

“နှင့် မအိပ်သေးဘူးလား”

“မအိပ်သေးဘူးဟ၊ အိပ်လို့မရတာနဲ့ နင့်ဆီထွက်လာတာ”

“လာ ... ခြံထဲသွားရအောင်”

ကျွန်တော်နှင့်သူမ ခြံထဲ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ဒန်းပေါ်မှာ နှစ်
 ယောက်အတူထိုင်မိတော့ ...

“နှင့် ဘေးဘေးဆီ ဆက်တာလား မိုးဇွန်”

“အင်း ...”

သူမ ငြိမ်သက်နေပါသည်။ ကျွန်တော် သူမကိုကြည့်မိတော့
 သူမ က တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေဟန်ရှိသည်။ အမှတ်တမဲ့ငေးမိရင်း
 ဘေးတစောင်းမြင်နေရတဲ့ ရွှေဝါရဲ့မျက်တောင်ကော့ကော့လေးတွေ၊
 လုံးလုံးကော့ကော့ နှာသီးဖျားလေးတွေကို ငေးကြည့်မိသည်။ သူမ

က ကျွန်တော် ငေးနေမိတာကိုတွေ့တော့ ...

“ဟဲ့ .. ဘာကြည့်တာလဲ”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိရင်း ...

“နင့်ကိုတစ်ခါတလေ အဲဒီလိုပါးကွက်လေးနဲ့မြင်ရတော့ ငါ စိတ်ချမ်းသာလို့”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမ က နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြရင်း ...

“ဪ .. ငါကပဲ နင်စိတ်ချမ်းသာအောင် နေတိုင်း သနပ်ခါး လိမ်းပြီး ပါးကွက်ကွက်ပေးရမလိုလို”

“နင် သိပ်လှတာကို နင်သိလား ရွှေဝါ”

“သိတာပေါ့”

မျက်စိပစ်ပြောပုံလေးက ကျွန်တော့်ရင်ကိုသံသယဖြစ်ချင်စရာ။

“နင် မနက်ဖြန် ဘုရားလိုက်ခဲ့ပါလား ရွှေဝါ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငါ ဘေးဘေးနဲ့ ချိန်းထားလို့”

“ဪ .. နင့်ရည်းစားနဲ့ နင်သွားတွေ့ဖို့ကို ငါက ကန့်လန့် ကန့်လန့်နဲ့ လိုက်ပေးရဦးမယ်၊ တော်တော်တရားကျဖို့ကောင်းတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါတို့ ရည်းစားမဖြစ်သေးပါဘူး”

“ငါ မလိုက်နိုင်သေးပါဘူး မိုးဖွန်ရယ်၊ မနက်ဖြန် အန်တီယု ကို သွားကြည့်ရဦးမယ်”

“ဟာ... မနက်ဖြန် အန်တီယု ရောက်မယ်၊ ပွတာပဲ”

အန်တီယုက ဒေါ်လေးနန်းသူဇာရဲ့ညီမ၊ စင်္ကာပူမှာ အိမ်ထောင် ပြီး ဟိုမှာပဲနေသည်။ အန်တီယုက ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်ပါ သည်။ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်တစ်ကြိမ် အလည်ပြန်လာတိုင်း ကျွန်တော့် အတွက် လက်ဆောင်တွေ ပါလာစမြဲ။

“ငါ နင့်ကို လေဆိပ်သွားကြိုဖို့ လာပြောတာ၊ ဒီမှာ နင့်ကိစ္စ နေတော့ ...”

“ငါ ဘေးဘေးကိုဖုန်းဆက်ပြီး နောက်ရက်ချိန်းလိုက်မယ်လေ”

“မဆက်ပါနဲ့ဟာ၊ မကောင်းပါဘူး၊ နင် မနက်ဖြန် သွားတွေ့ လိုက်ပါ၊ ပြန်လာလဲ အန်တီယုနဲ့ တွေ့မှာပဲဟာ”

“အေးလေ ... ဒါဆို ငါ မနက်ဖြန် သွားတွေ့လိုက်ပါ့မယ်”

“ဒါဆို ငါပြန်ဦးမယ်”

သူမ ထွက်သွားတော့ ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်မိသည်။ ပြီး တော့ သင်္ကြန်တုန်းက ရွှေဝါပြောဖူးတဲ့စကားကို သတိရမိရင်း ခြီးမိပါသည်။ ပြန်လည်း ကြားယောင်မိသည်။

“နင်တို့ချင်း တွေ့ခွင့်ရဖို့ အကူအညီပေးတဲ့သူရှိပါတယ်” ကောင်းကင်မှာ ဖျတ်ခနဲ လင်းလိုက်သလိုပါပဲ၊ ကြယ်တွေ ခြူးနေကြပါတယ်။

သူမ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တွေ့ချင်း ပြုံးပြပါတယ်။

“စောင့်နေတာ ကြာပြီလား”

“သူ့ကိုသာ မေးကြည့်”

ကျွန်တော်က စောင်းတန်းကခြင်သံကြီးကို မေးဆတ်ပြပြီးပြောတော့ သူမ ကရယ်ရင်း လက်မောင်းကို လှမ်းရှိက်သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ညာတာပါတေးနဲ့ သူမလက်ဖဝါးကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်ကာ ခပ်တည်တည်နဲ့ ဘုရားကိုပတ်လျှောက်တော့ သူမက သတိမေ့ကာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ လျှောက်ပါတယ်။ နောက် သတိရလာတော့ သူမက ကျွန်တော်ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်ဖဝါးလေးကို မသိမသာရုန်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပင့်ကူမျှင်ထဲရောက်လာတဲ့ ယင်ကောင်တစ်ကောင်လို နောက်ကျသွားပါပြီ။

“ဟဲ ဟဲ ...”

“ဘာရယ်တာလဲ”

ကျွန်တော့်ရဲ့ စပ်ဖြဖြရယ်သံကြောင့် သူမက လှလှပပလေး စိတ်ဆိုးပြသည်။ ဘုရားကိုတစ်ပတ်လျှောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မွေးနေ့ထောင့်မှာ ဘုရားရှိခိုးပြီး ဆီမီးကပ် ရေလှူပါတယ်။ နောက်ပြီး သူမ မွေးနေ့ထောင့်မှာ ကျွန်တော့်လိုပဲ ဘုရားရှိခိုးပါတယ်။ နောက်တော့ ခေါင်းလောင်းကြီးနားက စောင်းတန်းတစ်ခုမှာ သွားထိုင်ပြီး ဘုရားပေါ်ကလူတွေကို နှစ်ဦးသား ငေးကြည့်ကြပါတယ်။

“ဘေးဘေးအကြောင်းကို မိုးဇွန် ဘယ်လောက်သိလဲ”

“ရေစိုနေတဲ့ ကြွက်စုတ်လေးလို့ပဲ ကိုယ်သိတယ်”

သင်္ကြန်ကိုရည်စူးပြီး စတင်တွေ့ခဲ့ပုံကို ရည်ညွှန်းပြောမှန်း ဘေးဘေးသိပါတယ်။

“ဘေး တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားဖူးဘူး မိုးဇွန်”

“အခြီးမထွက်ဖူးသေးဘူးပေါ့”

သူမက လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ လှမ်းရှိက်ပါတယ်။ နောက်တော့ သက်ပြင်းချရင်း စိန်ဖူးတော်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဖေဖေ၊ မေမေတို့အမျိုးတွေအားလုံးက အစ ဘေးဘေး ရည်းစားရမှာကို မလိုလားလို့ဘဲ မိုးဇွန်”

“အထူးအဆန်းပါလား၊ တစ်သက်လုံး”

သူမက အားတင်းပြုံးပြရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဘေးက သိုက်ကလာတာ မိုးဇွန်”

သူမစကားကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သက်ပျက်နဲ့ ခေါင်းခါရင်း...

“ဘာသိုက်လဲ၊ စာကလေးသိုက်လား၊ မဟုတ်တာတွေကို”

“ဟုတ်တယ် မိုးဇွန်၊ ဘေးငယ်ငယ်က မယ်လမုဘုရားသွားတော့ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ပြီး ရှိက်ကြီးတင်နေ ငိုတယ်တဲ့”

“တစ်ကိုယ်လုံးတုန်တာက သေးပေါက်ချင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့ ဘေးရယ်”

“မိုးဇွန် ...”

ဘေးဘေးက စိတ်ပျက်ကန်နဲ့ လှမ်းတားပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒါတွေကို စိတ်မဝင်စားတော့ ပိုဆိုးသည်။

“ဘေး အတည်ပြောနေတာ၊ မနောက်သင့်ဘူး”

“ဘေးစကားတွေက ခဲနည်းနည်းကြွပြီး လိုင်းနည်းနည်းကြောင်နေတယ် ဘေး”

“ဘေးမှာ အစ်မနှစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့”

“ဘာနဲ့ကျောင်းပြီးလဲ”

“မြစိမ်းတောင်ရဲ့ အရှေ့တောအုပ်က သိုက်နန်းက ဘေးတို့ရဲ့ သိုက်နန်းတဲ့”

“သိုက်နန်းဆိုတော့ သန်းနိုင်ပေါ့၊ သန်းနိုင်တော့ မသိဘူးပဲလေးဘျိုင်းသန်းနိုင်ပဲသိတယ်”

“ဘေးဘေးက ရှည်ပြည်ကို အလည်သွားချင်လို့ ပူဆာတယ်တဲ့”

“ဗီဇာနဲ့ပေါ့”

သူမက တစ်မျိုး၊ ကျွန်တော်က တစ်မျိုး ... စကားတွေ

“အခု သူတို့က အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ရင် ထပ်ခေါ်မယ်လေ”

“လေယာဉ်နဲ့လား”

“မနှစ်က ဖေဖေ မေမေတို့က ဘေးကို နှစ်တိုးပြီးနေလို့ ရအောင် ပွဲပေးထားပြီး တောင်းပန်ထားတာ”

“သက်တမ်းတိုးတာပေါ့၊ တုံးထုပြီးပြီလား၊ လူဝင်မှုက တန်တော့ပွဲပေးစရာမလိုပါဘူး”

“မိုးဇွန် ...”

သူမ ရီဝေလဲ့လဲ့နှင့် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။

“မိုးဇွန် ..ဘေးကိုချစ်ရင် နှစ်ယောက်အတူ ကန်တော့ပွဲပေးပြီး တောင်းပန်ကြရအောင်”

ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်တော့။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်တော့ သူမက မော့ကြည့်သည်။ ဘေးကို သနားတော့ သနားပေမယ့် မတတ်နိုင်။

“ကိုယ် ကန်တော့ပွဲလဲ မပေးဖူးဘူး၊ မင်းကိုလဲ ရည်းစားစကား မပြောချင်တော့ဘူး ဘေး၊ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်တော့ သူမက တိုင်ကိုမိုပြီး ခေါင်းငုံ့သွားပါသည်။ သက်ပြင်းချရုံကလွဲပြီး ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရဦးမှာလဲ။ ကျွန်တော် တပ်ဆုတ်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော် ပြောပြတော့ ရွှေဝါ ရယ်လိုက်တာမှ သီးမတတ်
“အဲဒီလို ...”

ပြောပြီး လပ်ရယ်ပြန်သည်။ ကျွန်တော် အောင်သက်သက်နှင့်
ခေါင်းကုတ်တော့ ရွှေဝါက မျက်ရည်တွေကို သုတ်နေပါသည်။

“နင့်အဖြစ်ကလဲ .. မိုးဇွန်ရယ်”

ပြောရင်း ဆက်ရယ်ပြန်တော့ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်အဖြစ်ကို
ပြန်တွေးမိကာ သူမနှင့်အတူ ရောရယ်မိသည်။

“တကယ့်ဘရိန်းပဲ ရွှေဝါ၊ ငါ တော်တော်စိတ်ညစ်သွားတာ
အမှန်ပဲ၊ တော်သေးတာပေါ့ဟာ၊ ရည်းစားများဖြစ်လို့ကတော့ ငါပါ
နတ်ဝင်ကရမယ့်ကိန်းပဲ”

“သေချာတယ် မိုးဇွန်”

“နှစ်ယောက်သား ဘာတွေသဘောကျနေတာလဲဟေ့”

အသံရော ရုပ်ပါ ရောက်ချလာတဲ့ အန်တီယုကြောင့် ...

“ဟာ .. အန်တီယု”

အန်တီယုက ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုပုတ်ရင်း ဝင်ထိုင်သည်။

“ငါ့သားလေးက လေယာဉ်ကွင်းတောင် လာမကြိုနိုင်ရအောင်
ရည်းစားသစ်လေးက တော်တော်ချောဆို”

အန်တီယုစကားကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်ရွှေဝါ မတိုင်ပင်ဘဲ
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်မိကာ ရယ်မိကြပြန်သည်။

“ဟဲ့ .. ဘာတွေရယ်နေကြတာလဲ”

ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ အန်တီယုက ကျွန်တော့်နဲ့ရွှေဝါကို
ကြည့်ရင်းမေးတော့ ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ရင်းပြရပါ
တယ်။ ဖြစ်ပျက်ပုံတွေကိုကြားပြီးတော့ အန်တီယုပါ ရယ်ပါတော့
သည့်။

“ငါ့သားတို့ကတော့ ဖြစ်လိုက်ရင် အဆန်းချည်းပဲဟေ့၊ ဒါတွေ
ထားပါဦး၊ မင်းအတွက် အန်တီယု မမမြင့်ကို ပေးပြီးပြီ၊ တွေ့လား”

“အိမ်မရောက်သေးဘူး အန်တီယုရဲ့”

“ရွှေဝါဆီ အရင်သတင်းပို့ရသေးတာပေါ့”

“ဒါပေါ့ အန်တီယု၊ မပို့လို့ကတော့ အန်တီယုတူမအကြောင်း
လဲ သိရုံသာနဲ့၊ စိတ်ကောက်လို့ ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါကောက်တာ နင် ဘယ်နှစ်ခါတွေ့ဖူးလို့လဲ”

ရွှေဝါက ကျွန်တော့်စကားကို ကျွန်တော့်နားရွက်ကိုဆွဲပြီး ချော

အထိမ်းအမှတ်သစ်တစ်ခုအဖြစ် ပထမဆုံး တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရတဲ့နေ့ဟာ ကျွန်တော်တို့ဘဝအတွက် မေ့မရနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ရွှေဝါက ဘူမိ၊ ကလျာနဲ့စိုးကြီးက မြန်မာစာ၊ ကိုကိုက စီးပွားရေးမေဂျာအမှတ်စီပေမယ့် ဘူမိကို ရွေးချယ်ခဲ့တာကိုး။

“နင် ငါတို့မေဂျာက ကွင်းကို ဘယ်လိုမြင်လဲ၊ မိုးခွံ၊ ဒီရောက်မှ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ တင်မျိုးမင်းက ပါဝါမျှလေးကို ပင့်တင်ရင်း ...

“ဟေ့ .. ဟေ့ နေဦး၊ အခု ဘူမိမှာ ဂိုဏ်းနှစ်ဂိုဏ်း ကွဲနေတာကိုး။

“ဘာဂိုဏ်းလဲ၊ အပျိုကြီး လင်ဖမ်းဂိုဏ်းနဲ့ အရက်မှူးအာဂိုဏ်းလား။”

“အဲဒါ မင်းညီမဂိုဏ်းတွေဖြစ်မယ် တင်မျိုး။”

အောင်ကိုစကားကြောင့် တင်မျိုးက ပွစိပွစိနဲ့ ဆဲတင်မျိုး က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသမားမို့ စတွေ့တဲ့ရက်ကတည်းက ရင်းနှီးမှု မြန်ခဲ့သည်။

“ကောင်းကောင်းပြောမယ်ကွာ .. နားထောင်”

“ကောင်းကောင်းက တရုတ်ကြီးညီမလား”

“အောင်ကို .. ငါ ...”

ဟိုကောင်က ဒုတိယအကြိမ်မြောက်ဆဲတော့ အားလုံး ရယ်ကြသည်။

“ဒီလိုကွ၊ ကျောင်းစပွင့်တဲ့ အစောပိုင်းရက်တွေက နန်းရွှေဝါကောင်းမတက်ဘူး”

“အေးလေ .. ငါမှ နေမကောင်းတာ”

ရွှေဝါက ထောက်ခံစကားပြောတော့ တင်မျိုးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ပွဲက အဲဒီမှာစတာပဲ၊ အားလုံးရဲ့ တညီတညွတ်နဲ့ စိမ်းလဲ့ချိုရဲ့ ကွင်းပေးလိုက်ကြရော”

“ပလတ်စတစ်ကွင်းလား”

အသံမပေး ခြေယောင်မပြဘဲ စိုးကြီးက ဝင်တိုင်ရင်းပြောသည်။

“ဖွဲ့ .. အတော်ပူတာပဲ၊ မင်းတို့ဒေသက အဲယားကွန်းမရှိဘူး”

“ရှိပါတယ်၊ ရေဝေးမှာ ခဏပေါင်ထားလို့”

“မင်းတစ်ယောက်တည်းလား စိုးကြီး”

“အေး .. ငါ့တပည့်ကလျာကို စာတွေ ကူးခိုင်းထားခဲ့တယ်၊ ခုမှ ဖယ်ရီကွင်းမှာ တွေ့မယ်တဲ့၊ မိတ်ဆွေကြီး မောင်တင်မျိုး၊ နားစွန်နားဖျား စကားလေး ဆက်ပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဆိုင်တွေတိုင်းဆေးတဲ့ ဆိုင်ဆေးကုစိုးကြ
ဆိုင်ပိုလဲ...ဝင်စဉ်းစားခွင့်ရှိပါတယ်” လား...လကေးခံလကေး

“ကျုပ်က စင်းပြီးမစားဘူး၊ အတုံးမြိုက်ပဲစားတာလို့အိုင်
ကြည့်ကုန်တာပဲ၊ ကျုပ်လဲ...မနက်က ကြောက်စဉ်းပေါင်းစားခဲ့တာ

“ဝေါ... ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ လက်ဖက်ရည်ပို
ရုံလွှဲဆန်ခွက်ကလေးပြန်ထားစို့” ခုဝဗ္ဗဗေးခံလကေး...ကြာပေါ့”

စိုးကြီးက ကောင်တာဘက် လှမ်းအော်သံနဲ့...
“စကားအစ ဘယ်ရောက်ခွာပါလိမ့်” ဟေး...ဟေး

“ငြိမ့်...နဂိုဗစ်အောက်ကွဲ...ဟောင်မျိုးပဲ...လကေးခံလကေး ကပ်ကွေး
နိမ့်...စစ်ဆေးနေကြတာနဲ့...ရွှေဝါနဲ့အတူတူပဲ...မြတ်ဆိုဟန်

နဲ့ ပိုပိုအောင်တို့ ရောက်ချလာပြီး ဝိုင်းဆွဲပွား...ပဋိဆိုင်မိမိ...
(ဝိုင်းထဲမှာဆိုလို့ စားပွဲပေါ် တက်ထိုင်ခြင်းမဟုတ်ပါ) သူတို့လည်း

သူတို့ဆိုင်ရောက်တာမှာစားပွဲတံတံ...ပြန်လေအခြား...လကေးခံလကေး
လကေးခံလကေး...အသေးကွင်းဆိုလို့ မြတ်သီထန်နီး...တို့နှစ်ယောက်

မသိမသာ စူးစမ်းကြည့်သည်။ ဒါကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ပါတယ်
ဒီကောင့်ကို တံဖျပ်ညှင်းချင်စားကြောင့်...မိမိဆက်မပေါ်သေး

မသိချင်ယောင်ဆောင်ကြားနိုး...လကေးခံလကေးခံလကေးခံလကေး
လကေးခံလကေး...အထိပါစိုး...မင်းစကားကို...လကေးခံလကေး...လကေး

...လကေးခံလကေး...အထိပါစိုး...မင်းစကားကို...လကေးခံလကေး...လကေး
...လကေးခံလကေး...အထိပါစိုး...မင်းစကားကို...လကေးခံလကေး...လကေး

“...မြို့တံခိုင့်...လကေးခံလကေး...လကေးခံလကေး...လကေး
...လကေးခံလကေး...အထိပါစိုး...မင်းစကားကို...လကေးခံလကေး...လကေး

...လကေးခံလကေး...အထိပါစိုး...မင်းစကားကို...လကေးခံလကေး...လကေး
...လကေးခံလကေး...အထိပါစိုး...မင်းစကားကို...လကေးခံလကေး...လကေး

...လကေးခံလကေး...အထိပါစိုး...မင်းစကားကို...လကေးခံလကေး...လကေး
...လကေးခံလကေး...အထိပါစိုး...မင်းစကားကို...လကေးခံလကေး...လကေး

...လကေးခံလကေး...အထိပါစိုး...မင်းစကားကို...လကေးခံလကေး...လကေး
...လကေးခံလကေး...အထိပါစိုး...မင်းစကားကို...လကေးခံလကေး...လကေး

...လကေးခံလကေး...အထိပါစိုး...မင်းစကားကို...လကေးခံလကေး...လကေး
...လကေးခံလကေး...အထိပါစိုး...မင်းစကားကို...လကေးခံလကေး...လကေး

...လကေးခံလကေး...အထိပါစိုး...မင်းစကားကို...လကေးခံလကေး...လကေး
...လကေးခံလကေး...အထိပါစိုး...မင်းစကားကို...လကေးခံလကေး...လကေး

...လကေးခံလကေး...အထိပါစိုး...မင်းစကားကို...လကေးခံလကေး...လကေး
...လကေးခံလကေး...အထိပါစိုး...မင်းစကားကို...လကေးခံလကေး...လကေး

...လကေးခံလကေး...အထိပါစိုး...မင်းစကားကို...လကေးခံလကေး...လကေး
...လကေးခံလကေး...အထိပါစိုး...မင်းစကားကို...လကေးခံလကေး...လကေး

...လကေးခံလကေး...အထိပါစိုး...မင်းစကားကို...လကေးခံလကေး...လကေး
...လကေးခံလကေး...အထိပါစိုး...မင်းစကားကို...လကေးခံလကေး...လကေး

...လကေးခံလကေး...အထိပါစိုး...မင်းစကားကို...လကေးခံလကေး...လကေး
...လကေးခံလကေး...အထိပါစိုး...မင်းစကားကို...လကေးခံလကေး...လကေး

ပြောဟန်ဆိုဟန်တွေ၊ ရှင်းလင်းနေတဲ့မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး အရမ်း ခင်ချင်တာ၊ ပြီးတော့ ရွှေဝါအလှက ဘာမိတ်ကပ် ဘာဆိုးဆေးမှ စစ်ကုမတောင်းထားတဲ့အလှ”

“ငါတောင် မြောက်လာပြီ”

“အေးလေ ... နင်က နဂိုကတည်းက မျောက်ပဲ၊ ချင်ပန်စီ”

“သေနာ ...”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရွှေဝါက အခုလို ချီးမွမ်းပါသည်။

“နင် စိမ်းလဲ့ချိုရီကို မကြိုက်ဘူးလား မိုးဇွန်”

“မကြိုက်ပါဘူး”

“ကြိုက်ကြည့်ပါလား”

“နိုး ...”

ရွှေဝါက စိုးကြီးကို မျက်ရိပ်ပြတော့ စိုးကြီးက အကင်းပါးသည်။

“မင်း မရလို့ပါ မိုးဇွန်ရာ”

“ဘာလို့ မရမှာလဲ၊ မိုးဇွန်ကွ ... မိုးဇွန်”

“အေး ... ဟိုကလဲ စိမ်းလဲ့ ကွ .. စိမ်းလဲ့”

စိုးကြီးက အစထုတ်မှန်းလည်း ကျွန်တော်သိသည်။

“အေးပါ၊ မင်း ငါ့အခြေအနေကိုကြည့်ထား”

“ကြည့်ရသေးတာပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးနေတော့ ကျွန်တော့်အရိပ်အခြေ ကိုသိတဲ့ ရွှေဝါက ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ငါ့ကို နင့်ဘော်ဒါတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလေဟာ”

စိုးကြီး နောက်ဆုံး မနေနိုင်တဲ့အဆုံး မြတ်သီဟန်တို့ကို ကြည့် ရွှေဝါကို စပ်ပြီးပြီးနဲ့ ပြောလာသည်။ ရွှေဝါက စိုးကြီးစကား ကြောင့် ရယ်ပါတော့သည်။

“စိုးကြီးတို့ကတော့ မနေနိုင်တော့ဘူးဟေ့၊ ကဲ ... မိတ်ဖျက် မယ်”

“မိတ်ဆက်ပေးမယ် လုပ်စမ်းပါ”

“နောက်ဆို မိတ်ဖျက်မှာမို့လို့၊ ဥပမာ ... ဝိုက်ဆံချေးတာတို့၊ ...”

စိုးကြီးက ရွှေဝါစကားကြောင့် တဟဲ့ဟဲ့...

“ဒီကောင်နာမည်က စိုးမင်းအောင်တဲ့၊ ငါတို့ကတော့ စိုးကြီး ခေါ်တယ်”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသွားပါတယ်၊ ကျွန်တော် မြန်မာစာကပါ”

စိုးကြီးက မတ်တတ်ရပ်ကာ ဆလံပေးပြီး ပြောသည်။

“ကျွန်မနာမည်က မြတ်သီဟန်ဦး၊ ဒီဘက်က ပီပီအောင်၊ မတို့က ရွှေဝါနဲ့အတူတူပဲ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

“ဗျာ ... တွေ့ရတာ လွမ်းရဲပါတယ်၊ ဟာဗျာ ...”

စိုးကြီးရဲ့စကားကြောင့် မြတ်သီဟန်တို့ နှုတ်ခမ်းကိုက် မျက် နှာင်းထိုးကြပါသည်။

२२३

“ဝေးမိစပ်ဗွာ၊ ဃေးပေခိုင်ထင်မိ”

နို့တိုက်နေရင်းကပို... လေပဌ မျှော်မှီလေထွက်ပြင်မိ ဝိုင်းကပ်နေ။

3 မှာ ထိုင်လို့ရမလား”

१६ ...

ဘာပြောကောင်းမလဲဆိုတာကတော့ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးပေါ်ကပ်နေတဲ့
 နေကြီး၊ ဝလုမ်းယဉ်ထောင်စားနေကြတဲ့ အခိုလိုအပ်နေကြတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့
 ခေါင်းမောကြည့်တော့ ကောင်းမလေးသုံးယောက်။ သူ့မတို့ကြာပိုင်း
 တွေပြည့်နေတာမကြာဘူးနဲ့ အောက်တည်းရှိတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး
 ဝင်ထိုင်ချင်ပုံနဲ့တူပြီးပါးလား လက်ပုံလင်လင်မ ဘေးကြီးဖို့
 ပါးလားဆိုတာလေးလေးနဲ့ ပြန်လည်လင်မြဲ လင်မလေးနဲ့ပဲ။

“ဗုဒ္ဓကမ္ဘာလုံးလျက်ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းမှာလည်းကောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံတော်အတွင်းမှာလည်းကောင်း၊
ကြည့်သည်။ ဗုဒ္ဓကမ္ဘာလုံးလျက်ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းမှာလည်းကောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံတော်အတွင်းမှာလည်းကောင်း၊
ဧကရာဇ်သို့ရောက်ရှိသောအခါ၌ ဗုဒ္ဓကမ္ဘာလုံးလျက်ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းမှာလည်းကောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံတော်အတွင်းမှာလည်းကောင်း၊
အနားကို ရောက်လာပါသည်။”

“ဘာမှာမလို့လဲ အစ်ကို”

● 594067480

မွင့်မပတ်ကြည့်ဖို့တဲဒိုင်ယာရီ

29

“ဒီထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လို့ရလားတဲ့။ မေးလို့ရတယ်။ ထိုင်ခိုင်းနဲ့ မောသိမ်း
လား။ ထိုင်ခိုင်းနဲ့ မောသိမ်းလား။”

ဗိုက်ပြည့်နေပြီဖြစ်တဲ့ တင်ဖျိုးကလည်း နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချိန်
သုတ်ပြီမို့...တစ်ခါ...အလုပ်လုပ်နေတဲ့အခါ...အလုပ်လုပ်နေတဲ့အခါ...

“ထိုင်ပြီး ထိုင်ခင်းလိုက်မေးကြတာ၊ ပြီးတော့မှ ပြန်ထိုင်ခိုင်း။
သူတို့သံဃာတို့ပေါ့၊ မဂ္ဂဗျဉ်းကဲ့သို့ပင် တစ်ဝိုက်လေးမှာပင်”

ကျွန်တော်တို့ အခြားညွန့်ဖက်ကိစ္စနဲ့ဆိုင်သွားတော့ တကယ်လေး၊
ကျွန်ဆက်လက်ကျော့သွားတာတိုင်းလေးတွေကြာ ဝင်ထိုင်ရဦး...။

“အကြောင်ကြောင်တွေ၊ သားငါးထောင်၊ ငါးသိန်းလေး”

“ကိုကိုမောင်တွေ ... ဟယ်၊ နှစ်ကလေး” လို့ဝေခွဲတာ

*ယောကျ်ားတို့ကိစ္စကို ခြေထောက်ပြု၍ အာဟာရ၊ ဗဟိုဏီဗဟိုဏီ
သဘောထားချက်ပါ။ ဒီလိုပဲ ကလေးငယ်တွေ၊ ယောက်ျားမိန်းမ

“ခပ်ဝေးဝေးနေ နေ့ .. ရောဂါရှိပုံရတယ်”

တင်မှိုးမင်းက ရောတိရောယောင်သိင်္ဂီကန်တို့ခင်းသသံ။

ရဲဘော်ကြီးတို့၏ အဖိုးရောင်းချမှုကို အတည်ပြုပေးရန် အစီအစဉ်များ ရေးဆွဲထားပြီး နေပြည်တော်ရှိ အစိုးရအဖွဲ့များနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်နေကြောင်း သိရသည်။

[illegible]

တစ်ယောက်က ပြုံးစိမ့်မေးသည်က ကျွန်ုပ်တို့က ဖောင်းချိုးရဲ့
 မျက်စိက အရမ်းပြင်း အခုလို ခပ်ပြောလို့ရပါ တယ်။

“တကယ်ပါ၊ ကြိုက်သလောက်တော့မို့ရင် ကျွန်ုပ်တို့က”

64-3855-90

ရှင်းခဲ့၊ ကျွန်တော် အလှူလုပ်တာ”

“ဪ... ဪ... တော်တော်ကုသိုလ်ရမှာပဲ၊ ကျွတ်... ကျွတ်”

“ကျွန်တော်တို့က ကျွတ်မဟုတ်ဘူး ဒေါ်လေး၊ မျော့ပါ”

“ကဲ ..နွေး ..ဘာစားမလဲ၊ ကြက်သား”

သုံးယောက်ထဲက အလှဆုံးလို့ပြောရမယ့် ပန်းရောင်ဝတ်
ကောင်မလေးကို တစ်ယောက်က လှမ်းပြောသည်။

“ဒီဆိုင်က ကြက်သားဆက်ကောင်းတဲ့ဟင်းလျာရှိတယ်”

“ဘာဟင်းလဲ၊ ဝက်သားလား”

ကျွန်တော် စဉ်းစားဟန်ပြုပြီး ...

“သစ်သား .. သူလဲ ကြာကြာဖြုတ်လိုက်ရင် နူးပါတယ်”

“နောက်ရှိသေးတယ်၊ နာမည်ကျော်ဝိုင်၊ ဇိမ်ခံပြီးသောက်လို့
ကတော့ ရယ်ပဲ”

“ဘာဝိုင်လဲဟင်”

အမှတ်မရှိတဲ့ တစ်ယောက်က မေးတော့ ကျွန်တော့်တွဲဖက်
တင်မျိုးကို မျက်စိပစ်ပြလိုက်သည်။

“အင်ဂျင်နီ၊ ကောင်းတယ်၊ တော်တော်လေးကိုကောင်းတယ်”

“အဲဒါ ရှင်ပဲသောက်”

တစ်ယောက်က အဲဒီလိုဘောက်ဆတ်ဆတ်ပြောတော့ အားလုံး
ရယ်မိကြကာ ရင်းနှီးသွားပါတယ်။

“ဘယ်ကလဲ”

“မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းက ...”

တင်မျိုးကို လှလှပပလေး လက်စားချေသည်။ တင်မျိုးက
လည်း ဘယ်ရမလဲပေါ့။

“ဒါဆို ကျွန်တော့်မှာပဲနော်”

“ရှင်နော် ...”

“ဘာစကားလဲ”

“ဝမ်းအေးဝမ်းရောင်စကား၊ ကျွန်တော်က ဟိုမှာ ပိုချမ်းလို့
ကျွန်တို့လေးတိုင်နေရမှာပဲဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါဗျ”

“စကားကို ကြည့်ပြီးပြော”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မေးထောက်ပြီး ကြည့်ပြောမှာပါဗျာ”

မှင်သေသေလေးနဲ့ တင်မျိုးက စားပွဲပေါ် လက်ထောက်ကာ
နွေး ဆိုတဲ့ကောင်မလေးနားက တစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ပြောသည်။

သူမတို့ မှာထားတဲ့ အစားအသောက်တွေရောက်လာတော့
နွေး ဆိုတဲ့ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို ...

“စားပါဦး”

“ဆားပါရင် ငန်တာပေါ့ဗျ”

“ရှင်တို့က လူပျော်တွေပဲနော်၊ ဘယ်မေဂျာကလဲ”

“ဘုမိ၊ ကျွန်တော့်နာမည်က မိုးရွှန်း၊ ဒီကောင်က တင်မျိုးမင်း”

“ကျွန်မတို့က ပီဆစ်က၊ ကျွန်မနာမည်က နွေး”

၁၂၆၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁၀ ရက်နေ့

ក្នុងករណីនេះ ក្រុមហ៊ុនបានបង្កើនការលក់របស់ខ្លួន ដោយប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធគណនេយ្យ។

ပြင်ဆင်ရေးအဖွဲ့ချုပ်မှ ပြန်လည်ထုတ်ဝေခြင်း

"ကျွန်ုပ်တို့တို့က မိမိတို့ မိမိတို့ မိမိတို့"

၂၀၁၁ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁ ရက်နေ့မှ ၂၀၁၁ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၃၁ ရက်နေ့

၂၇-၂-၂၀၁၇

တစ်ခုတည်းက ခံစားရခြင်း။

ကံဘိုလ် ဝဏ္ဏံဒိဏ္ဏံ ဝေါဏ္ဏံဒိဏ္ဏံ နိဗ္ဗိတံဒိဏ္ဏံ

၂၈၂

«Зеро і во

"လူသားလူမင်းတို့က နှိပ်စက် ခြင်းကို"

ရေညာဉ်စာ

ကျွန်တော် နွေးနဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်ခုံပုံကို ရွှေဝါကို မပြောဖြစ်
မပြောဖြစ်ခြင်းက တမင်ထိမ်ချန်ထားခြင်းမဟုတ်၊ နွေးဆီက အပြစ်
ရမှ ရွှေဝါ အံ့သြသွားအောင်လို့ ရည်ရွယ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒါမှ ရွှေဝါ အံ့သြမှာ”

တင်မျိုးကလည်း ကျွန်တော့်အကြံကို သဘောတူသည်။

တင်မျိုးပါသည်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဖြစ်စေ
ပီးဆစ်မေဗျာဘက် ခြေဦးလှည့်သည်။ အဲဒီဘက် ကန်တင်းတွေက
ကျွန်တော့်ကိုဆို မှတ်မိနေပါပြီ။ အစပိုင်းတော့ သက်ထားဦး
ခင်မိုးမြင့် က လိုက်လာပါသေးတယ်။ နောက်ပိုင်းတော့ ပေါ်တ
ကြေညာပါတယ်။

“ငါတို့ပါရင် နင်တို့ လွတ်လပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။”

ဒီစကားကြောင့် နွေးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေသည်။ နွေး
က စကားပြောဆိုဟန်က ချစ်ဖို့ကောင်းသည်။ အပြောအဆိုက
လေသံတိုးတိုး၊ ပြီးတော့ အပြစ်ကင်းတဲ့ မျက်နှာ၊ ရှည်လျားတဲ့
ဆံနွယ်တွေ။ ကျွန်တော်နှစ်သက်သည့် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်တွေကို
တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ခေတ်နှင့်အညီ ဝတ်ဆင်တတ်သည်။

ခင်မင်ရင်းနှီးလာတဲ့ နေ့ရက်တွေနှင့်အတူ သူ့ရင် ကိုယ့်ရင်
ဓာတ်မှန်ရိုက်စရာမလိုဘဲ ချစ်ခြင်းတွေကို မြင်တွေ့နေရပါသည်။
သူ့အပေါင်းအသင်းတွေရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သူနဲ့ကျွန်တော့်ကို စ၊
နောက်နေမှုအပေါ် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပီတိဖြစ်နေ
ကြတဲ့ သူနဲ့ ကျွန်တော်။ သီးသန့်ဆန်တဲ့ အပြုအစု အယုအယတွေ။

တစ်နေ့ ကျွန်တော်နဲ့တင်မျိုး သူတို့ဆီ ရောက်ချလာပါတယ်။
အတန်းထဲမှာ ဆရာမဝင်သေးတာမို့ အဆင်ပြေပါတယ်။ ကျွန်တော်
က ကော်ရစ်ဒါကနေ လက်လှမ်းပြတော့ နွေးတို့သုံးယောက် ထွက်
လာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီ လျှောက်လာပြီး ...

“ဒီကိုလာတာလား”

“အင်း ...”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြီး ‘အင်း’ လိုက်သည်။ တင်မျိုးက
စတော့လို့ အချက်ပြတော့ ကျွန်တော် လွယ်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ထဲ
က စာအိတ်တစ်ခု။ ပန်းနုရောင်စာအိတ်ကြောင့် သူမ ရှက်သွားပုံ
ရသည်။ သက်ထားက နာခေါင်းရှုံ့ရင်း ...

“စာပေးတဲ့ခေတ်က ကုန်သွားပြီ မိုးဇွန်”

တင်မျိုးက သက်ထားဦးကို အခုလို ကန့်ကွက်စကားဝင်ပြောပါတယ်။

“ဆုံးအောင်လဲ နားထောင်ပါဦးဟာ၊ ဒီစာက ကိုရီးယားကားလိုပဲ အပိုင်းလိုက်ရှိတယ်”

ကျွန်တော် ဒုတိယအကြိမ် အိတ်ထဲကထုတ်သည်။ မီးသွေးခဲတစ်ခဲနှင့် သံတုံးတစ်တုံး။ နွေးတို့အုပ်စုက သံတုံးနှင့် မီးသွေးကိုကြည့်ပြီး ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် နားမလည်ဟန်ရှိသည်။

“အဟမ်း ... ကျွန်တော်ရဲ့စာလေး လေးလေးနက်နက်ဖြင့် သွားအောင် ... ရော့ ... သွားမယ်နော်”

စာအိတ်အပေါ်မှာ သံတုံးနှင့်မီးသွေးခဲတင်ပြီး တင်မျိုးကို အချက်ပြကာ လစ်ထွက်လာခဲ့သည်။

နွေးတို့က မိုးဇွန်ပေးခဲ့တဲ့ စာအိတ်၊ သံတုံးနဲ့ မီးသွေးခဲကိုကြည့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား။

သက်ထားက စိတ်ဝင်စားဟန်နဲ့ ...

“ဟဲ့ ... ဘာတွေရေးထားတာလဲ”

“ဒါမျိုးကျတော့ တတ်တယ်၊ စာမေးတော့ စာအုပ် ခေါင်မိုးထိုးတက်ပြီး ...”

ခင်မိုးမြင့်က သက်ထားကို နှိပ်ကွက်တော့ ...

“ဪ ... နင်ကျတော့ စိတ်မဝင်စားတာကျနေတာပဲ”

“ငါက လေ့လာတာသက်သက်”

“တော်ပါတော့ စပ်စုမရယ်”

နွေးက စာအိတ်ကိုဖောက်ကာ စာရွက်ကို ဖြန့်ဖတ်သည်။ စာရွက်ပေါ်မှာ မိုးဇွန်ရဲ့ လက်ရေးစာလုံးတွေက အခုလို ...

(အောင့်ထားလို့မလွယ်တဲ့ ရင်ထဲက စကားက ကိုးလလွယ်ဆယ်လရှိပါပြီ နွေး၊ ခပ်အေးအေး နှစ်ယောက်တည်းပြောချင်ပေမယ့် ခုခဲဝယ်လာရင် အရည်ပျော်သွားမှာစိုးလို့ စာရေးလိုက်ရတာပါ ...

စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်၊ ဆိတ်သိုးတွေက ဈေးကြီးလို့ပါ ...

‘ချစ်စာယ’ နွေးရယ် ...)

ရယ်သံတွေက နွေးရဲ့ဘေးက သက်ထားနဲ့ခင်မိုးမြင့်ဆီက။

နွေး မှာတော့ ရင်ခုန်ရအခက် ... ရယ်ရအခက် ...

ဘယ်လိုကောင်လေးမှန်းမသိတဲ့ မိုးဇွန် ...။

လေးတချွန်ချွန်နဲ့ ခြံတံခါးဖွင့်ဝင်လာတဲ့ ကျွန်တော့် အနီးပေါ်ကနေ စိမ်ပြေနပြေစိုက်ကြည့်နေတဲ့ ရွှေဝါ။

“ဟာ ..မီးညောင် သူငယ်ချင်း”

ကျွန်တော်က အနီးရောက်မှ မြင်လိုက်တာမို့ ဝမ်းသာအားရ သူမဘေးမှာဝင်ထိုင်ရင်း လောကွက်ချော်မိသည်။ ရွှေဝါက မျက်နှာ ရှုံ့သွားရင်း ...

“နင့်ကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ မိုးဇွန်”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ..ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟာ”

“နင့် အခုတလော အခန်းထဲက လစ်လစ်ထွက်သွားတာဘာ သဘောလဲ၊ နောက်ပြီး နင်နဲ့တင်မျိုး တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့ ...”

ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်ရင်း အဖြေထုတ်ရပါသည်။

“ဪ ... အဲဒါကဟာ ... ဟိုလေ ..သိပြီ၊ လောက ဆောင်တွေနဲ့ ဘောလုံးချိန်းကန်မလို့”

ကျွန်တော့်စကားကို ရွှေဝါက နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်ရွဲစောင်းပြရင်း ဆရာသည်။

“နင် ငါ့ကိုလာစွီးမနေနဲ့ မိုးဇွန်၊ နင့်ကို ငါ ငယ်ငယ်လေး ကတည်းကပေါင်းလာတာ၊ အာဖျူကွီးမလုပ်နဲ့၊ နင် ဘောလုံးကန်မယ် ဆိုရင် ကျောင်းကတည်းက ဘောလုံးကန်တဲ့နေရာမှာ နာမည်ကြီးတဲ့ ကြီးကြီးကို ခေါ်သွားမှာပေါ့၊ စိုးကြီး မပါဘဲ သွားကန်ရအောင် နင် ဘောလုံးချန်ပီယံလား၊ ဝေးသေး”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကွန်ပျူတာဂိမ်း ချိန်းကစားကြတာ”

ကျွန်တော် အချိန်မီ လမ်းကြောင်းလွဲလိုက်တော့မှ တော်ပါသေး သည်။ ဘယ်ရမလဲ ရွှေဝါရယ်၊ မိုးဇွန် ဆိုတဲ့ကောင်က ဘောလုံး မကစားတော့လို ခြေထောက်နဲ့ အလိမ်အခေါက်မတတ်ပေမယ့် စကား တော့ လိမ်ခေါက်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီပြိုင်ပွဲကျင်းပရင် ငါ ချန်ပီယံ ခြံမှာ နင်မသိသေးပါဘူး ရွှေဝါ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ထဲက အတွေး ကြောင့် ရယ်ချင်မိပေမယ့် နှုတ်ခမ်းစေ့ လျှာကိုကိုက်ထားရပါသည်။ ဒါတောင် မရွှေဝါက သိပ်ယုံချင်ပုံမပေါ့။

“အေး .. လိမ်တယ်လို့ သိရလို့ကတော့ .. ဟင်း ဟင်း...”

အဲကြိတ်ပြောတဲ့ ရွှေဝါအမူအရာကြောင့် ကျွန်တော်က မျက်နှာ ငယ်လေးနဲ့ ...

“ငါ့မှာ သံယောဇဉ်အရှိဆုံး အရင်းနှီးဆုံး နင်ပဲရှိတာပါ
ရွှေဝါရာ၊ နင် ငါ့ကို မယုံဘူးလား”

ကျွန်တော့်ရဲ့သတ်ကွင်းထဲကို ရွှေဝါ ဆင်းလာပါပြီ။ ဒီလို
လေသံမျိုးဆို မမရွှေဝါတို့ ဘယ်လိုခံနိုင်မှာလဲ၊ ရယ်ချင်ဟန်ကို
ရွှေဝါ ချုပ်တည်းထားရင်း ...

“ပြောလိုက်ရင်တော့ ရွှေမန်းတင်မောင်လိုလို၊ ဒွေးလိုလိုနဲ့
ကဲပါ၊ ရော့ ... နင့်အတွက် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ”

ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံးအစားအစာမှန်း တစ်လတစ်ခါလောက်
အခုလို သူမ ချက်ပြုတ်ပြီး လာပို့တတ်တာ နှစ်တွေအကြာဆုံး
အကျင့်တစ်ခု။

“နောက်ပြီးတော့ ...”

ကျွန်တော့်က စကားစကိုဖြတ်ပြီး သူမကိုကြည့်တော့ ...

“ဘာလဲ၊ ထုံးစံအတိုင်း ပိုက်ဆံလိုပြန်ပြီလား”

“အေးဟာ ... ငါ ဂိမ်းကစားတာ ရှုံးသွားတယ်၊ မေမေ့ဆီက
တောင်းထားတာ မကြာသေးတော့ ... ထားလိုက်ပါ”

ကျွန်တော်က စိတ်ရှုပ်ဟန်နဲ့ စကားဖြတ်လိုက်တော့ သူမက
နှုတ်ခမ်းကို ခါးပေါ်လက်ထောက်ကာ ...

“ကိုယ်တော် .. မနက်ကျောင်းသွားရင် ငါ နင့်ကို တစ်
သောင်းပေးလိုက်မယ်၊ ကဲ .. ငါသွားပြီ၊ နင့်နား ကြာကြာနေရင်
ငါ့ကိုယ်ငါ ရောင်းစားမှ ရတော့မယ်”

ပါးစပ်ကပ္ပစိပ္ပစိနဲ့ပြောပြီး သူမ ထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်
တော့ မနက်ဖြန် ကျွန်တော်နဲ့နွေး ရည်းစားဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်
အားလုံးကို ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ လိုက်ကျွေးရမှာ အခုတော့ အဆင်ပြေ
ပြီ။

“သူငယ်ချင်းလေးပါပဲ၊ သူငယ်ချင်းလေးပဲတဲ့ကွယ် ...”

သိချင်းကို အကျယ်ကြီးအော်ဆိုကာ ကျွန်တော် အိမ်ထဲဝင်
တော့ ဝရန်တာကနေ ဖေဖေနဲ့မေမေ လှမ်းကြည့်နေတာ-ကျွန်တော်
ထဲ မသိ၊ ရွှေဝါပါ သိမည်မထင်။

“ဘာတွေလဲ သား ...”

ကျွန်တော် ထမင်းစားခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အားရ ပါးရ စားနေစဉ်မှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေက အခုလို သူ့အနားရောက်လာ ရင်း မေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“စားပါဦး၊ မေမေ ဖေဖေနဲ့ မေမေအတွက် သား သက်သက်ခွဲ ထားပြီးသား ...”

“စားပါသားရယ် နောက်မှပဲ စားတော့မယ် မှန်းစမ်း ကေန္တ မေမေ့ချွေးမလေး သားအကြိုက် လာပို့တာဖြစ်ရမယ်”

မေမေက အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ဖေဖေကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောတော့ ကျွန်တော် အားရပါးရရယ်မိကာသီးမတပ်ဖြစ်မိခဲ့ပါသည်။

“ဪ မေမေ ပြောတာ ဘာရယ်စရာပါလို့လဲ သား”

ကျွန်တော် ရေကမန်းကတမ်းသောက်ရင်း မျက်ရည်များ သီးမတတ်ဖြစ်မိပါသည်။

“တော်ပါတော့ မေမေရယ် ဒီဟာမလေးကို သားက ဇနီးအဖြစ် ဘာ မဖြစ်နိုင်တာ မေမေရာ...သား စိတ်တောင်ကူးကြည့်လို့မရဘူး”

ဖေဖေက ကျွန်တော် ပြောပုံကြောင့် အခုလို ပြုံးပြုံး၊ ပြုံးပြုံးနဲ့ ပြောပါသည်။

“စိတ်မကူးကြည့်ရသေးရင် စိတ်ကူးကြည့်လိုက် ဟောကောင်၊ ဘာ မိုးဇွန် ...”

ကျွန်တော် အစားအသောက်မပျက် မေမေကို မော့ကြည့်သည်။

“တချို့အရာတွေက နောင်မှ နောင်တရလို့ ကောင်းလောက် အင်ဆန်းကြယ်တယ် မိုးဇွန်၊ မင်းရဲ့အမြင်မှားမှုတစ်ခုထဲမှာ၊ နောင်တ ရာဖြစ်စရာတစ်ခုထဲမှာ သမီးရွှေဝါ ပါ၊မပါ မင်း နောင်တော့ မြဲမှာပေါ့”

“ဖေဖေက ဘာကိုကြည့်ပြီး ဒီစကားကို ပြောရတာလဲ”

မေမေကပါ ဖေဖေ စကားကြောင့် ခေါင်းညိတ်ပါသည်။

“ဖေဖေ က ကျွန်တော် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပါသည်။

“တချို့ကစားပွဲတွေက ကိုယ်တိုင် ဝင်ကစားတဲ့သူတွေထက် ဘာမှတိုင်ကြည့်နေတဲ့သူတွေက ကစားကွက်ကို ပိုမြင်တယ် မိုးဇွန်”

ဖေဖေ စကားကြောင့် ကျွန်တော် မျက်နှာရှုံ့မဲ့ရင်း ...

“တော်ပါတော့ ဖေဖေရယ်၊ နေပါဦး သားတို့က ဘာတွေ စားနေလို့လဲ”

ဖေဖေ လက်ဝိုက်ပြီး သူ့ကို ပြုံးကြည့်သည်။

“သံ ယော ဇဉ်”

“သံယောဇဉ်”

ဖေဖေ စကားကို သံယောင်လိုက်မိပါသည်။ ဖေဖေက ခေါင်း
ညိတ်ပြပြီး ...

“အဲဒီအရာက ကစားသင့်တဲ့အရာမဟုတ်ဘူး သား၊ ပြီးတော့
နောင်မှ နောင်တရစရာကောင်းတဲ့ဒဏ်ခတ်မှုတွေကို သူက ဖန်တီး
နိုင်တယ်၊ ကဲ ... မေကြီး ကျုပ် နောက်ကျလို့မရဘူး၊ အစည်း
အဝေးက ရှိသေးတယ်”

“ကဲ အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ”

ဖေဖေမေမေက အိမ်ရှေ့တွက်သွားတော့ ကျွန်တော် စားလက်စ
ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကိုကြည့်ကာ ဝိုင်တွေသွားပါသည်။ ခေါက်ဆွဲတွေ
ကိုမွှေနှောက်ရင်း နောက်တော့ အားရပါးရရယ်မိကာ ...

“ဘာတွေပြောနေကြမှန်းမသိပါဘူး၊ သံယောဇဉ် ဆိုတာ
ဟောဒီခေါက်ဆွဲတွေလို ရှည်ရှည်မျောမျောလေးဖြစ်မယ်၊ ကဲ စားနေ
တာတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိတော့ဘူး သံယောဇဉ်ရေ ..
အဲလေ ရွှေဝါရေ ...”

“ဘာတွေ ရူးတူးပေါတောနဲ့ အော်နေတာလဲ မိုးဇွန် ...”

အောင်ကိုနဲ့ စိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးတူးပြဲတဲနဲ့ ကြည့်ကာ
ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောလာတော့ ...

“ဟာ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ပေါက်ချလာတာလဲဟ ...”

“ပေါက်တော့ပေါက်ချတာပဲ အိပ်ရာထဲမှာ .. အခုထိ မလှန်း
ရသေးဘူး၊ ဘာတွေလဲဟ .. အကျွေးအမွေးဆို လက်တို့လေ...”

အောင်ကိုက ကျွန်တော့်ပန်းကန်ကို ဆွဲယူပြီး တစ်စွန်းယူစား
တော့ ...

“ဟိုမှာ ခုနု ရွှေဝါ လာပို့ထားတာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ..
ဟိုယ့်ဘာသာထည့်စားကြ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အောင်ကို စိုးကြီးကို ကြည့်သည်။
စိုးကြီးက ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ အောင်ကိုနဲ့အတူ သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို
ဆအော်ဆိုကြသည်။

“သံယောဇဉ် x x x သံယောဇဉ် x x x လူကို ရူးမတတ်ဖြစ်
ဘယ် x x x ဒီသံယောဇဉ် x x x”

ဒီကောင်တွေ အသံကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ချက်နှာရှုံ့မဲ့ရင်း ...

“လာပြန်ပြီ နှစ်ယောက် .. ခုနကလည်း ဖေဖေက ဩဝါဒ
တွေ မိန့်ခြွေသေးတယ်”

“ဘာတွေခြွေလို့လဲ”

စိုးကြီးက ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ထဲ ဟင်းရည်ထည့်နေရင်းမေးသည်။

“အဲဒီ သံယောဇဉ်ပဲလေ ... မေမေက ဒီအုန်းနို့ခေါက်ဆွဲက
သူချွေးမလေး လာပေးတာလားတဲ့ ...”

“ All Right မှန်တယ် မိုးဇွန်၊ မင်းကိုယ်၌က အဲဒီသံယောဇဉ်ကို မမြင်မိတာ၊ ဘေးလူတွေတောင် သိတယ် မိုးဇွန် ”

“ လာပြန်ပြီ၊ တော်ပါတော့ကွာ.. ခုနကလည်း ဖေဖေက ပြောသေးတယ်၊ တချို့ကစားပွဲတွေက ကိုယ်တိုင်ဝင်ကစားတဲ့သူတွေထက် ဘေးမှာထိုင်ကြည့်နေတဲ့သူတွေက ကစားကွက်ကို ပိုမြင်တယ်တဲ့ကွာ ”

ကျွန်တော် စကားကြောင့် အောင်ကိုက လက်ဖျောက်တီးကာ..

“ အန်ကယ်ပြောတာ မှန်တယ် မိုးဇွန် ဆက်ပြောပါဦး ”

ကျွန်တော် နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ...

“ ငါက သားတို့ ဘာတွေကစားနေလို့လဲလို့ မေးတော့ ဖေဖေက ပြောတယ် ”

“ ဘာလဲ ... ”

စိုးကြီးက အရမ်းသိချင်နေပုံပေါ်တော့ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကိုဇွန်းနဲ့ ဓမ္မခေါက်နေရင်းကပြောမိပါသည်။

“ သံယောဇဉ် ”

ဟိုကောင်တွေ ဖေဖေစကားကို သဘောကျနေပုံနဲ့ ပြုံးစေ့စေ့နဲ့ ခေါင်းတညိတ်တညိတ် ကျွန်တော် သက်ပြင်းချမိရင်း ...

“ ထားပါတော့ ငါ သံယောဇဉ်တွေမှန်သမျှ ရွှေဝါကို ပေးထားပြီးပါပြီ .. ဒါပေမယ့် အချစ်တော့ မဟုတ်ဘူး ”

စိုးကြီးက ကျွန်တော်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း စကားတစ်ခွန်းကိုဆိုသည်။

“ သေချာရဲ့လား မောင်မိုးဇွန်ရယ် ”

ကျွန်တော် ဒီကောင်တွေကို မကြည့် ဖွင့်ထားတဲ့ ပြတင်းတံခါးအပြင်ဘက်ကို မျက်နှာလွှဲထားရင်း ...

“ သေချာပါတယ်ကွာ ”

“ လေသံက အားရစရာပဲ မောင်မိုးဇွန် ”

နောက်တော့ ကျွန်တော် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းတဲ့အနေနဲ့

“ ကဲ လုပ်ကွာ ... စားစရာရှိတာစား ပြီးရင် အင်တာနက်ထဲမှာ ငါ အိမ်နဲ့ကလိနဲ့ပေါင်းထားတဲ့ အကြောင်းအရာလေးကိုပြမယ် ”

ကျွန်တော် ခေါင်းစဉ်ပြောင်းမှန်းသိတော့ အောင်ကိုက

“ လုပ်ပြီ ဒီကောင်တမင် အာရုံလွှဲတာ စိုးကြီး ”

စိုးကြီးက အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကို အမြန်အပြတ်ရှင်းရင်း ...

“ လွတ်ထားလိုက် အောင်ကို ဒီကောင်ကို နောင်တက ရိုက်လိမ့်မယ် ”

“ ဘယ်ကိုလဲ ခေါင်းကိုလား ... ”

“ ကျွန်တော် ပြောင်ချော်ချော်နဲ့ ပြောတော့ စိုးကြီးက အခုလို ပြောလာပါသည်။

“ အသည်းနှလုံးကို ... ”

“ အေးဆေးပါကွာ ”

ကျွန်တော် စကားကြောင့် ဟိုကောင်နှစ်ကောင် ‘မင်းလုပ်ထားဦးပေါ့ကွာ’ ဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေပါသည်။

“ဤလင် ဤမယား ... အဲ ... ဆောရီး”

ဆုတောင်းပေးမှားပုံကြောင့် နွေးက ရှက်ပြီး ခေါင်းငုံ့သွားပါတယ်။ တင်မျိုးမျက်နှာက စပ်ငြိုးငြိုး။ သက်ထားဦးနှံခင်မိုးမြင့်က နွေးကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်က စတော်ဘယ်ရီ မစ်ရှ်တိုကို ရွှေပေးပြီး နွေးရဲ့ရှေ့ကို ချပေးတော့ ...

“အဟမ်း ...”

“အဟွန်း ...”

တမင်လုပ်ဆိုးတဲ့ ချောင်းဆုံးသံကြောင့် နွေးက ကျွန်တော့် လက်မောင်းနဲ့ မျက်နှာကို ကွယ်သည်။

“ဒီလောက်လေးနဲ့ အခမ်းအနားကိုအဆုံးသတ်တော့မလို့လား”

“အေးလေဟယ်”

သက်ထားဦးကလည်း အတိုင်အဖောက်ညီသည်။

“လာမှာပေါ့ဟာ၊ ဟုတ်တယ်နော် နွေး”

နွေးက ကျွန်တော့်စကားကိုခေါင်းညိတ်ကာအတည်ပြုပေးသည်။

“မင်းတို့ ဘာစားချင်လဲ၊ ခွေးသားဒံပေါက်၊ ပုတ်သင်ညို ခေါက်ဆွဲကြော်”

“ရော ...”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ခင်မိုးမြင့်က အော့အန်ဟန်ပြသည်။

“အလကားစတာပါကွာ”

“ဒါဆို ဘာကျွေးမှာလဲ”

ခင်မိုးမြင့်ရဲ့ အားတက်သရောစကားကြောင့် ...

“ကျွေးမလို့ပဲ၊ နှမြောတာနဲ့ မကျွေးတော့ဘူး”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် တင်မျိုးက ပါးစပ်လှုပ်ရုံ အသံမထွက်ဘဲ ဆဲတော့ ...

“ဘာပြောတယ်၊ မင်းက ခင်မိုးမြင့်ကို ချစ်နေတယ်”

“ဟာ .. ဒီကောင်”

“ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း ... နင် ဘယ်အချိန်ကတည်းက ငါ့ကိုဖြစ်မှားနေတာလဲ တင်မျိုး”

ခင်မိုးမြင့်က တင်မျိုးနားရွက်ကိုလိမ်ကာ မေးတော့ တင်မျိုးက ချက်နှာရှုံ့မဲ့ရင်း ...

“မလုပ်ပါနဲ့ဟာ၊ နာတယ်ဟာ၊ ငါ တစ်ခါပဲ ပြန်-ဘူးဖူးတာပါ ဟာ၊ အဲဒီ တစ်ခါဆိုတာကလဲ တစ်ခါဆို တစ်သက်လုံးအတွက် ဆိုရုံလောက်လေးပါ”

တင်မျိုးစကားကြောင့် ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားပါသည်။

“မိုးဇွန်”

နွေးက ခပ်တိုးတိုးလှမ်းခေါ်တော့ ကျွန်တော်က မျက်နှာရှုံ့ရင်း ...

“ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲကွာ၊ ဖီလင်အောက်တယ်ကွ”

ကျွန်တော်နဲ့နွေးကို ဟိုအုပ်စုက အကဲခတ်နားစွင့်နေကြသည်။
နွေးက မျက်နှာရဲရဲနှင့် ...

“ဟာကွာ ... ခေါ်ရဲပါဘူး”

“အကျင့်ဖြစ်အောင် ခေါ်ကြည့်ပေါ့”

နွေးက ကျွန်တော်ကို မကြည့်ရဲဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ ...

“ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

ကျွန်တော်က သူမ နားနားကပ်ကာ ...

“မောင် ...”

“ညောင် ...”

“ဟေ့ကောင် .. ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

တင်မျိုးရဲ့နောက်ပြောင်မှုကြောင့် နွေးက ကျွန်တော်လက်မောင်နဲ့ မျက်နှာကွယ်ကာ ရှက်နေဟန်ရှိသည်။

“ခေါ်လေ နွေးရဲ့၊ သမီးရည်းစား အချင်းချင်းပဲဟာ”

“ဟင့်အင်း ကွာ”

“ခေါ်မယ့်အရေး ခေါ်လိုက်ပါဟယ်၊ ဒါ ရှက်စရာလား”

ဒါမှမဟုတ် နင့်အစား ငါ ခေါ်ပေးရမလား”

သက်ထားဦးက ခပ်ရွတ်ရွတ်ပြောတော့ ခင်မိုးမြင့်ကလည်း သက်ထားဦး အတိုင်းပါပဲ။

“အေးဟဲ့ ... ငါလဲ ဝင်ခေါ်ပေးမယ်”

“အချစ် .. မင်းက ကိုယ့်ကို ခေါ်ရမှာလေ”

“သေလိုက်ပါလား”

ဘယ်လိုပဲပြောပြော တင်မျိုးတို့က မျက်နှာမပျက်။ နွေး က ကျွန်တော့်ကို မျက်ဝန်းပင့်ကြည့်ပြီး ...

“နောက်မှ ခေါ်လို့မရဘူးလား”

“အဲဒါဆို ဒဏ်ကြေးပေးရလိမ့်မယ်”

“မောင်နော် .. ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

နွေးရဲ့ အမှတ်တမဲ့နဲ့ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားတဲ့စကားကြောင့် အားလုံးဝိုင်းအော်ကြပါသည်။

“ပြန်ခေါ်ကြည့်စမ်း နွေး”

“ဟာကွာ ...”

ကျွန်တော် သူမရဲ့လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်တော့ ...

“မောင်နဲ့နွေး ... ချစ်သူဖြစ်တာ နန်းရွှေဝါ သိလား”

“ဟင် .. နွေးက ရွှေဝါကို သိတယ်”

နွေးက ပြုံးလိုက်ရင်း ခေါင်းညှိတ်ကာ ...

“သိတာပေါ့၊ ရွှေဝါနဲ့မောင် ဘယ်လောက် သံယောဇဉ်ကြီးကြ

တယ်ဆိုတာ၊ နောက်ပြီး မောင် ငယ်ငယ်က ကောင်မလေး၊ တယ်
ယောက် မောင်ကို အဖြေပေးတာ မောင်က မဟုတ်ပါဘူးလို့ငြင်းခုံ
ပါးရိုက်ခံရတာလဲ သိတယ်”

“သတင်းက နံလှချည်လားကွ”

ကျွန်တော် မျက်စိပင့် အံ့သြဟန်ပြကာ ပြောတော့ နွေးက
ရယ်သည်။

“မောင်ကို တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“မေးလေ”

နွေးက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်သည်။ ခင်မိုးမြင့်တို့က ဘာ
ဝင်မပြော။

“နန်းရွှေဝါနဲ့နွေး ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်လဲ”

ကျွန်တော်က ဆံပင်တွေထဲ လက်ထိုးထည့်သပ်မိရင်း

“ဘာဆိုလဲ နွေးရာ၊ ရွှေဝါနဲ့မောင်ကသူငယ်ချင်းတွေပဲလေ”

“မောင်လဲ စစ်တုရင်ထိုးတတ်မှာပါ၊ တစ်ခါတလေ ထိုးတဲ့
ထက်စာရင် ဘေးက ကြည့်နေသူတွေက ပိုမြင်တတ်တယ် မောင်”

“နွေးက ဘယ်လိုထင်လဲ”

“မောင် အရင်ပြောကြည့်လေ”

ကျွန်တော် ပြုံးရဲတင်ပြုံးမိသည်။

“ဒီပြဿနာက ခဏခဏ ဂျင်းပြနေရလို့ မောင် မဂျင်း
တော့ဘူး၊ နွေး၊ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် နွေးရဲ့ဧရိယာ မော

ညှိုးစားတွေ ထားဖူးပါတယ်၊ တချို့ရည်းစားတွေက အဲဒီပြဿနာ
ကြောင့် ကွဲခဲ့ရတာတွေရှိတယ်၊ နွေး... မောင်ကိုယ်ကြည့်ရင်
လက်တွဲပါ၊ နွေး ဘယ်လိုထင်လဲ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နွေး ပြုံးသည်။

“ယုံပါတယ် မောင်၊ မောင်ကို နွေး နှစ်နှစ်ကာကာယုံကြည်
လို့ လက်တွဲခဲ့တာပါ”

နွေးစကားကြောင့် သက်ထားဦးက ရင်ဘတ်ဖိကာ

“တော်သေးတာပေါ့ဟာ၊ တော်ကြာနေ စားထားတာလေးတွေ
ပြန်အန်ထုတ်ရမလိုလိုကိန်းပဲ”

သက်ထားဦးစကားကြောင့် ဝိုင်းရယ်ကြပါသည်။ ခင်မိုးမြင့်
ကတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ...

“နန်းရွှေဝါဆိုတဲ့တစ်ယောက်က လှတာတော့ အတော်လှတာ
တဲ့နော်၊ ဘာမှမလိမ်းခြယ်ထားဘဲနဲ့ကို လှတာ၊ နန်းရွှေဝါ လှတာနဲ့
ဟို ကွင်းဆိုတဲ့ စိမ်းလဲ့ချိုရီ လှတာနဲ့ မတူဘူး၊ စိမ်းလဲ့ချိုရီက
မြင်လဲပြင်ဆင်ထားတယ်၊ မာနကလဲကြီးတော့ မာမာတောင့်တောင့်
အလှ”

“သူက မာမာတောင့်တောင့်အလှဆိုတော့ စမ်းကြည့်လို့ရလား
ဟင်”

“နာဖူး ...”

တင်မျိုးက ခင်မိုးမြင့်စကားကြောင့် မျက်နှာရှုံ့မသွားပါသည်။

“ဟုတ်တယ်နော် မောင်၊ နန်းရွှေဝါအလှက တော်တော်ထူ
ခြားတယ်၊ ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မောင်က သူ့ကို မကြိုက်ရတာလဲဟင်”
နွေးစကားက အသက်ရှူကျပ်စေသည်။ သတ်ကွင်းနဲ့ နီးစေ
စကား။

“အနေနီးလို့လားမသိဘူး၊ မောင် သူ့ကို လှတယ်လို့ကို မမြင်
တာ၊ မောင် သူ့ကို ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို
သံယောဇဉ်ကြီးတာ”

နွေးက နှုတ်ခမ်းလေးတွန့် ပြုံးသည်။

“တစ်နေ့လောက် မောင် နွေးကို နန်းရွှေဝါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး
လား”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းခိုးချရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါသည်။

“နင် အခုတလော ခြေလှမ်းပျက်နေတယ်နော် မိုးဇွန်”

“ငါ ဒီလိုပဲ လျှောက်တတ်တဲ့ဟာ ..ရွှေဝါရယ်”

ကျွန်တော်က သူတို့စားသောက်နေတဲ့ဝိုင်းကို တင်မျိုးနဲ့အတူ
ခင်ထိုင်တော့ ရွှေဝါက အခုလိုပြောလာပါတယ်။

“နင် နောက်မနေနဲ့ မိုးဇွန်၊ နင် ငါ့ကွယ်ရာမှာ ဘာတွေလုပ်နေ
သိ မိုးဇွန်”

“ဘာမှမလုပ်ရပါဘူး ရွှေဝါရယ်၊ ဗိုက်ဆာတယ်ဟာ”

ကျွန်တော်က ဗိုက်ပွတ်ရင်းပြောတော့ ရွှေဝါက မျက်စောင်း
နိုးရင်းပြောသည်။

“နင်လာနေတာ မြင်ကတည်းက ငါ ထမင်းကြော် မှာထားပြီး
ပြီ ကောင်စုတ်ရဲ့”

“သူငယ်ချင်းလေးပါပဲ၊ သူငယ်ချင်းလေးပဲတဲ့၊ ဒီလိုအချိန်မှာ ပြောပါတယ်”

အောင်ကိုက မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ သိချင်းစောင်းဆီ သည်။ ရွှေဝါက အောင်ကိုသိချင်းသံကို မကြားဟန်ပြုကာ လာရ ပေးတဲ့ထမင်းကြော်ကို မွှေပေးသည်။

“အားကျလိုက်တာဟယ်၊ ဒီလိုသူငယ်ချင်းမျိုးလေး”

အောင်ကိုက တိုက်စစ် နည်းနည်းထပ်ဖွင့်တော့ မြတ်သီဟနီနီ တို့က တစ်ခွီးခွီး ...

“အားခနဲ့ ကျချင်ရင်တော့ ပြော၊ ငါ ဆောင့်ကန်ပေးမယ် အောင်ကို”

ကျွန်တော်က ကန်ဖို့ ခြေထောက်ရွယ်တော့ ...

“တူနယ်ချင်းကလည်းကွာ၊ စတဲ့ဟာကို ... စိတ်ဆိုးလား”

“နင် စိမ်းလဲ့ချိုရီဆီက အဖြေရအောင် ဘယ်တော့ကြိုးစားမှာ လဲ”

ရွှေဝါစကားကြောင့် ကျွန်တော်က စားလက်စကိုရပ်ရင်း ...

“နင် ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ငါ့ကို စိမ်းလဲ့ချိုရီနဲ့ သဘောတူနေရတာ လဲ ရွှေဝါ”

“ဪ ... ငါက ငါ့သူငယ်ချင်းလေးကို ကောင်းကောင်းမွန် မွန်လေးနဲ့ ဖြစ်စေချင်တာပေါ့ဟာ”

“ရွှေဝါနော် ... ငယ်ငယ်ကလို ပေါက်ကရလျှောက်မလုပ်

“နင်”

လရိပ်နဲ့ကျွန်တော်အဖြစ်အပျက်ကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောတော့ “လုံး ရယ်ကြပါသည်။”

“နင် .. အဲဒီအကွက်လေးပြန်သုံးပါလား ရွှေဝါ”

အောင်ကိုကလည်း မြှောက်ပေးသည်။

“ဟေ့ကောင် .. သွားပြီး ချွန်တွန်းလုပ်မနေနဲ့”

“လုပ်ပြီးပြီ”

ရွှေဝါက ရယ်ချင်ဟန်နဲ့ပြောတော့ ကျွန်တော် ခေါင်းကြီးသွား တယ်။

“ဟာ .. ရွှေဝါ .. နင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်ထားတာလဲ”

ကျွန်တော်ရဲ့ အလန့်တကြားစကားကြောင့် ရယ်ကုန်ကြပါ သည်။

“စိမ်းလဲ့ချိုရီ ထိုင်မယ့် ထိုင်ခုံအံ့ထဲမှာ တစ်နေ့ကို ချော လက်တောင့်တစ်တောင့် ငါ သွားထည့်ထားတယ်၊ အခုဆို ချော လက်ပေး သူက ဘယ်သူလဲဆိုတာ စိမ်းလဲ့ချိုရီ သိချင်နေမှာ နှုတ်”

“နင် လိုက်ရှုပ်မနေနဲ့ ရွှေဝါ”

ကျွန်တော်ရဲ့စိတ်ပျက်သံကြောင့် ရွှေဝါက သဘောကျစွာ ရယ် သည်။

“မင်း ရွှေဝါခင်းတဲ့လမ်းအတိုင်း လိုက်လျှောက်တော့ မိမိနဲ့”

အောင်ကိုကလည်း မြောက်ပေးသည်။

“ငါလမ်းကြောင်း ငါခင်းပါ့မယ်ကွာ”

“နင်က ဘယ်တော့မှခင်းမှာလဲ မိုးဇွန်”

ကျွန်တော် ရွှေဝါနားရွက်လေးကို လှမ်းဆွဲတော့ ...

“ဟေ့ကောင် .. လူမြင်ရင် တစ်မျိုးထင်မယ်နော်”

အောင်ကိုက မျက်လုံးပြူးပြောတော့ ရွှေဝါက ရယ်ရင်း ..

“ဒီကောင်က ရိုးနေပြီ အောင်ကို”

“အေးပါ၊ နောက် နင် ရည်းစားရမှ ရည်းစားနဲ့ ပြဿနာ အစအနေတွေနော်”

ရွှေဝါက ပခုံးတွန့်ပြပါသည်။

ဒီလိုအမှုအကျင့်လေးတွေက ပြဋ္ဌာန်းချက်တစ်ခုလို့ ပိတ်ပင်ခံရရင် ကျွန်တော် နေနိုင်ပါ့မလားမသိ။

သတိနဲ့နေ၊ သတိနဲ့စား၊ သတိပြုမိရာအချစ်တွေကို ငါထမ်းပိုးရင်း ငါဟာ မျက်မမြင်တဲ့ သားကောင်တစ်ကောင်လို နင့်တောအုပ်မှာ ချောင်ပိတ်မိခံရပြီ သူငယ်ချင်း

နင် ငါ့ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ ငါမတွေးချင်ပေမယ့် ငါ့နှလုံးသားက သော့မရှိတဲ့ တံခါးတစ်ချပ်လို ဖွင့်ဟထားတာ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် သတိမပြုမိခဲ့ဘူးဟာ ...

အရွက်တွေ စိမ်းစိုနေတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်လို့ အများက မြင်နေပေမယ့် ခြောက်သွေ့နေတဲ့ သစ်မြစ်ကို ဘယ်သူမှ မြင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။

သိက္ခာတရားနဲ့ လုံအောင်ခြုံထားတဲ့ အကွရာတွေ တစ်နေ့တစ်နေ့ ငါ့ဒိုင်ယာရီထဲမှာ

လက်တမ်းတီးထားချင်စေမယ့်

နီနီ အချစ်က ...

ဆင်တန်းတောတိုး အခြစ်ဆွဲနဲ့ ...

ဝင်းကြီးမေမြ အကူရအတွက်

မွန်မတ်သင့်တဲ့ ခိုင်သာရီထဲမှာ

ကျွန်တော် အတန်းထဲဝင်ဖို့ အကဲခတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် ညွှန်ကြားထားတဲ့အတိုင်း အောင်ကိုနဲ့တင်မျိုးက စိမ်းလဲ့ချိုရဲ့က ထိုင်ခုံမှာ နေရာဦးထားပါသည်။

အများတကာတွေ အလေးပေးမှုခံရတဲ့ စိမ်းလဲ့ချိုရဲ့ ကျွန်တော် သူမကို သာမန်လူတစ်ဦးလို ရှိသည်ထင်ပုံမရအောင် နေပြသည်။ ခြိတ်သွားဖြတ်လာ သူမကို မကြည့်။ သူမကို ရှိသည်ဟု မထင်ဘဲလိုမျိုးနေသည်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ရွှေဝါကလည်း ယနေ့အထိ နေ့စဉ်မပြတ် ချော့ဆက်တောင့်တစ်တောင့် ပို့နေကျ ဝတ္ထုများကို ထမ်းဆောင်နေဆဲ။

စိမ်းလဲ့ချိုရဲ့အတွေးတွေက ယနေ့အထိ တိမ်လို့လို့ မိုးလို့လို့ ခေဇဝါတွေနှင့် ဖုံးအုပ်နေမှာသေချာပါသည်။

ကျွန်တော် သူမရှေ့ကဖြတ်ပြီး အောင်ကိုဘေးက ခုံစွန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စာအုပ်ကိုထုတ်ပြီး ခဲတံကို မသိသာ

လွတ်ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က စာအုပ်ထဲမှာ အာရုံစူးစိုက်ထားဟန်
နှင့် စာတွေကူးနေစဉ် ...

“ရွတ် ... ရွတ် ...”

ကျွန်တော့်ကိုခေါ်မှန်းသိပေမယ့် ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်

“ဟိတ် ...”

အောင်ကိုက လှည့်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုခေါ်မှန်းသိတော့...

“မင်းကိုခေါ်နေတယ် မိုးဇွန်”

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

စိမ်းလဲ့ချိုရီက နာမည် ကျော်နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို တင်းမ

အောင်ပြုံးပြပြီး ...

“ရှင့်ခဲတံ ကျနေတယ်”

သူမ မေးဆတ်ပြတော့ ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်ကာ လှမ်းကောက်
လိုက်သည်။ ကျေးဇူးတင်စကားမပြောဘဲ ကိုယ့်စာကိုကိုယ်ပြန်ရှေ့
နေလိုက်သည်။ အတန်းချိန်ပြီးလို့ အဲဒီအကြောင်းပြောမိတဲ့အခါ ရွတ်
ကမေးသည်။

“နင် ဘာဖြစ်လို့ ခင်မင်သွားအောင် စကားစမရှာတာလဲ
မိုးဇွန်”

“စိမ်းလဲ့ချိုရီ ဖြစ်နေလို့ပေါ့ ရွေဝါ”

မြတ်သီဟန်ဦးက နားမလည်။

“ဘယ်လို ...”

ကျွန်တော်က ရွေဝါရှေ့က ရွေဝါ မှာထားတဲ့ သံပရာရည်ကို
ဆွမ်းယူသောက်ပြီး ...

“စိမ်းလဲ့ချိုရီကို လမ်းပေါင်းအတိုင်း မိတ်ဆက်ခင်မင်ပြလိုက်
နိုင် ငါလဲ အတန်းထဲက ကျရှုံးလေပြီးသော အပေါင်းအသင်းတွေလို
ဘစ်သားတည်းဖြစ်သွားမှာပေါ့ဟ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရွေဝါက ရယ်သည်။

“နင့်သိုင်းကွက်က ဝိပြင်ပါတယ် မိုးဇွန်၊ ခုန အတန်းမဆင်း
ခင် စိမ်းလဲ့ ငါ့ဆီရောက်လာတယ်”

“ဘာပြောလဲ ရွေဝါ”

“နင်နဲ့ ငါနဲ့က ဘာလဲတဲ့”

ကျွန်တော် ရွေဝါကိုကြည့်တော့ ရွေဝါ ပခုံးတွန့်သည်။

“ဘယ်ရမလဲ၊ ငါနဲ့နင်က အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပေါ့”

“နင် သူ့အကြောင်း သိထားတာလေးတွေ ရှိရင်ပြော”

ရွေဝါက မေးစေ့ကိုပွတ်ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်လို စဉ်းစား
ပါတယ်။

“အင်း .. သောကြာလို့ နေ့မျိုးမှာ ကျောင်းကပြန်ရင် နူပါ
အားကစား တစ်ခုခုမှာ ဈေးဝယ်ထွက်တဲ့အကျင့်ရှိတာပဲ၊ ပြီး.. သူက
ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်၊ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ဘုရားကျောင်းသွားတယ်”

“ဒီနေ့ ဘာနေလဲ အောင်ကို”

“သောကြာနေ့”

“ဒါဆိုရင် ဒုတိယသိုင်းကွက်ကို အသုံးပြုရမယ်၊ ကဲ... သွားပြီ”
 “ဟဲ့ ... ဘယ်လဲ”
 ရွှေဝါက မပြောမဆိုနှင့် စထွက်ဖို့ပြင်ဆင်တဲ့ ကျွန်တော်က
 မေးသည်။

“နင် အောင်ကိုလို့ပဲ ပြန်တော့ ရွှေဝါ ငါပြန်ရောက်မှ ပြော
 မယ်”

“ငါတို့ပါ ရွှေဝါအိမ်က စောင့်နေမယ် မိုးခွန်”

“အေး ...”

“ရွှေဝါ .. နင့်ကားသော့ ... ကိုပေး၊ နင် အောင်ကိုတို့နဲ့ပြန်”

“အေးပါ”

ရွှေဝါက သူမ လွယ်ထားတဲ့အိတ်ထဲက ကားသော့ကိုထုတ်ကာ
 လှမ်းပစ်ပေးသည်။ ကျွန်တော် ရွှေဝါကားရပ်ထားရာဆီ လျှောက်
 သည်။ ကား ထဲဝင်ထိုင်ကာ နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် စိမ်းလဲ့ချိုရဲ့
 ရဲကားကို မျက်ခြေမပြတ်စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ကျွန်တော်
 ကြည့်နေစဉ်မှာပင် စိမ်းလဲ့ချိုရဲ့ ကားဆီလျှောက်လာတာမြင်တော့
 ကျွန်တော် ရွှေဝါဆီလှမ်း၊ ဖုန်းဆက်မိပါသည်။

“ဟဲ့လို ... ရွှေဝါလား”

“အေး ... ပြော မိုးခွန်”

“နင့် စိမ်းလဲ့ချိုရဲ့ ... ဘယ်ဆိုင်မှာ အဝယ်များလဲ”

ရွှေဝါ ပြောပြသော စူပါမားကက်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။

“ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်း”

ကျွန်တော် ဖုန်းပြန်ချပြီး ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့ပါတယ်။
 ကျွန်တော်က ရှေ့ကမောင်းပြီး စိမ်းလဲ့ချိုရဲ့ မလှမ်းမကမ်းဖြစ်အောင်
 မောင်းလာခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် စူပါမားကက်ရှေ့မှာ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။
 ဝါကင်ထိုးပြီး ကားလော့ချကာ ဆိုင်ထဲကိုဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်
 ဆိုင်ထဲရောက်တော့ စိမ်းလဲ့ချိုရဲ့ရဲကားက ဆိုင်ရှေ့ ရောက်နေပါပြီ။

စိမ်းလဲ့ချိုရဲ့ကား ရွှေဝါကားကိုမြင်တော့ အနီးအနားမှာ ရွှေဝါ
 နဲ့မယ်ထင်ပြီး လိုက်ရှာနေပါတယ်။ ကျွန်တော်က အစားအသောက်
 ဆွေထားတဲ့စင်ဘက်ကို ထွက်လာကာ ရွှေဝါ စိမ်းလဲ့ချိုရဲ့ကို ပို့နေကျ
 ချောက်လက်တစ်ထုပ်ကို ယူသည်။ နောက်တော့ ကျွန်တော် ဘာမှ
 စဝယ်တော့တဲ့ အဝတ်အစားတွေထားရာဘက်ကို လျှောက်သွားကာ
 သိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“မိုးခွန်”

ညင်သာတဲ့လေဖြည့်ခတ်သံလို ခေါ်သံတစ်ခု။ ကျွန်တော်လှည့်
 ကြည့်တဲ့ ကျွန်တော့်လက်ထဲက ချောက်လက်ကို စိုက်ကြည့်နေပြီး
 ပြူးမိမိနဲ့ လက်ဝိုက်ရပ်ကြည့်နေတဲ့ စိမ်းလဲ့ချိုရဲ့ ရှေ့ကဆံပင်တွေကို
 ဖုန်းနဲ့အနက်လေး ပင့်တင်ထိန်းထားပုံက စော်စော်ကဲကဲ ကြည့်ကောင်း
 တဲ့စတိုင်း။ ကျွန်တော်က ငေးကြည့်နေရင်း၊ အခုမှ သတိရတဲ့ဟန်နဲ့
 ချောက်လက်ကို နောက်ကျောသို့ ပြောင်းရွှေ့ဝှက်လိုက်တော့

“ဒါ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ မိုးဇွန်၊ နန်းရွှေဝါအတွက်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်”

ကျွန်တော်က လူမီသွားဟန်နဲ့ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တစ်နေ့တစ်တောင့် ပို့နေကျ ချောကလက်က ရှင်ပေးတာလို့ ကျွန်မ မထင်မိတာအမှန်ပဲ၊ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ စကားပြောချင်တယ် မိုးဇွန် လိုက်ခဲ့ပါ”

သူမက ရှေ့က ဦးဆောင်ထွက်သွားသည်။ သူမက ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးက မှာပြီး ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်သည်။

“ကဲ ... ပြော မိုးဇွန်”

တံတောင်ဆစ်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်ထောက်ပြီး မေးပုံက နှစ်သက်စရာ၊ ဒါပေမယ့်

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ချုံရီဆိုပို့နေကျ ချောကလက်က ကျွန်တော် ပို့တာပါ”

ကျွန်တော့်ရဲ့ဝန်ခံမှုအပေါ် သူမ နှစ်သက်ပုံရသည်။

“ကျွန်မ ချောကလက်ကြိုက်မှန်း ရှင် ဘယ်လိုသိတာလဲ”

သူမ စကားက ရွှေဝါကို ကျေးဇူးတင်ချင်စရာ။

“ဒီလိုပါပဲ”

ကျွန်တော်လည်း ဟိုလိုလို ဒီလိုလို စကားဆိုတော့ သူမက အခုလို ပြောလာပါတယ်။

“သေချာတာကတော့ ကျွန်တော် ချုံရီကို မုန်းလို့ ပေးတာမဟုတ်ဘူး”

ဘာမဟုတ်ဘူး”

သူမက သွားဖြူဖြူလေးတွေပေါ်အောင် ပြုံးသည်။

“ဒါဆိုရင် ...”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတယ် ချုံရီ၊ ဒီထက်ပိုပြောရ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ချစ်လို့ ချုံရီ”

“နေပါဦး၊ ရှင်က အားလုံးက ကျွန်မကို စိမ်းလဲ့ လို့ခေါ်နေတာ ဘာဖြစ်လို့ ချုံရီလို့ ခေါ်ရတာလဲ မိုးဇွန်”

“စိမ်းလဲ့ ဆိုတာ စိမ်းကားတဲ့စကားပါနေတယ်လေ၊ အဲဒီ တိတ်တိတ်ကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး ချုံရီ”

“ရှင် စကားပြောကောင်းသားပဲ၊ ကဲ.. ရည်းစားစကားလဲ စိမ်မိနေပြေ နားထောင်ပေးရတယ်၊ ပြောတဲ့သူကိုလဲ ကျွန်မက အအေး ခိုက်ရတယ်ဆိုတော့ ရှင် သိပ်များနစ်နာသွားမလား မသိဘူးနော်”

သူမရဲ့ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးစကားကြောင့်

“ဒါဆို ကျွန်တော် ပြန်တိုက်မယ်လေ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ အခုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ တနင်္လာနေ့ ကောင်းမှာတွေ့ရင် ရွှေဝါတို့တစ်အုပ်စုလုံးနဲ့ ကျွန်မ အတူတူသောက် နိုင်တယ်”

“ရွှေဝါတို့ပါ ...”

သူမက ဘယ်ဘက်နှုတ်ခမ်းအစပ်က မွဲလေး ကော့တက်သွား အောင် ပြုံးရင်း ...

“အင်း .. ကျွန်မနေတာ သီးသန့်ဆန်တယ်လို့ ရှင်မထင်ဘူးလား”
သူမက ထင်မြင်ချက်တောင်းတော့ ...

“အင်း .. မာနကြီးတယ်၊ အပေါင်းအသင်းမထားဘူးလို့
ကျွန်တော် ကြားပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မကို အဲဒီလိုမြင်ကြမှာ သေချာပါတယ်
တကယ်တော့ ကျွန်မ အဲဒီလိုနေတာ အကျင့်ဖြစ်နေပြီလေ၊ ဒါ
မယ့် ရှင်တို့အုပ်စုကို ကျွန်မကြည့်ရင်း အားကျမိတာအမှန်ပဲ၊ နောက်
တစ်ခု က ရွှေဝါ၊ နန်းရွှေဝါက မာနမရှိဘူး၊ ပွင့်လင်းရိုးသားတယ်
ချစ်ဖို့ကောင်းတာအမှန်ပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ ရှင်တို့နဲ့ ခင်ချင်
တာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကလဲ ချိုရီနဲ့ ခင်ချင်နေကြပါတယ်၊ အဲ
ထဲမှာ ကျွန်တော်မပါဘူး”

သူမက မျက်ခုံးတွန့်ရင်း မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ...”

“ခင်ဗျားလေးကို မခင်ချင်ဘူး၊ ချစ်ပဲ ချစ်ချင်တာ”

“လာပြန်ပြီ၊ နောက်တစ်ခွက် ထပ်တိုက်ရမှာလား”

နစ်ဦးစလုံး ရယ်မိကြပါသည်။

“အဲဒါဆို စိမ်းလဲ့က ရည်းစားစကားလဲ အပြောခံရတယ်၊
ဦးတော့ အအေးပါ ထပ်တိုက်ရတာပေါ့”

ညကတည်းက ရွှေဝါ ကြားထားပေမယ့် အခုမှသိတဲ့ဟန်နဲ့
ပြောတော့

“သိပ်သေချာတာပေါ့ ရွှေဝါရယ်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ တစ်ခါမှ
မကြုံဖူးဘူး”

ရွှေဝါတို့က ရယ်သည်။

“မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ ရွှေဝါ”

ရွှေဝါက အပြုံးနဲ့ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

“စိမ်းလဲ့ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးနေမှာပါ၊ ဒီဘက်က မြတ်သီဟန်ဦး၊
သူက ပို့ပို့အောင်”

“ကျွန်မကို ရွှေဝါတို့ကိုခင်သလို ‘ခင်မင်နိုင်ပါတယ်’”

စိမ်းလဲ့စကားကြောင့် မြတ်သီဟနဦးကလည်း အပြုံးနဲ့ ခေါ်သိတယ်။

“ဒီဘက်က အောင်ကိုကို၊ သူက တင်မျိုးမင်း၊ တစ်ခန်းတည်းလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ .. တွေ့ရတာ ဗိုက်ဆာပါတယ် စိမ်းလဲ့”

တင်မျိုးရဲ့ နောက်ရွတ်ရွတ်စကားကြောင့် စိမ်းလဲ့က ရယ်သည်။

“သူကတော့ ငါတို့နဲ့ စတိတ်ထဲက အတူတူပဲ၊ ကဲလျှာစိုးကြီးက မြန်မာစာမေ့ရှာကလေ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် စိမ်းလဲ့၊ ကျွန်တော်က မြန်မာကလေးပါ”

“ဘာကလေးလဲ”

“စပိတ်ကလေး”

စိုးကြီးရဲ့နောက်ပြောငှာက ရင်းနှီးမှုမြန်စေသည်။

“စိမ်းလဲ့ချိုရဲ့အလှက ကျွန်မတို့မြန်မာစာက ကျောင်းသားတွေ ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားနေတာပဲ”

“ရေပန်းစားရုံပဲလား၊ ရေပိုက်ရော မစားဘူးလား”

စိမ်းလဲ့ချိုရဲ့ကလည်း အပြန်အလှန် ပြန်စပါသည်။

“တကယ် အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ကျွန်မ ဒီကအားလုံးရင်းနှီးခွင့်ရတာ အရမ်းပျော်တယ်၊ တစ်ခုပဲ ..”

“ဘာလဲ .. ချိုရဲ့”

ကျွန်တော့်အမေးကို ချိုရဲ့က ပြုံးစိစိနဲ့

“ရှင်ကလွဲရင်ပေါ့၊ ရှင်က အလစ်အငိုက်မှာ ရည်းစားစကားမှာ ...”

စိမ်းလဲ့ချိုရဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် အနေခက်သလိုဖြစ်မိသည်။ ဟိုကောင်တွေက ဝိုင်းရယ်ကြပါသည်။

“အလကားစတာပါ၊ နောက် လမ်းမှာတွေ့ရင် မခေါ်နဲ့နော်”

“ဟာကွာ ...”

ချိုရဲ့က ကျွန်တော့်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို စ၊ နောက်ရင်း...

“ရွှေဝါက အရမ်းလှတာပဲနော်”

“စိမ်းလဲ့လောက် မလှပါဘူး”

ရွှေဝါ လက်ဖဝါးကို စိမ်းလဲ့ချိုရဲ့က အုပ်မိုးကိုင်ရင်း ...

“တို့လှတာ တို့သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရွှေဝါလှတဲ့ပုံက ရင်ကို အေးစေတယ်၊ ဟုတ်တယ်နော် မိုးနွန်”

“နာစေးနေတယ် ချိုရဲ့”

ကျွန်တော် ပခုံးတွန့်ပြီးပြောတော့ ချိုရဲ့က သဘောကျစွာ ခေါ်သည်။ ရယ်သံတွေ၊ ကြည်နူးစရာတွေနဲ့ ချိုရဲ့က ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရဲ့မိတ်ဆက်ပွဲက လှပခဲ့ပါတယ်။

တကယ်တော့ ချိုရဲ့က ရင်းနှီးပြီးမှ ခင်မင်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်လေးမုန်း အားလုံး လက်ခံကြပါတယ်။

အခုဆို ကျွန်တော်တို့အတန်းတက်ရင်လည်း တစ်ဖွဲ့ကြီး

အတန်းပြီးလို့ စားသောက်ဆိုင်တွေဘက်ထွက်ရင်လည်း သူမ
လိုက်လာတတ်ပါပြီ။ ဘယ်လောက်ရင်းနှီးသွားကြသလဲဆိုရင် တစ်
ယောက်ယောက်တစ်ယောက်ယောက်ယူစားကြတဲ့ အဆင့်အထိပါ။ နောက်
ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ရွှေဝါအိမ်ကို စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆို အလည်လိုက်လာ
တတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် သူမကို ဆက်ပြီး ချစ်တဲ့စကား၊ ချစ်တဲ့အကြောင်း
မဟမိပါ။ အဲဒါကို ရွှေဝါက အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ သူမကိုယ်
တိုင် ချိုရီကို အောင်သွယ်လုပ်ပါတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်ကျရင်
ချိုရီက ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ရယ်မောနေလေ့ရှိသည်။

“ကဲ သွားမယ် မိုးဖွန် .. မနက်ဖြန် မေ့မနေနဲ့ဦးနော်”

“နေပါဦး နွေးရာ ...”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် တင်မျိုးက အအေးသောက်နေရာမှ...

“အသံကလည်း လူမမာ ဆတ်သားခြောက်တောင်းတဲ့ အသံ
နေတာပဲ”

တင်မျိုးစကားကြောင့် နွေးက ရှက်ပြီးပြီးသည်။ သက်ထားဦး

တင်မျိုး နားရွက်ကိုလိမ်ရင်း ...

“အမဲခြောက်ပါဟယ်”

“ဪ .. ငါနေမကောင်းရင် ဆတ်သားခြောက်ပဲ တောင်း
တာကို”

“ကဲ တော်ကြပါတော့ .. ဆက်ရန်ဖြစ်ရင် အိမ်ကြမှဖြစ်ကြ”

ခင်မိုးမြင့် စကားကြောင့် သက်ထားဦးက ရှက်ရှက်နဲ့ ခင်မိုးမြင့်

လှမ်းရိုက်တော့ တင်မျိုး စပ်ပြီးပြီးနဲ့...

“ဟော ပတ်ဝန်းကျင်ကတောင်ပြောနေကြပြီ ချစ်သက်ရယ်”

“အောင်မာ ကောင်စုတ်”

နွေးနွေး ကျွန်တော်ကတော့ သူငယ်ချင်းတွေ နောက်ပြောင်မှုကြောင့် ရယ်နေကြပါသည်။ နွေးက ကျွန်တော့်လက်ဖဝါးကိုကိုင်ရင်း ...

“မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အတန်းချိန်နီးနေပြီ မောင် ... မေ့မနေနဲ့ နော် ... မနက်ဖြန် မောင့်ကို မေမေနဲ့ တွေ့ပေးဖို့ မေမေကို ကြိုပြောထားပြီးသား မောင်ရဲ့ ...”

နွေး စကားကြောင့် တင်မျိုးက ...

“ကဲ ကိုမောင်ရဲ့ လွှတ်ပေးရင်လည်း လွှတ်ပေးလိုက်ပါတော့ ခင်ဗျားဟာက နွေးလက်ကို ကိုင်တာမဟုတ်ဘဲ နွေးလက်ပတ်နားကို အတင်းချွတ်နေသလိုဖြစ်နေပြီ၊ ကျုပ်တို့လည်း ပြန်ပြီးအတန်းတက်ရဦးမယ်၊ ဟိုမှာ ရွှေဝါတို့ စောင့်နေလို့ .. ဒီလာတာသိရင် ခင်ဗျား လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး”

တင်မျိုး စကားကြောင့် နွေးက မျက်နှာပျက်သွားဟန်ရှိတာကြောင့် ကျွန်တော်က ...

“ဟာ ဒီကောင် ချွန်တွန်းလုပ်နေပြန်ပြီ”

သက်ထားနဲ့ ခင်မိုးက မျက်စပစ်နေကာ ပြုံးစေ့စေ့ ...။

“မောင်နဲ့နွေး ရည်းစားဖြစ်နေကြတာ ရွှေဝါ မသိသေးဖူးလား မောင် ...၊ မောင် ဘာလို့ မပြောတာလဲ”

ကျွန်တော် သက်မြင်းခိုးရှိုက်မိရင် ...

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး နွေးရာ .. စကားမစပ်မိလို့ပါ”

နွေးက နှုတ်ခမ်းတွန့်ကွေးသွားသည်ထင်သည်။

“တမင် စကားမစပ်တာလား မောင်...၊ အင်းလေ တစ်နေ့တော့ ဆုံကြမှာပေါ့၊ အဲဒီအခါကျရင်သာ မောင် နွေးကို ဘယ်လို အနေအထားနဲ့ ရွှေဝါကို မိတ်ဆက်ပေးမလဲ ကြည့်ရသေးတာပေါ့မောင်၊ ကဲ .. နွေး သွားမယ်”

နွေးက မျက်နှာတင်းတင်းလေးနဲ့ ထွက်သွားတော့ သက်ထားနဲ့ ခင်မိုးက ကျွန်တော့်ကို ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ပုံစံနဲ့ကြည့်ကာ ထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပြီး အတန်းဘက်ကို ဆမ်းလျှောက်တော့ ...

“မင်း လျှာရှည်လို့ ဖြစ်တာ တင်မျိုး”

ကျွန်တော်စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ တင်မျိုးကို အပြစ်ဆိုတော့ တင်မျိုးက မျက်နှာငယ်ငယ်လေးနဲ့ ...

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ရပါဘူး မိုးခွန်နဲ့၊ ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ပြောမိတာ၊ ပြောပြီးမှ ငါလည်း မှားပြီဆိုတာ သိလိုက်တာကွ”

တင်မျိုး အခုလိုပြောတော့လည်း ဒီကောင် တမင်လုပ်တာ မဟုတ်မှန်းသိတာကြောင့် ...

“ငါ မင်း တမင်လုပ်တာမဟုတ်မှန်း သိပါတယ် တင်မျိုးရာ.. နွေး ကလည်းကွာ ဘာမဟုတ်တဲ့ဟာလေးကို တွက်ကပ်လိုက်တုန်း”

နေရတယ်ကွာ၊ ဒီကိစ္စတွေသာ ရွှေဝါ ကြားလို့ကတော့ ပြဿနာက ပိုကြီးမှာ တင်မျိုး”

ကျွန်တော့်စကားကို တင်မျိုးက ခေါင်းညှိတ်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ်၊ ရွှေဝါ ကြားလို့ကတော့ ဒီပွဲက ပိုကြီးမှာ သေချာတယ် မိုးဇွန်၊ မင်းရဲ့နွေးကလည်းကွာ နည်းနည်းတော့ လွန်တယ် မိုးဇွန် .. ရွှေဝါကို သူ ဘာကိုမကျေမနပ်ဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး”

ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းနဲ့ချစ်သူကြားမှာ အနေရကြပ်နေတာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နဲ့ တင်မျိုး အတန်းထိပ်ကော်ရစ်တာကို ရောက်တော့ ရွှေဝါတို့ တစ်အုပ်စုလုံးကို တွေ့ပါသည်။ ရွှေဝါက ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး လက်ပိုက်ကြည့်နေတော့ တင်မျိုးက တံတောင်နဲ့တွတ်ပြီး သတိပေးသည်။ စိမ်းလွဲက မြတ်သီဟန်နဲ့ ဘာတွေသဘောကျပြီး ကျိတ်ရယ်နေမှန်းမသိပါ။

“ဒါက ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ မိုးဇွန်”

ကျွန်တော်နဲ့ တင်မျိုးက ပြိုင်တူပင် ...။

“မြန်မာစာဘက်က ...”

“သချာ”

တလွဲစီ ပြောဖို့ တိုင်ပင်ထားသည့်အလားပင် နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးကြတော့ ရွှေဝါက သဲရော်ဟန်နဲ့ ...။

“နင်တို့နှစ်ယောက် ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု

ဖြစ်နေသလိုပဲ”

ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်နဲ့ ...

“ဟာ .. ဘယ်က တစ်ခုခုရမှာလဲ၊ ဒီလိုဟာ .. တင်မျိုး ညီဝမ်းကွဲက မြန်မာစာမေဂျာမှာ ရှိတယ်၊ ဘယ်သူ ...”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် တင်မျိုးကိုမေးတော့ တင်မျိုး ဟိုကြည့် ဒီကြည့်ရင်း ပိုပို ဆီ အာရုံရောက်ပြီး ပိုပို အင်္ကျီအရောင် အနီရောင် ကိုမြင်တော့ ...

“မောင်နီ ...”

“ဟာ .. ဟုတ်တယ် မောင်နီ .. သူက နယ်ကလေ .. ဘာနယ်...”

ကျွန်တော် တင်မျိုးကို လှမ်းမေးတော့ တင်မျိုးက “ကြည့် ဒီကြည့်နဲ့ သူပုဆိုးကို ငုံ့ကြည့်ကာ ...”

“ဦးဂျမ်း ...”

“ဘာ”

ရွှေဝါ ခပ်မာမာလှမ်းအော်တော့ နောက်က ပို့ပို့တို့က တစ္ဆေ။ တင်မျိုး၏ စပ်ဖြဖြနဲ့ ...

“ယော ယော ဘက်က ဟုတ်တယ်နော် မိုးဇွန် ...”

တင်မျိုး ဝတ်ထားတာက ယောပုဆိုးမို့ ကျွန်တော်ရယ်ချင်တာ ကို ကျိတ်မှိတ်နေရပါသည်။ ရွှေဝါက ကျေနပ်ဟန်မတူသေး။

“နင်တို့ ကြပ်ကြပ်သတိထား”

“မအေကြနေတာပဲ မိုးခွန်”

“ဘာပြောတယ် တင်မျိုး”

တင်မျိုး တိုးတိုးလေး ကျွန်တော့်ကို ကပ်ပြောတာကို ရွှေဝါ ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်တော့ တင်မျိုးက ...

“ဟိုလေဟာ ...ဟိုဘက်အခန်းက မအေး စာမေးပွဲ ကျတယ် လို့ .. ဟုတ်တယ်နော် မိုးခွန်”

“အေးလေ သူနာမည်က မအေးအေး .. ငါတို့က မအေး ခေါ်တာဟာ ...မျက်လုံးပြူးပြူးလေးနဲ့ ...”

စိမ်းလဲ့တို့က ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်နဲ့ ရွှေဝါကြောင့် ပြုံးစေ စေ့နဲ့ သဘောကျနေကြပါသည်။

“နင်တို့အချိုး နင်တို့ပြင်နော်”

ရွှေဝါရဲ့ ကြုံးဝါးသံကြောင့် တင်မျိုးက ခပ်တိုးတိုးလေးပြောသည်။

“ရွှေဝါ ဖဲရိုက်မလို့ထင်တယ် ...မကောင်းပါဘူးကွာနော်”

ရွှေဝါက တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောနေတဲ့ တင်မျိုးလေးသံကြောင့် လှည့်ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်သေးသည်။ တင်မျိုးက ရွှေဝါ လှည့် ကြည့်တော့ ရုပ်တည်တည်။

ကျွန်တော် ပြုံးမိပါသည်။ အခုလို ငြိမ်းအေးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ရဲ့ ခင်မင်မှုကို နွေး ဘာလို့ သံသယဝင်တာလဲလို့ မေးကြည့်ချင်ပါသည်။

“သမီးတို့ကျောင်းကပဲ မေမေ၊ မိုးခွန်လို့ ခေါ်တယ်လေ”

“အေးအေးဆေးဆေးထိုင် သား၊ အားမနာနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

နွေးက အအေးတစ်ခုခုစီစဉ်ရန် အိမ်ထဲဝင်သွားပါတယ်။

“သားရဲ့မိဘတွေကရော”

ကျွန်တော့်ရဲ့မိဘအခြေအနေကို အကဲခတ်မှန်း သိလိုက်တာ ကြောင့် ...

“ကျွန်တော့်ဖေဖေက အေးသုံးလုံးကုမ္ပဏီဆိုပြီး မြို့ထဲမှာ ကွန် ချူတာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရောင်းဝယ်ရေးကုမ္ပဏီထောင်ထားပါတယ် အန်တီ”

“ဪ .. ဒါဆို သားဖေဖေက ဦးမိုးအောင်ပေါ့၊ အန်တီ ကြားဖူးပါတယ်”

နွေးရဲ့မေမေက ကျေနပ်ဟန်နဲ့ မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေဝေသည်။
“နောက်ကျမှ သားကို ထမင်းစားဖို့တံပြီး အန်တိုခင်ပွန်းနဲ့
မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တို”

“နောင်လဲ အိမ်ကို ငင်ထွက်ပါ သား။ အားမနာနဲ့”

ကျွန်တော် တရုတ်သား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ခဏနေ
တော့ နွေး အအေးဖန်းလေးကို ပြီး ထွက်လာပါတယ်။

“မိုးရွာနဲ့ ... အေးအေးဆေးဆေးသောက်”

နွေးက ဘယ်လိုပဲပြောပြော လူကြီးရှေ့မှာမှ ကျွန်တော် အေး
ခက်ပါသည်။ ကျွန်တော် အအေးသောက်ပြီး ခဏနေတော့ နွေးကို
မျက်ရိပ်ပြကာ လစ်ဖို့ ပြင်ဆင်ရပါတယ်။ နွေးက ကျွန်တော့်အဖြစ်
ကို ရယ်ချင်ဟန်ရှိသည်။ နွေးတို့အိမ်က ထွက်တော့ ...

“မောင် အနေရခက်နေတာ နွေး သိတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ကိုယ် ဒီလိုမျိုး မပြောမဆိုဖူးတော့ အနေ
ခက်တာပေါ့”

“ဪ ... နွေးကလဲ ပြောဖူးဆိုဖူးတာကျနေတာပဲ”

“ဘယ်သိမလဲ”

“မောင်နော် ...”

နွေးက ကျွန်တော့်ကို ဆွဲဆိတ်တော့ ...

“နွေး ... ကားမောင်းနေတယ်ကွာ”

“မောင်း မောင်း ... မောင် ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်တမ်းတရား
ပြောလဲ”

“ချစ်လို့ စတာပါကွာ”

နွေးက ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှီပြီး မျက်လုံးမှေးကာ လိုက်လာ
ပါသည်။

တကယ်တော့ နွေးရဲ့ အပြောအဆို အပြုအမူမှာ ကျွန်တော်
သာယာမိတာ အမှန်ပါ။ သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ လေယူလေသိမ်း၊
ကျွန်တော် နှစ်သက်တဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေ၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့ ပြောဆိုပြုမူ
ဘတ်ပုံက နှစ်သက်စရာပါ။

နောက်ပြီး နားလည်မှုပေးထားတဲ့ သူမရဲ့စိတ်ထား။

“မောင် ... နွေးကို တကယ်လက်ထပ်မှာပါနော်”

နွေးက ရုတ်တရက်မေးတော့ ကျွန်တော် အရှိန်လျှော့မောင်းရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့ အခုမှ မေးရတာလဲ နွေးရဲ့”

နွေးက မျက်ဝန်းလေးမှိတ် ပြုံးနေပြီး ...

“မောင်ကို စိတ်မချလို့ပေါ့ မောင်”

ကျွန်တော် ကားကို လက်တစ်ဖက်နဲ့မောင်းပြီး သူမ နှာခေါင်း
ထိပ် ဖျားလေးကို ဆွဲညှစ်မိသည်။

“နာတယ် မောင်ရာ”

ကျွန်တော် ရယ်ရင်း ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့မှာ ကားကို ပါကင်ထိုးရ
သည်။

“ဆင်းလေ ... နွေး”

နွေးက ဆံပင်တွေကို ဖြီးသင်ပြီး အဝတ်အစားကို ဆွဲဆန်ကာ ကားထဲမှ ထွက်လာပါသည်။

“နွေး ...”

“ဟယ် ... အောင်”

ကျွန်တော် လှမ်းငဲ့ကြည့်တော့ နွေးက အောင် ဆိုတဲ့ကောင်လေးကို ဝမ်းသာအားရနဲ့ လက်မောင်းနှစ်ဖက် လှမ်းကိုင်ရင်း နှုတ်ဆက်နေသည်။

“အတော်ပဲ အောင်၊ မင်းကို မိတ်ဆက်ပေးရမယ်၊ လာ...”

နွေးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကာ ...

“မောင် ... ၊ နွေးရဲ့မောင်တစ်ဝမ်းကွဲ အောင်တဲ့၊ အောင်ဒါ မမရဲ့အမျိုးသား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဝမ်းသာပါတယ်”

ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်မဆက်ပါ။ အပြုံးအရယ်လည်း နည်းပုံရသည်။ နွေးက သူ့မောင်ရဲ့ အခြေအနေကို ရိပ်မိပုံရကာ...

“ကဲ ... အောင် ... မမတို့ ရုပ်ရှင်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

အောင် ဆိုတဲ့ကောင်လေးက ခေါင်းညိတ်ကာ လှည့်ထွက်သွားပါသည်။

“တစ်မျိုးပဲနော်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နွေးက ရယ်ရင်း ...

“သူ့အစ်မကို နှမြောတွန့်တိုနေတာ မောင်”

“သူ့အစ်မကို မောင်က ကိုက်စားနေလို့လား”

ကျွန်တော့်ရဲ့ အရွတ်အနောက်စကားကြောင့် နွေးက ခါးကို ခိတ်ဆွဲသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲရောက်တော့ ရုပ်ရှင်က ကြော်ငြာတွေ စတင်ပြသပါပြီ။

“ရှင်းမယ် မောင်လေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရှင်းပြီးပြီ အစ်မ”

ဝန်ထမ်းကောင်လေးရဲ့စကားကြောင့် ရွှေဝါရော စိမ်းလဲ့ပါ အံ့အားသင့်ရပါတယ်။

“မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ် အစ်မ၊ ဟိုအစ်ကိုက အစ်မတို့နှစ်ယောက်အတွက် ရှင်းပေးသွားပါတယ်”

ကောင်လေး ညွှန်ပြတဲ့ပိုင်းကို သူမတို့နှစ်ယောက် လှမ်းကြည့်တော့ မင်းသားတစ်ယောက်လို မှုန်နေအောင် မချောပေမယ့် စတုရန်းကျကျနဲ့ ဆွဲဆောင်အားကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်က ပြုံးပြုံးထရပ်ကာ နဖူးပေါ် နေကာမျက်မှန်ကိုပင့်တင်ပြီး သူတို့ပိုင်းဆီ လျှောက်လာပါတယ်။

“အဲဒါ နင့်အသိလား စိမ်းလဲ့”

“ဟင့်အင်း ...”

“ဒါဆိုရင် နင်နဲ့ ငါ့အတွက် ပစ်မှတ်တစ်ခုခုဖြစ်လိမ့်မယ်”

စိမ်းလဲ့က ပခုံးတွန့်ပြပြီး ...

“ဒါဆိုလဲ အင်တာဗျူးလေး လုပ်ကြည့်ရအောင်”

“ပုံစံကတော့ အမှိုက်စားပဲ စိမ်းလဲ့”

ထိုလူက ဝင်ထိုင်ပြီး

“ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ခွင့်ပြုပါနော်”

“ရှင် ထိုင်ပြီးပြီပဲ”

ရွှေဝါစကားကြောင့် ထိုလူက ရယ်ပြီး ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည် ဇော်လတ်လို့ ခေါ်ပါတယ်ခါ”

စိမ်းလဲ့က ပြုံးသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ နင့်ပစ်မှတ်လို့ ရည်ညွှန်းပါသည်။

“ကျွန်တော် ရွှေဝါနဲ့ခင်ချင်လို့ အခုလို ရှင်းလိုက်တာ ခွင့်လွှတ်ရွှေဝါ”

“ရှင် ရွှေဝါကို ခင်ချင်ရင် ကျွန်မတို့အားလုံးကို နေ့တိုင်းကျွေးရမှာနော် ကိုဇော်လတ်”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က မန္တလေးက ပြောင်းလာတာကြာသေးဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်လဲ အဖော်မဲ့နေတာ”

“ရှင်ကို အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း တွေ့တွေ့နေတာ ကြာပါပြီ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ ရွှေဝါ”

“ဟော့တော် ...”

ရွှေဝါက ရင်ဘတ်ဖိပြီး အံ့အားသင့်ဟန်ပြောတော့ ဇော်လတ်က နားမလည်ဟန်ရှိသည်။

“ဒီဓမ္မရာကွင်းရဲနာမည်ကို ရှင် တကယ်မသိတာလား ကိုဇော်လတ်”

“ဇော်လတ် လို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ပါ ရွှေဝါ”

“ထားပါတော့”

“အပေါင်ဆိုင်မှာလား”

ဇော်လတ်က ပျော်တတ်ဟန်ရှိသည်။ စိမ်းလဲ့က ရွှေဝါထံ မျက်စပစ်ပြရင်း ...

“ရှင်က ရွှေဝါကိုတော့ သိတယ်၊ ကျွန်မကျတော့ မသိဘူး၊ ဘယ်လိုအထာကြီးလဲ ဇော်လတ်၊ ပြောပြပါဦး”

ဒဲဒီးဆန်တဲ့ စိမ်းလဲ့ စကားကြောင့် ဇော်လတ် ရှက်ကိုး ရှက်နန်းဖြစ်သွားရပါသည်။

“ကဲ .. ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ ခုနေ့ စိမ်းလဲ့ ပြောသလိုပဲ၊ ကျွန်မတို့နဲ့ခင်ချင်ရင်တော့ ရှင် ပိုက်ဆံကုန်မှာ သေချာတာ ဇော်လတ်”

“ရပါတယ်ဗျာ”

“ရှင်ကြည့်ရတာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံထဲက ထင်တယ်”

ရွှေဝါစကားကြောင့် ဇော်လတ်က ပြုံးနေပါသည်။

“ကဲ ... ကျွန်မတို့လဲ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်မတို့ ထရပ်တော့ ဇော်လတ်က လက်ပြနွှတ်ဆက်ကာ ပိုင်ရိပ်အောက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ အနီရောင် ပြိုင်ကားဆန်ဆန်ကားသစ် ဆီ ဦးတည်သွားပြီး ကားတံခါးဖွင့် ဝင်ထိုင်ကာ မောင်းထွက်လာပါသည်။

“ပုံစံကတော့ အမှိုက်စားထဲကပဲ ရွှေဝါ၊ နင် ရွေးထားသင့်တယ်”

“မရွေးမိလို့ ဆုံးသွားလဲ အဆုံးခံလိုက်မယ် ဒေါ်စိမ်းလဲ့ချိုရီ”

ရွှေဝါရဲ့ ငေါ့တော့တော့စကားကြောင့် စိမ်းလဲ့က ရယ်ပြီး...

“ဒါဆိုရင် သူငယ်ချင်းလေးကိုတော့ အဆုံးမခံနိုင်ဘူးပေါ့”

စိမ်းလဲ့စကားကြောင့် ရွှေဝါက မဲ့ပြရင်း ...

“ဝေးပါသေးတယ် စိမ်းလဲ့ရယ်၊ မိုးဇွန်က နင့်ပိုင်ပစ္စည်း”

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ရွှေဝါရယ်၊ နင့်နဲ့ ငါက အခုမှတဲ့မိဘယ်ဆိုမယ့် ငါ လူကဲခတ်မည့်သေးပါဘူး၊ နင့်မျက်လုံးထဲမှာ မိုးဇွန်ပေါ်ထားတဲ့ သံယောဇဉ်တွေက ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲပဲ မရွှေဝါ”

“ဟဲ့ ... အဲဒါ သူငယ်ချင်းလို့”

စိမ်းလဲ့က ရွှေဝါနာခေါင်းကို ဆွဲညှစ်ပြီး ...

“ဘယ်လိုသူငယ်ချင်းလဲ ရွှေဝါ၊ ချစ်သူထက်ပိုချစ်တဲ့ ငယ်ချစ်တာ နှစ်တစ်ရာ ဆိုတဲ့ စာချိုးလား”

“တော်ပါဟာ၊ ဒီကောင့်ကို ရင်ခွန်လို့မရဘူး”

“အေးပါ၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ မြီးညောင်ရယ်”

မိုးဇွန် ခေါ်တဲ့အတိုင်း စိမ်းလဲ့ကခေါ်တော့ သူမကလည်း ငေါ့တော့တော့။

“ကြည့် ... ကြည့် ...”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ၊ မိုးဇွန်ကိုလား”

ကျွန်မ စိမ်းလဲ့ကို ဆွဲဆိတ်တော့ စိမ်းလဲ့က ရယ်သည်။

“ဒါ ကျွန်မရဲ့သူငယ်ချင်းတွေပဲ ဇော်လတ်”

ရွှေဝါ မိတ်ဆက်ပေးတော့ တစ်ယောက်ချင်းစီ နာမည်ပြော၊ ဆကျာပြော မိတ်ဆက်ကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ခင်ဗျားမို့လို့ ဒီမျောက်မူးလဲမကို ခင်ချင်တယ် ဇော်လတ်ရာ”

မိုးဇွန်က အအေးပူလင်းကိုကိုင်ပြီး ပိုက်နဲ့သောက်နေရင်း ပြောတော့ ရွှေဝါက မိုးဇွန်ကို လှမ်းရိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားတို့အချင်းချင်း ခင်သလို ခင်ကြပါဗျာ”

“ဪ ... ဇော်လတ်ရာ၊ မင်းမှာလဲ ခင်ချင်တာတောင် တောင်းပန်ပြီးခင်ရတဲ့ဘဝ”

တင်မျိုးစကားကြောင့် ဇော်လတ်ကိုကြည့်ကာ ဝိုင်းရယ်ကြပါသည်။

“ခင်မှာတော့ မပူနဲ့၊ ခင်မင်တဲ့အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ .. ဟဲ့ ဟဲ့”

စိုးကြီးရဲ့စကားကြောင့် ပို့ပို့က စိုးကြီးနားရွက်ကို ဆွဲလိမ်သည်။

“နင့်ရဲ့အကြံအစည်ကို ငါသိတယ်နော်၊ စိုးကြီး”

“မိန်းမရာ .. နာတယ်ဟ”

“အောင်မယ် .. ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

ဒီလောက်ဆွဲလိမ်နေတာတောင် စိုးကြီးတို့က အပြုံးမပျက်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... နင့်ကို မိန်းမမို့လို့ မိန်းမလို့ ခေါ်တာပေါ့၊

ဒါဆို နင့်က ယောက်ျားလား၊ ဒါဆိုလဲ အသည်းလေးလို့ ခေါ်မယ်လေ၊ အား .. နာတယ်ဟ”

“သနားလို့ လွှတ်လိုက်တာနော်၊ ပြတ်ထွက်သွားမယ်”

“ဟဲ့ .. ဘာလဲ”

“နားရွက် ...”

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အပြောင်အပျက်စကားတွေနဲ့ ရယ်မောနေကြတာကို ဇော်လတ်က အားကျနေဟန်ရှိသည်။

“ဟဲ့ .. နင့်ကို ခေါ်နေတာထင်တယ်”

စိမ်းလဲ့က ကျွန်တော့်နောက်ကျောကို မေးငေါ့ရင်းပြောတော့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဗုဒ္ဓေါ့ ... နွေးနဲ့ခင်မိုးမြင့်

အပြင်ကနေ ခင်မိုးမြင့်က လက်ယပ်လို့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ခဏလေးဟာ”

“ဒီကောင် ဘာခွင့်တွေ ဆင်နေလဲမသိဘူး”

တင်မျိုးမင်းက ခပ်တည်တည်ပါပဲ။ မြတ်သီဟန့်စကားကို နှစ်တော် မကြားဟန်ပြုကာ နွေးတို့ဆီ လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ဘယ်လာတာလဲ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ ...”

နွေး စကားသံက အောင့်သက်သက် ...

“ဘာမှမဟုတ်ဘူးဟေ့၊ နင့်ဟာမလေးတွေနဲ့ တွေ့လို့ ကောက်တာ”

“ဘယ်လိုကောက်တာလဲ၊ ဘယ်ရစ်လား၊ ညာရစ်လား”

“မောင်နော် .. မောင် ...”

နွေးက နှုတ်ခမ်းကိုက် မျက်စောင်းထိုးပြသည်။

“မောင်နော်မောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ မိုးဇွန်ပါ နွေးလေးရဲ့”

နွေးက ရင်ခွင်မှာပိုက်ထားတဲ့ စာအုပ်တွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခွဲလှမ်းရိုက်သည်။

“အစကတော့ ရွှေဝါတစ်ယောက်ပဲ ကြောက်နေရတာ၊ အခု စိမ်းလဲ့ချိုရိုကိုပါ ကြောက်နေရပြီ မောင်”

“နွေး .. မောင်ကို မယုံဘူးလား”

ကျွန်တော် ခပ်တည်တည်နဲ့မေးတော့ နွေးက မျက်လွှာချပြီး

“ယုံပါတယ် မောင်ရာ”

“ဟော .. လာတုန်းကတော့ ဒေါနဲ့ မောနဲ့၊ အခုကျတော့ ဒေါ်နွေးတို့က ပျော့ချင်ပြီ”

ခင်မိုးမြင့်က နွေးကို အံကြိတ်ကာပြောတော့ ကျွန်တော်က

“အေးဆေးပါ ခင်မိုးမြင့်ရာ”

“အေးပါ၊ ပြောအားရှိချိန်တော့ ပြောထားဦး”

“လိုက်ခဲ့ဦးမလား မောင်”

“မလိုက်တော့ဘူး နွေး၊ မောင် အတန်းပြန်ဝင်ရမယ်”

“ဒါဆို သွားပြီ မောင်၊ ညကျရင် ပုန်းဆက်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ကျွန်တော် လက်ပိုက်ပြီး ရီရီသေသေဖြေတော့ နွေးက မှ စောင်းထိုးပြုံးပြပြီး ထွက်သွားပါသည်။ နွေးတို့ထွက်သွား ကျွန်တော်လည်း ဝိုင်းကို ပြန်လာခဲ့သည်။

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

ရွှေဝါတို့ကတော့ စပြီ။ စိမ်းလဲ့မျက်နှာက မချိုမချည်။

“အသိပါဟာ”

“မိုးဇွန်နော်၊ ငါ ပြောထားပြီးသား၊ နင့်ကို စိမ်းလဲ့နဲ့ပဲ သေတူတယ်လို့”

“နင့်လူကိုလဲ သေချာမေးကြည့်ပါဦး ရွှေဝါရယ်”

စိမ်းလဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်က ...

“လူငယ်တွေက ကောင်းမယ်လို့ စီစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စပဲ၊ လူကြီးက လိုက်နာရမှာပေါ့”

“သေလိုက်ပါလား၊ နင် နစ်နာနေဦးမယ် မိုးဇွန်”

စိမ်းလဲ့ စကားကြောင့် အားလုံးရယ်ကြပါသည်။

“ကဲ .. ထ ထ ... အတန်းတက်ဖို့ သွားရအောင်”

တင်မျိုးစကားကြောင့် ဇော်လတ်က ပိုက်ဆံထုတ်တော့ ကျွန်တော်က လက်ကာတားကာ ...

“နေ .. နေ .. ဇော်လတ်”

“ဟာ .. မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ရှင်းလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်းလိုက်လို့ ပြောမလို့ဟာ”

“နင်ဟာလေ၊ သူများကို ...၊ နေ .. ဇော်လတ်၊ ရှင်းလိုက်မယ်”

ရွှေဝါ စကားကြောင့် မြတ်သီဟန်က ...

“ရွှေဝါတို့များ ကြင်နာနေလိုက်တာ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ နော် ... ဇော်လတ်”

ဇော်လတ်က အနေခက်ဟန်ရှိသည်။ ဝိုင်းထဲကထတော့ မိုးကြီးက နှုတ်ဆက်သည်။

“လစ်ပြီ .. အားလုံးပဲ၊ မိုးဇွန် .. ညနေ လမ်းထိပ်ဆိုင်က စောင့်နေ၊ သွားပြီ ဇော်လတ်”

စိုးကြီး ထွက်သွားတော့ ဇော်လတ်က ကျွန်တော့်အနားကပ်လာ
ကာ ...

“ညနေကျရင် ကျွန်တော် ပြုစုမယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“နောက်မှ ပြောပြမယ်”

အားလုံးရှေ့မှာ ဇော်လတ်က မပြောချင်ဟန်ရှိသည်။

ခြံရှေ့မှ ကားဟွန်းသံကြောင့် ကျွန်တော် တီရှပ်တစ်ထည်ကို
ကောက်စွပ်ကာ ...

“လာပြီ .. ခဏလေး”

“ဘယ်လဲ သား”

မေမေက မီးဖိုခန်းကနေ လှမ်းအော်မေးတော့ ..

“ဒီနား ဟိုနား မေမေ”

“မိုးအရမ်းမချုပ်နဲ့နော် သားလေး”

“ဟုတ်”

မေမေကိုလှမ်းပြောပြီး ကျွန်တော် ဖိနပ်စီးကာ ထွက်လာခဲ့ပါ
သည်။ ခြံတံခါးဖွင့်ပြီး ဇော်လတ်ကားပေါ်တက်တော့ ...

“ဆိုင်မှာ တင်ချိုး ကြိုရောက်နေလောက်ပြီ”

“ဟိုနှစ်ကောင်ရော”

“အောင်ကိုနဲ့စိုးကြီးလား၊ လမ်းထိပ်ကဆိုင်မှာ မတွေ့မိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... မတွေ့ဘူး”

ကျွန်တော်တို့စကားမဆုံးခင် ရှေ့ ဌာတည့်ရောက်လာတဲ့ စိုးကြီးနဲ့အောင်ကို ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကားရပ်တော့ ဒီကောင်နှစ်ကောင် နောက်ခန်းမှာ ဝင်လိုက်ကြသည်။

“ဒီကောင်ကို စောင့်နေလို့ မိုးခွန်ရေ ... မဖြူတဲ့အသားကို ချေးချွတ်နေတာ တစ်နာရီ ...”

“ဟ ... လူပျိုကွ ... လူပျို”

“ဪ ... ငါတို့က လူအိုပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းတို့က ရည်းစားတစ်ဝမ်းကွဲတွေရှိနေတာကို”

စိုးကြီးစကားကို ကျွန်တော်တို့ သဘောမပေါက်။

“ဘာလဲ၊ ရည်းစားတစ်ဝမ်းကွဲ”

“ဪ ... ဒါတောင် သဘောမပေါက်ဘူးလား၊ အ၊ ပါကွာ အောင်ကိုဆိုရင် ညာတာပါစားနဲ့ ကလျာကို ရည်းစားစကား ပြောပြီဗြ”

ကျွန်တော် စိုးကြီးစကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားရင်း ...

“တကယ် ... လက်သွက်ပါ အောင်ကိုရာ”

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်တော့ အောင်ကိုက ရယ်ကျဲကျဲ။

“မင်းတို့ကသာ မသိတာ၊ ငါတို့မေဂျာကို ဒီကောင်လာတာ ချင်းပေါက်တော့မယ်”

“အဲဒါတော့ ဒီကောင်ပိုတာ မိုးခွန်၊ အခုမှ တွံတေးတူးမြောင်း ကောက်ပဲရှိသေးတာ”

“လုပ်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုက ဘယ်လို”

ကျွန်တော် အစထုတ်ပေးတော့ အောင်ကိုက တဟဲဟဲနဲ့ သောကျလို့မဆုံး။

“မသိဘူးကွာ၊ မေဂျာ ဝေးသွားလို့လားမသိဘူး၊ ငါ ကလျာ အရမ်းတွေ့ချင်တယ်၊ သတိလဲ ရလာသလိုပဲ”

“သတိရရင် ရတယ်ပေါ့ကွာ၊ မင်းဟာက မြန်လှချည်လား အောင်ကိုရာ”

“ဪ ... အဲဒါကြောင့်မို့ အချစ်လို့ ခေါ်တာပေါ့၊ အချစ် သဘောကြီးက မျက်လှည့်သမားကြီးလားမသိဘူး၊ ငါ့ကို အရူးလုပ် သွားတယ်၊ ဟိ ဟိ”

ဇော်လတ်က အောင်ကိုစကားကြောင့် ...

“မင်းကရော ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ရွှေဝါကိုလား၊ စိမ်းလဲ့ကိုလား”

ဆိုရုံရောက်တော့ ကားကို ပါကင်ထိုးပြီးတာနဲ့ စကားပြတ် ကြပါတယ်။ ဆိုင်ထဲဝင်တော့ တင်မျိုးက လက်လှမ်းပြသည့်

တင်မျိုးဆီ လျှောက်သွားပြီး ဝိုင်းမှာဝင်ထိုင်တော့ ဇော်လတ်က
ဘိယာနဲ့အမြည်းတွေမှာပြီး ...

“ခုနု စကားဆက်ပါဦး မိုးဇွန်”

“အဲဒီအဖြေ မင်း ဘာကြောင့်သိချင်နေတာလဲ ဇော်လတ်
ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် ဇော်လတ်က အပြောရခက်နေတာ
ရှိပုံရသည်။

“ကဲ .. ပြောမယ်၊ ရွှေဝါရော ... စိမ်းလဲ့ကိုပါ ငါ ရိုးရိုးသား
သား ခင်တာ၊ ကဲ ... မင်းအလှည့်”

ကျွန်တော် ပြုံးစိစိနဲ့ဖြေတော့ ဇော်လတ် အနေရခက်နေဟန်
သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဒီကောင်ခံရတဲ့အလှည့်။ ဟိုကောင်တွေက
လည်း တစ်ခုခုကို သဘောပေါက်ပုံရကာ ...

“ငါလဲသိပြီ၊ ဒီကောင် ရွှေဝါကို ကြိုက်နေလားမသိဘူး
ဒီကောင် ရွှေဝါဆီဝင်တာ အကွက်ကျကြီး မိုးဇွန်”

တင်မျိုးစကားကို အောင်ကိုကလည်း ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရွှေဝါနာမည်ကျတော့သိပြီး သတင်းကြီး
စိမ်းလဲ့ချိုရိကျတော့ ဒီကောင် မသိဘူးဆိုတော့ ဧကန္တတော့ဧကန္တပဲ

“ခဏလေးနေကြပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်ဗျာ

ဇော်လတ်စကားကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာပြ
သွားပါသည်။

“ဒါဆို မင်း ရွှေဝါကို ချစ်နေတယ်ပေါ့”

တင်မျိုးအမေးကြောင့် ဇော်လတ် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားကာ...

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါချစ်နေတာ စိမ်းလဲ့ချိုရိပါဗျ”

“ဟေ ...”

“အဟုတ် ...”

ဇော်လတ်က ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကိုကြည့်ပြီး
ခါင်းညိတ်ပြပါတယ်။

“ဒါနဲ့ မင်းက စစတွေ့ချင်း ရွှေဝါကို ကြိုက်သလိုလိုနဲ့”

“ငါ အဲဒီလိုဖြစ်သွားလို့လား”

ဇော်လတ်ရဲ့ ကြောင်တောင်တောင်စကားက ကိုယ့်နဖူးကိုယ်
ထိမိစေသည်။

“မင်းက ရွှေဝါနာမည်ကိုသိပြီး စိမ်းလဲ့ကျတော့ ဘာလို့မသိရ
လဲ”

“ငါက ကျောင်းတက်နောက်ကျတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ရွှေဝါက
ထိုင်ခုံနဲ့လက်မြန် ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်ဆိုတော့ အခန်းထဲမှာ သူ့နာမည်
ခေါ်ကြားချင်မှအဆုံး”

“သေလိုက်ပါတော့ ဇော်လတ်ရာ”

ဇော်လတ်က နားမလည်။

“မင်းလုပ်ပုံက ခုတ်ရာတခြား ရှရာတခြား ဖြစ်နေပြီ ဇော်လတ်”

“အဲဒီလိုဖြစ်သွားလို့လား”

စားပွဲထိုးလေး လာချပေးတဲ့ ဘိယာခွက်ကို မော့သောက်တော့

လည်ချောင်းထဲမှာ ရှုတတအရည်တွေ စီးဝင်သွားသည်။

“ငါ အဲဒါပြောပြီး၊ မင်းတို့ကို တိုင်ပင်မလို့ မိုးစွန်၊ တစ်ခုသေးတယ်၊ မိုးစွန်နဲ့စိမ်းလဲ့က ရှင်းရှင်းလင်းလင်းလား”

“စိတ်ချ ကိုယ်တော်၊ ငါ့မှာ ရည်းစားရှိတယ်”

“ရွှေဝါ လား”

ဇော်လတ်စကားကြောင့် ကျွန်တော်မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားပြီး

“ဒီပေါက်ကျော်မကို မင်းမို့ ငါနဲ့ ထင်ရက်တယ်”

“အဲမယ် .. ရွှေဝါက ချောပါတယ်ကွ၊ မင်းငြင်းနေ၊ နောက်ရင်ဘတ်မှာအပေါက်ကြီးနဲ့ ရင်ပွင့်ပြီး ဆွေးကျန်နေလိမ့်မယ်”

“သွားစမ်းပါကွာ၊ ငါ့မှာ ရည်းစားရှိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော်မဖြေခင်မှာ တင်မျိုးက ဝင်ဖြေပေးပါတယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဖီးဆစ်က နွေးဆိုတဲ့တစ်ယောက်၊ ဒီကောင်အိမ်ကလိ”

တင်မျိုးစကားကြောင့် ဒီကောင်တွေ ပါးစပ်အဟောင်းသား

“ဒါဆို ဟိုတစ်ခါ မင်းကို ဆိုင်အပြင်ကနေ လှမ်းခေါ်ကောင်မလေးလား”

စိုးကြီးစကားကြောင့် တင်မျိုးက ဖျာဖျာသလဲ ...

“ဟေ့ကောင် .. အဲဒါ ငါ့ကိုယ်ပိုင်နဲ့ပါတ်ကွ၊ လိုင်စင်တော်မဝင်ရသေးဘူး”

“ဪ .. မင်းက သင်မောင်းမောင်းနေတာကိုး”

စိုးကြီးစကားကြောင့် တင်မျိုးက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ရွှေဝါတို့ သိပြီးပြီလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါမြပြီး ...

“သွားမပြောလိုက်ပါနဲ့ ဘိုးတော်ရယ်၊ ရွှေဝါ သိလို့မဖြစ်ဘူး၊ ရွှေဝါ က ငါ့ကို စိမ်းလဲ့နဲ့ပဲ သဘောတူနေတာ”

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ကံသီပေလို့”

ဇော်လတ်စကားကြောင့် ရယ်မိကြပါသည်။

“ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ်၊ မင်း ရွှေဝါကို ရိုးတိုးရိပ်တိတ်တောင်သာ ဧည့်မဖြစ်ဘူးလား”

“လာပြန်ပြီ ဒီမေးခွန်း”

ဇော်လတ်က မသိနားမလည်ဟန်နဲ့ မေးခွန်းဆက်ထုတ်နေပါ။

“မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်သိချင်လို့ မေးကြည့်တာပါကွာ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ခေါင်းခါပြသည်။

“

မေ .. ဘာတွေ တိုင်ပင်နေတာလဲ”

ရွှေဝါ အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း ဧည့်ခန်းမှာ ဖေဖေနဲ့ ထိုင်စကား
နေတဲ့ မေမေဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး မေမေကိုသိုင်းဖက်ကာမေးမိပါသလား။

မေမေက သူမကို ငဲ့ကြည့်ကာ ပြုံးရင်း ...

“သမီးအတွက် တိုင်ပင်နေတာလေ”

“သမီးအတွက် ... သမီးကို ဘာဝယ်ပေးမလို့လဲ၊ သမီး

ပြောတဲ့ကားလား”

မေမေက သူမ ခေါင်းကို ပွတ်ကာရယ်ပြီး ဖေဖေကိုကြည့်
သည်။ ဖေဖေက သူမကိုပြုံးပြီး ...

“သမီးကို ယောက်ျားဝယ်ပေးရင် ကောင်းမလားလို့”

“ကြည့် ... အဲဒါ လူကြီးပြောရမယ့်စကားလား”

မေမေစကားကြောင့် ဖေဖေက အားရပါးရရယ်ရင်း ...

“အလကားစတာပါကွာ၊ ငါ့သမီးကို ယောက်ျားဝယ်ပေး
တာ၊ ဝယ်ရင်းဝယ် ငါ့အတွက်ပဲ ဝယ်မှာပေါ့”

“ရှင်နော် .. ရှင် ...”

မေမေ အံ့ကြိတ်ပြောတော့ ဖေဖေက ဟက်ဟက်ပက်ပက်
သိသည်။

“ဒါဆိုရင် သမီးအတွက် ကိုရီးယားမင်းသားလှလှလေးတစ်
ယောက်လောက် ဝယ်ပေး”

“ဖအေးနဲ့သမီးကတော့ ဘာလွတ်ချွတ်တာပြောတဲ့နေရာမှာ တူပါ”

မေမေစကားကြောင့် သူမ ပါ ဖေဖေနဲ့အတူ ရယ်မိပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုမိုးအောင်တို့ မလေးတို့ကလဲ မိုးဒွန်ကို
နဲ့ပဲ လက်ထပ်စေချင်တယ်လေ”

“ဟာကွာ .. ဒီကောင်ကို ...”

သူမရဲ့ စူတူတူပြောတဲ့ လေသံအမူအရာကြောင့် မေမေက
ခေါင်းကိုပွတ်သည်။

“ကိုမိုးတို့ စီစဉ်တာ မှန်တယ် သမီး၊ သမီးနဲ့မိုးဒွန်ဆိုတာက
ငယ်ကတည်းက တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိတွေ
တတ်လား၊ သံယောဇဉ်ဆိုတာကလဲ မေးစရာမလိုတော့ဘူး”

“သမီးတို့က ...”

မေမေက လက်ကာသည်။ ဖေဖေကတော့ ဝင်မပြော၊

ထောင်ရုံသက်သက်။

“သမီးတို့က မောင်နှမတွေလို ပြောမလို့လား သမီး၊ ဒါဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ သမီးရယ်၊ တချို့ဆို မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးဘဲနဲ့တောင် လက်ထပ်ကြသေးတာ၊ သမီး သေချာစဉ်းစားပါဦး”

“သမီး အဝတ်အစားသွားလဲလိုက်ဦးမယ် မေမေ”

ကျွန်မ ရှောင်ထွက်မှန်း မေမေ သိပေမယ့် ...

“အင်း .. နားလိုက်ဦး သမီး”

ကျွန်မ အဝတ်အစားလဲပြီး ခြံထဲကို ထွက်လာခဲ့ကာ ဒန်းပေ မှာထိုင်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

“ဟဲ့ .. ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဪ .. လန့်လိုက်တာဟယ်”

မိုးဇွန်က ကျွန်မဘေးမှာထိုင်ရင်း ကျွန်မကိုကြည့်ကာ ...

“မှန်းစမ်း ... နှင် နေမကောင်းဘူးလား”

ကျွန်မနဖူးကို မိုးဇွန်က စမ်းကြည့်ပြီး ...

“ကိုယ်လဲ မပူပါဘူး”

“အေးဟာ ... ရေဦးချိုးပြီးတော့ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေတာ ခြံထဲထွက်ထိုင်နေတာ”

“ဟာ .. နှင်ကလဲ၊ လေစိမ်းတိုက်လို့ ပိုနေမကောင်းဖြစ်နေမယ်”

“ရပါတယ်ဟာ”

“သိပ်ပေမနေနဲ့၊ တော်ကြာ လျော်ရခက်နေဦးမယ် ရွှေဝါ”

သူမ ခေါင်းမညိတ်ပြုဖြစ်။

“နှင် သတင်းကြားပြီးပြီလား မိုးဇွန်”

“ဘာကိုလဲ”

သူမ သက်ပြင်းခိုးချရင်း ဘယ်က စပြောရမှန်းမသိအောင် ကား စ ရှာရခက်နေပါသည်။

“ဟိုလေ ... နှင့်အိမ်က ... ငါနဲ့ နှင့်ကို ..”

ရွှေဝါပြောမယ့်စကားကို မိုးဇွန် သိပါသည်။ ခုန နာရီပိုင်း တွင်းမှာပဲ ဖေဖေနဲ့မေမေက သူ့ကိုပြောပြီးသား၊ ဒါပေမယ့် သူမ ညစ်ချင်နေတာနဲ့ ...

“ဘာကိုလဲ၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောစမ်းပါ ရွှေဝါရယ်”

သူမ အကြံရခက်နေဟန်ရှိသည်။ သူ့ကို ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲဘဲ

ရွှေဝါနောက်ကို တုတ်ရင်း ...

“ငါနဲ့ နှင့်ကို အိမ်က .. ဟိုဟာ ဟာ ...”

“ဘာဟိုဟာလဲ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမ စိတ်တိုလာကာ ...

“ပေးစားချင်လို့တဲ့ဟေ့ ...”

သူမ လေသံကြောင့် ကျွန်တော် သဘောကျစွာ အော်ရယ်တော့

နှုတ်ခမ်းစူပြီး ...

“ကောင်စုတ် .. နှင်သိပြီးပြီမို့လား”

ကျွန်တော် စပ်ဖြဖြနဲ့ ခေါင်းညိတ်တော့ ရွှေဝါက ကျွန်တော့် လက်မောင်းကို လှမ်းကိုက်ပါသည်။

“အား .. ခွေးမ .. နာတယ်ဟ”

“နာ ..နာ”

“နေပါဦးဟာ၊ ငါ ပြောပါရစေဦး၊ နင် ဘာပြောလိုက်လဲ၊ နှင့် အိမ်ကို”

သူမက မဲပြရင်း ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးကာ ...

“နင်အရင်ပြော”

“လိမ္မာပါတယ် ရွှေဝါရယ်၊ နင်အရင်ပြော”

“ဘာလို့ပြောရမှာလဲ”

“ဒါဆို အစို အခြောက်လှန်မယ်”

ငယ်ငယ်က အကျင့်အတိုင်း ကျွန်တော်ပြောတော့ ရွှေဝါက သဘောတူသည်။

“အေး .. ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော်တို့အနီးအနားမှာ ဝါးခြမ်းပြားရှာပြီး ကျွန်တော် ဝါးခြမ်းပြားတစ်ခြမ်းကို တံတွေးဆွတ်တော့ ...

“ဝေါ .. ရွံစရာကြီး”

သူမ အန်ချင်ဟန်လုပ်ပြတော့ ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးပြဲ လိုက်သည်။

“ငါက အစို ..”

ရွှေဝါစကားကြောင့် ကျွန်တော်က ...

“ငါက အခြောက် ...”

“ဒါဆို နင်က အခြောက်ကြီးပေါ့”

“ဝါးခြမ်းပြားကို ပြောတာဟ၊ ကဲ .. မြှောက်ပြီ”

ဝါးခြမ်းပြားလေးက လေထဲကို လွင့်တက်သွားပါတယ်။

အဲဒါ့နေရာကို နှစ်ယောက်သား ပြေးကြည့်တော့ ...

“နင် ရှုံးပြီ၊ အစိုကျတယ်၊ နင် အရင်ပြော မိုးဇွန်”

“ငါက အစိုမဟုတ်ဘူးလား”

“နင်မညစ်နဲ့နော် ဇွတ်တရွတ်”

သူမ ကျွန်တော့်နားရွက်ကို ဆွဲလိမ်ပြီး ဒန်းဆီကိုခေါ်လာသည်။

“ကဲ .. ပြော”

မိုးဇွန်က ဒန်းကြီးပေါ်မှာ တစောင်းမှီထိုင်ပြီး သူမကို ကြည့်ကာ...

“ငါ ငြင်းလို့မရဘူး ရွှေဝါ”

သူမ ရင်တွေ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ခုန်လာပါတယ်။

“နင့်ကို အကူအညီတောင်းရမှာပဲ ရွှေဝါ”

ခုန်နေတဲ့ နှလုံးခုန်သံတွေက ဖရိုဖရဲ ...။

“ငါမှာ ချစ်သူရှိတယ် ရွှေဝါ၊ သူ့နာမည်က နွေးလို့ ခေါ်

မယ်”

နှလုံးခုန်သံတွေ ချက်ချင်း သေဆုံးသွားပါသည်။

“အဲဒီအတွက် နင် ငြင်းပေးပါ ရွှေဝါ”

သူမ မျက်နှာမပျက်မိအောင် အားတင်းထားရသည်။

“နင်ငြင်းပေးမယ်မဟုတ်လား ရွှေဝါ”

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်လား မသိတော့ပါ။

“ဒါမှ ငါ့သူငယ်ချင်းကွ၊ ငါထင်ပါတယ်၊ နင် ငြင်းပေးမှာပဲ
လို့၊ ကံ .. ဂွတ်နိုက်၊ ငါပြန်ဦးမယ်၊ နင်လဲ အိမ်ထဲဝင်တော့
အပြင်မှာအေးတယ်၊ တော်ကြာ ဖျားနေဦးမယ်”

မိုးခွန် ထွက်သွားရာကို သူမ ငေးကြည့်နေမိပါသည်။ အဲ
ညနေတစ်ခုလုံး မှောင်သွားသည်အထိ သူမတစ်ယောက်တည်း
ခြံထဲမှာ ...။

မင်း သင်ကြားပေးတဲ့ ...

ပြဋ္ဌာန်းချက်

အခုတော့ ... အဆိပ်တစ်ခွက် ...

သူငယ်ချင်း

ယုံကြည်မှုတွေ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့လူတစ်ယောက်အတွက်
မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ ကန္တာရထဲက ရေကြည်တစ်စက်ပါ မိုးခွန်...

နင် လက်ညှိုးညွှန်ရာမှာ အလင်းရောင်မရှိတာ ငါသိပေ
မယ့် ကိုယ့်အလွမ်းကို ကဗျာတစ်ပုဒ်လိုရွတ်ရင်း ခရီးပြင်းနှင်ရတော့
မယ်။

ငါပြောချင်တဲ့စကားတွေ၊ ငါဖွင့်ပြောချင်တဲ့ ချစ်ခြင်း
မေတ္တာတွေ ကျိန်စာမိနေတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ တိုက်ပိတ်ခံလိုက်
ရသလို အကျဉ်းကျနေပါပြီ မိုးခွန်

အခုတော့ ငါ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ ...

အကွာရာအဖြစ် စာရွက်တွေပေါ်မှာ ...

ခေါင်းထဲမှာ တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲနေပါတယ်။

မျက်ဝန်းကို အားယူဖွင့်ကြည့်မိသည်။ ပထမ မျက်နှာကြက်၊
နောက်တော့

“ဟင် ... စိမ်းလဲ့”

သူမရဲ့ အံ့အားသင့်နှုတ်ထွက်စကားကြောင့် ခုတင်ဘေးက
စားပွဲပေါ်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိတ်ဝင်တစားဖတ်နေတဲ့ စိမ်းလဲ့
က...

“နင် နိုးပြီလား”

“အင်း .. ငါ ..”

သူမ ဆက်ပြောမယ့်စကားတွေ ရပ်တန့်သွားရပါသည်။ သူမ
ဗျက်လုံးတွေက စိမ်းလဲ့ လက်ရှိဖတ်နေတဲ့ စားပွဲပေါ်က ဖတ်လားတံစ

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ဆီ ရောက်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်ခြင်းနှင့် အတူ စိမ်းလဲ့ကို မော့ကြည့်မိတော့ စိမ်းလဲ့က တောင်းပန်ဟန် မျက်ဝန်းတွေနှင့်အတူ ခပ်တိုးတိုးလေသံ

“ဆော ... ရိုး ...”

သူမ ဒိုင်ယာရီ ကို စိမ်းလဲ့ ဖတ်ပြီးလောက်ပါပြီ။

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ် ရွှေဝါ”

စိမ်းလဲ့က သူမဘေးမှာ ပင်ထိုင်ပြီး သူမ ပခုံးကိုဖက်သည်။

သူမ ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ စိမ်းလဲ့ကို ပြန်ဖက်ထားမိရင်း ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝှေ့ကာ ဝိုမိသည်။

“ငါ မနက်က ဖုန်းဆက်တော့ နင်နေမကောင်းဘူး ဆိုတာ သိလို့ ဝင်လာတာ၊ နင် အခန်းထဲမှာရှိတယ်ဆိုလို့ ငါဝင်လာတာ သူငယ်ချင်း၊ အခန်းထဲရောက်တော့ စားပွဲပေါ်မှာ ရေးလက်စ စာအုပ် နဲ့ ဘောပင်ကို တွေ့ပြီး ငါ အမှတ်တမဲ့ ဖတ်မိသွားတယ်၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ငါလဲ စိတ်ဝင်စားတာနဲ့”

စိမ်းလဲ့က အပြောရခက်နေဟန်ရှိတော့

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟာ၊ ဒီစာအုပ်အကြောင်းကို နင် ဘယ်သူ ကိုမှ ပြောမပြပါနဲ့ဟာ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ် စိမ်းလဲ့”

“အေးပါဟာ .. စိတ်ချ၊ တိတ်တော့ ... နင့်ရင်ထဲမှာရှိတာ တွေ ငါ့ကို ပြောပြလေ .. နော် .. ဟုတ်လား၊ ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွား တာပေါ့ဟာ”

“နင် .. ငါ့ကြောင့် .. မိုးရွာကို ..”

သူမ စကားပင် မဆက်လိုက်ရ၊ စိမ်းလဲ့က ဟက်ဟက်ပက် ပက်ရယ်သည်။

“ဟဲ့ ... နင့်အတွေးနဲ့ နင့် လျှောက်ပြီး မလည်ရှုပ်လုပ်မနေနဲ့၊ အရူးမ၊ နင့်လူက နွေးဆိုတဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ဖြစ်နေတာ ငါသိတယ်”

“နင်သိတယ် ...”

စိမ်းလဲ့က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

“နင် အံ့သြသွားမလားမသိဘူး၊ ဇော်လတ်က ငါ့ကို ရည်းစား စကားပြောတယ်ဟ”

“ဟင် ...”

သူမ မျက်လုံးဝိုင်းစက်သွားအောင် အံ့အားသင့်မိတော့ စိမ်းလဲ့ က ရယ်သည်။ စိမ်းလဲ့မျက်နှာလေးက ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ သွေးစက် တွေကြောင့် နုပျိုတောက်ပနေပါသည်။

“နင့်ကို ငါ တစ်ခု သတင်းပေးချင်တယ် ရွှေဝါ”

“ဘာသတင်းလဲ”

“မိုးရွာနေတဲ့ နွေး ဆိုတဲ့တစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် က သိပ်မကောင်းဘူး ရွှေဝါ”

“ဘယ်လို ...”

“သတင်းက အတိအကျကြီးမဟုတ်သေးဘူး၊ ငါလဲ ဆက်ပြီး စမ်းခိုင်းထားတယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က နွေးတို့လမ်းထဲ

မှာနေတာလေ၊ နွေး က လူတစ်ယောက်နဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးဖူးတယ်”

“ဟင် ...”

သူမရဲ့ အံ့အားသင့်ပုံကြောင့် စိမ်းလဲ့က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ငါ ကြားတာတော့ ရာခိုင်နှုန်းတော်တော်များများ မှန်နီ
များမယ်ထင်တယ်၊ အဲဒီကောင်လေးက သူ့ထက်ငယ်တယ်လို့လဲ
ကြားတယ် ရွှေဝါ”

“ဒီကိစ္စကို မိုးဇွန် မသိဘူးလား၊ စိမ်းလဲ့”

စိမ်းလဲ့က ခေါင်းခါပြသည်။

“နင် ... နွေးဆိုတဲ့ တစ်ယောက်က လျှော့မတွက်နဲ့ ရွှေဝါ
အမြင်ပုံစံလေးက မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်လိုလို၊ ရိုးသားတဲ့ ဖိုးသခွာ
ရုပ်လေးနဲ့ ဆင်ကြံကြံမယ့်ပုံပဲဟ”

သူမ မိုးဇွန်အတွက် စိုးရိမ်သွားမိသည်။

“ဟာ .. မိုးဇွန်တော့ ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ဟာ၊ စိုးကြီးတို့လဲ ရှိနေတာပဲ၊ နင် နေကောင်း
တိုင်ပင်ကြသေးတာပေါ့၊ ကဲ .. နင် ပြောပြပါဦး”

“ဘာကိုလဲ”

“မိုးဇွန်ကို ဘယ်တုန်းကတည်းက ချစ်နေတာလဲလို့”

“ဟာ”

သူမ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး စိမ်းလဲ့ကို ဖက်ထားမိတော့ ...

“ရွှေဝါ .. ငါ မိုးဇွန်မဟုတ်ဘူးနော်”

“နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ စိမ်းလဲ့”

သူမကို ဆွဲဆိတ်တော့ စိမ်းလဲ့က သဘောကျစွာရယ်ရင်း...

“ကဲပါ ... ရှက်ရမ်း ရမ်းပြမနေပါနဲ့တော့၊ ပြောပြပါဆို၊

ဗျာကိုင်နေပြန်ပြီ”

သူမ နှုတ်ခမ်းကိုက်မိပါသည်။ မျက်ဝန်းတွေကို မှိတ်မိသည်။

“အရံ့ထဲမှာ ဂျစ်တစ်တစ်ကောင်လေးတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။

သူက သူမကို မီးညောင်လို့ ခေါ်တတ်တဲ့ ကောင်လေးတစ်
ယောက်”

“စိမ်းလဲ့

... မနေ့က ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲက ကိစ္စတွေ
ယောင်လို့တောင် သွားမပြောလိုက်ပါနဲ့ဟာ”

“ဘယ်ရမလဲ ရွှေဝါ၊ နှုတ်ပိတ်ခအဖြစ် နှင် တစ်ခုခုကျွေးမှ
ရမှာ”

“ကျွေးပါ့မယ်ဟာ”

မျက်နှာငယ်ငယ်လေးနှင့် ရွှေဝါကပြောတော့ စိမ်းလဲ့က ရယ်
သည်။ စိမ်းလဲ့က သူမလက်ဖဝါးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ...

“အလကားစတာပါဟာ၊ မပြောပါဘူး၊ နှင့်မျက်နှာကြီး
ပြင်ဦး၊ ဟိုမှာ လာနေကြပြီ”

သူမတို့ထိုင်နေတဲ့ ခုံတန်းလေးဆီကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
အလှအယက်ပြောရင်း ဝင်လာတဲ့ တင်မျိုး၊ မိုးဇွန်နဲ့ အောင်ကို။

“ဟဲ့ .. ပို့ပို့တို့ရော”

“လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ ပိုက်ဆံမရှိတာနဲ့ ပို့ပို့ရော၊ မြတ်သီ
ပါ ပဲလှော်နဲ့ လဲစားလာခဲ့တယ်”

“နင်ဟာလေ .. စကားကို အကောင်းမပြောဘူး”

“ဘာလဲ၊ ပါးစပ်ထဲကို ဇွန်းတပ်ပြီး ရှယ်ပြောရမှာလား”

“ဟဲ့ ... တော်ကြာ နှင့်အမြီးက တစ်မျိုးပါလားလို့ လူတွေ
ပြောနေဦးမယ်”

စိမ်းလဲ့ စကားကြောင့် တင်မျိုးမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားပါသည်။

“နေကောင်းသွားပြီလား ရွှေဝါ”

သူမ နဖူးကို လက်ဖဝါးနဲ့စမ်းရင်း မိုးဇွန်ကပြောတော့ သူမ
နည်းမိတာ အမှန်။

“ဟဲ့ .. မိုးဇွန်၊ လူမမာက သေမယ့်လူဆို ကိစ္စချောနေ
တာကိုပြ၊ အခုမှ လာချဲ့ပြမနေနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါ့ မအားလို့ပါ”

“ဘယ်အားမလဲ၊ နင်က ...”

စိမ်းလဲ့က သူမကိုကြည့်ပြီး စကားကို လျှော့ချလိုက်ပါသည်။

“နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေလား သူငယ်ချင်း”

“အပြောကတော့ ကောင်းပါ့ကွာ”

ဇော်လတ်က ကျောပိုးအိတ်ကိုဖြုတ်ရင်း စိမ်းလဲ့ဘေးမှာ ဝင်
ထိုင်ကာ ပြောသည်။

“မင်းက ဘယ်မှာလေရှိက်ပြီး အခုမှ ရောက်လာတာလဲ”

၁၆၄

ဒီဇိုင်းခ

“ဟာ ... အချစ်ရာ .. မင်းတွေဘာတွေနဲ့ ဘယ်လိုလေသကြီးလဲ”

စိမ်းလဲ့ရဲ့ အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် ဇော်လတ်က အောက်သတ်သက်နဲ့ ပြောသည်။ စိမ်းလဲ့ကလည်း ခပ်ရွံ့ရွံ့သမား။

“မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ ခေါ်တတ်တယ်”

“ဟာကွာ ...”

“ဘာလဲ၊ မကျေနပ်ဘူးလား၊ ဒါဆို ရည်းစားအဖြစ်ကမရပ်စဲလိုက်မယ်လေ”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ကြိုက်သလိုခေါ်၊ အခုမှ ရည်းစား တယောက်ကို ခလုတ်တိုက်ပြီး ကောက်ရထားတာ”

“အံ့မယ် .. အံ့မယ် ... လာလာချည်သေးရဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အပြောတွေကြောင့် ရယ်မိကြသည်။

“နင် ဘာစားချင်လဲ ရွှေဝါ၊ ငါ သွားဝယ်ပေးမယ်”

မိုးစွန်စကားကြောင့် တင်မျိုးက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ...

“ဟိုဟာ ဝယ်ကျွေးလိုက်လေကွာ၊ အခွံနွာပြီးစားရတာ”

“ငှက်ပျောသီးလား”

“မဟုတ်ဘူး ... လက်ပစ်ဗုံး၊ စနက်တံလေးကို ကိုက်ပြီး ဆွဲခွာလိုက်ရုံပဲ”

“သေနာ ... နင်ပဲစား”

ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားပါသည်။ သူတို့ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်

ပွင့်ဗဟတ်ကြည့်ဖြစ်တဲ့ဒိုင်ယာရီ

၁၆၅

သွားတဲ့ ခေတ်ဆန်ဆန်ကျောင်းသူတစ်သိုက်ကိုကြည့်ပြီး အောင်ကို ...

“ဒါ နောက်ဝင်တဲ့ မော်ဒယ်လ်၊ ဘော်ဒီမာတယ်၊ ဒီဇိုင်းလေး ထူးတယ်”

ကောင်မလေးသုံးယောက်က မျက်စာင်းတိုးတော့ တင်မျိုးက...

“လိုင်စင် မဝင်ရသေးဘူးနဲ့တူတယ်”

“နံပါတ်ချိတ်ပြီးသားလား၊ ကျွန်တော် သင်မောင်းမောင်းချင်မယ်”

“သင်မောင်းတော့ မရဘူး၊ သင်တုန်းဓားပဲရမယ်”

“ကိန် ...”

ကောင်မလေး ပြန်ပြောတဲ့စကားကြောင့် တင်မျိုးမမျှာ ကိန်ခနဲ ...

“ရွှေဝါ ... နင် ငါနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့”

“ဘယ်လဲ၊ ကိုဇော် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ကိုဇော်တွေ ကိုကျော်တွေ မလိုဘူး နေခဲ့၊ အသိတစ်ယောက် ...”

စိမ်းလဲ့က ဇော်လတ်ဆံပင်တွေကို ဖွဲ့ခဲ့ရင်း ရွှေဝါလက်ကို ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟဲ့ .. ဘယ်လဲ”

“အာစီဘက် ...”

စိမ်းလဲ့က ဘာကိစ္စလဲမပြောဘဲ သူမလက်ကိုဆွဲကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ အာစီဘက်က ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲဝင်တော့ စားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်နေတဲ့ ပါဝါမျက်မှန်နဲ့ ကျောင်းသားက လက်လှမ်းပြရင်း ...

“စိမ်းလဲ့... နင်ကလဲဟာ... ချိန်းထားပြီး နောက်ကျနေပါလား”

“သိပ်နောက်မကျပါဘူး၊ တစ်နာရီလောက်ပဲ ကွာတဲ့ဟာ ဝင်းကို ဒါ ငါ့သူငယ်ချင်း”

“နန်းရွှေဝါလား ... သိပါတယ်”

စိမ်းလဲ့သူငယ်ချင်းက သူမနာမည်ပြောတော့ အံ့သြရသည်။

“ဘူမိက စိမ်းလဲ့ချိုရီနဲ့ နန်းရွှေဝါတို့မှ ငါမသိရင် ကိုရီးယားကား မကြည့်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ခေတ်နဲ့ ကွာဟသွားမှာပေါ့ ကျွန်တော့်နာမည်က ဝင်းကို၊ မှတ်ထားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ကျွန်မ လက်ကမ်းတော့ ဝင်းကိုက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်မ လက်ဖဝါးကိုဆုပ်ရင်း ...

“မှန်းစမ်း ... ဒါ စိန်အစစ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝင်းကိုက ကျွန်မလက်ခိုကိုဆုပ်ရင်း ...

“တော်တော် အရည်အသွေးကောင်းတာပဲဗျ”

“အဟမ်း ... အဟမ်း ... လိုအပ်တာထက် ပိုကြာနေ ဝင်းကို”

စိမ်းလဲ့စကားကြောင့် ဝင်းကိုက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ရွှေဝါလက်ကို လွှတ်ပေးရင်း မျက်နှာပြောင်စွာ ...

“လှတဲ့မိန်းကလေးတွေရဲ့ လက်ကို ကိုင်ရတာ နူးညံ့နေတာပဲ”

“နာဗူး ...”

စိမ်းလဲ့က ဘယ်လိုပြောပြော ဝင်းကိုဆိုတဲ့လူက မနာ၊ တဟဲဟဲနှင့် ပန်းနဲ့ပေါက်တယ်လို့ပဲ အောက်မေ့ပုံရသည်။

“လုပ်စမ်းပါဦး၊ ငါလိုချင်တဲ့ သတင်း”

သတင်းဆိုတဲ့ စကားလုံးကြောင့် သူမ စိတ်ဝင်စားသွားပါသည်။

“အင်း ... ပြောပြပါမယ်၊ နင်တို့ ဘာသောက်မလဲ”

စိမ်းလဲ့က သူမကို ပခုံးတိုက်မေးတော့ ...

“လက်ဖက်ရည်ချိုစိမ့် ...”

“ငါလဲ အဲဒါပဲ”

ဝင်းကိုက ကောင်တာကို လှမ်းအော်မှာသည်။

“ကဲ ... ပြောပါ ဝင်းကိုရယ်၊ လိုရင်းမရောက်တော့ဘူး”

“အေးပါဟာ၊ ပြောပါမယ်၊ နင်ပြောတဲ့ နွေး ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ နင်တို့ကြားတဲ့သတင်းအတိုင်း ကွက်တိပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်က သူထက်ငယ်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ခိုးပြေးဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် နွေးတို့ဘက်က သဘောမတူတော့

ပြန်ပြီးခွဲထားခဲ့ကြတယ် စိမ်းလဲ့”

“နောက်တော့ရော”

“ဟ .. နင်တို့က ဒါပဲ စုံစမ်းခိုင်းတာလေ”

“နင်ဟာလေ ... အမြဲတမ်း နမောနမဲ့နဲ့ပဲ ဝင်းကို၊ အဲဒါကြောင့် အလုပ်လုပ်ရင် နှစ်ခါ နှစ်ခါ ပြန်လုပ်ရတာ”

“ဟာ .. ပွတာပဲ၊ မိန်းမယူရင် နှစ်ယောက်ရပြီ”

“နာသမား .. နာစကားပဲ ပြောနေတယ်၊ ကဲပါ ဝင်းကိုရယ် ဒီထက်ပြည့်စုံတာလေး စုံစမ်းပေးပါဦး”

“နေပါဦး၊ နင်တို့က ဘာလို့ နွေးရဲ့အကြောင်းကို သိချင်နေတာလဲ စိမ်းလဲ့”

စိမ်းလဲ့က ရွှေဝါကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဆက်ပြောမယ့်စကားအတွက် တိုင်ပင်လိုဟန်အကြည့်ကြောင့် သူမ ခေါင်းညိတ်ပြမိပါသည်။

“ငါတို့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူ့နာမည်က မိုးဖွန်လို့ခေါ်တယ် ဝင်းကို”

စိမ်းလဲ့ စကားဆုံးတော့ ဝင်းကို က လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးပြီး ...

“သိပြီ၊ လက်ရှိ နွေးနဲ့ တွဲနေတဲ့လူ၊ ဒီလူတော့ ခံရတော့မယ်ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရွှေဝါက အလောတကြီးမေးတော့ ဝင်းကိုက ဆားပုလင်းနှင်းဆောင်စတိုင်နဲ့ ရယ်သည်။

“ဒီအမှုမှာ တရားခံဖြစ်တဲ့ နွေးက သူ့အိမ်ကို အယောင်ပြသောနဲ့ နင်တို့သူငယ်ချင်းကို တွဲပြနေတာလို့ ငါထင်တယ်နီးရွှေဝါ”

ဝင်းကိုစကားက ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသည်။

“ဒါဆိုရင် ...”

“မလောနဲ့ စိမ်းလဲ့၊ အကြောင်းထူးရင် သံပုံးရိုက်လိုက်မယ်၊ အထူးလေ့ကျင့်ထားတဲ့ စပိုင်တွေ သူ့အနားမှာရှိတယ်”

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“အတင်းပြောတဲ့ ဒေါ်အာကြီးနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းတဲ့ ဒေါ်ဖိနပ်၊ အထူးလေ့ကျင့်ထားတဲ့တပ်ဖွဲ့က ပလပ်စတစ်လိုက်ကောက်လို့ မအားသေးဘူး”

ဝင်းကိုတို့ရဲ့တပ်ဖွဲ့ တကယ့်ကို လေးစားလောက်ပါသည်။

“ဟော .. ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ ရွှေဝါ”

“မင်းကိုစောင့်နေရတာ သမီးလည်ပင်း ကုလားအုပ်ဖြစ်မယ်”

မေမေက လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ကို လာချပေးပြီး ပြောသည်

“နင့်ကို ပြောစရာရှိလို့”

မိုးဇွန်မေမေက အကင်းပါးသည်။

“သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားပြောကြဦး၊ ဒေါ်လေး နဲ့ ပြုတ်ထားတာတွေ မပြီးသေးလို့ နောက်ဖေးဆောင်ဝင်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး၊ သမီး ဒီမှာပဲ ထမင်းစားသွားမှာမလား”

“ရွှေဝါရယ် .. ပြောရမယ့်လူတွေမှမဟုတ်တာ၊ ဒေါ်လေး စားခါနီးကျရင် ဝှက်သိမ်းထားလိုက်မယ်”

ဒေါ်လေးက သူမကို စ၊နောက်ပြီး နောက်ဖေးဆောင်ဝင်တော့...

“ငါတို့ ခြံထဲဆင်းပြီး စကားပြောရအောင် မိုးဇွန်”

သူမရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ခါတိုင်းလို ရယ်မောနောက်ပြောင်ရိပ်တွေ မတွေ့တော့ ဒီကောင် မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

“ဒီနေ့ အထူးအဆန်းတွေပါလားဟ၊ ကံ .. သွားမယ် ..ထ”

မိုးဇွန်က ရေခွေးအိုးနဲ့ ရေခွေးခွက်တွေကိုကိုင်တော့ သူမက လက်ဖက်ပန်းကန်ကိုင်ကာ ခြံထဲ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

ခြံထဲက ခုံတန်းလေးမှာ ကိုယ်စီဝင်ထိုင်ရင်း မိုးဇွန်က ရွှေဝါဘာပြောလဲ လက်ပိုက်ကာ စောင့်သည်။ ရွှေဝါဆီက ချက်ချင်း ကောင်းသံမကြားရ။ ရွှေဝါက တစ်ခုခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေပုံရသည်။ မိုးဇွန်ရဲ့ တစ်သက်တာမှာ ရွှေဝါ အခုလို ပြုမူစဉ်းစား ပုံကို တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးတာ အမှန်။

“ပြောမယ်ဆို .. ပြောစော့လေ ရွှေဝါ”

ရွှေဝါက ကျွန်တော့်စကားကြောင့် လှည့်ကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် ကို သူမ ငေးကြည့်နေတော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။

“နင် နွေးရဲ့အကြောင်းကို ဘယ်လောက်သိလဲ မိုးဇွန်”

ရုတ်တရက်ပြောလိုက်တဲ့ ရွှေဝါစကားကြောင့် ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် အိုင်ကိမိသွားရပါတယ်။ ကျွန်တော် သက်

ပြင်းချမိသည်။

“နင် .. ငါနဲ့ နွေးရဲ့အခြေအနေကို သိတယ်”

“အင်း ...”

“အဲဒီကိစ္စက ငါပြောပြမလို့ပဲ ရွှေဝါ၊ ဒါပေမယ့် စကားမစပ်
တာနဲ့ နင်ကို အစအဆုံး မပြောဖြစ်သေးတာ”

ဟိုတစ်ခါ သူမနဲ့မိုးဇွန်ကို အိမ်က လက်ထပ်ပေးချင်တယ်လို့
ပြောတဲ့နေ့က မိုးဇွန်မှာ နွေးဆိုတဲ့ချစ်သူရှိတယ်လို့ ပြောမိတဲ့ကိစ္စကို
ရည်ရွယ်ဟန်တူပါတယ်။

“မပြောချင်ရင် လူတစ်ယောက်အတွက် အကြောင်းပြချက်
တွေက အမျိုးမျိုးပေါ်လာတယ်နော်၊ အံ့ဩစရာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဆောရီး ... အဲဒီကိစ္စကို နင်ကိုမတိုင်မီ
မိတာ ငါ့အမှားပါ”

“ရပါတယ်၊ နင်သဘောပါ မိုးဇွန်၊ နင်တိုင်ပင်ချင်တယ်ဆိုလို့
တိုင်ပင်ခွင့်ရှိပါတယ်၊ နင်မတိုင်မီချင်လို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်
ဆိုရင်လဲ ငါနေပေးပါ့မယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ရွှေဝါ”

ရွှေဝါစကားတွေကြောင့် မိုးဇွန် ဘာပြောရမှန်းမသိအောင်
အနေခက်မိသည်။ ရွှေဝါက သူ့ကိုကြည့်ကာ ပြုံးသည်။ အဲဒီအပြ
က ကျွန်တော့်အတွက် အခံရခက်စေတာ အမှန်ပါ။

“နင် .. အခု ငါပြောမယ့်စကားတွေအတွက် စိတ်အနေအ

အယုတ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်ပါ မိုးဇွန်”

“နင်နဲ့ငါ့ကြားမှာ မလိုပါဘူး ရွှေဝါ၊ ပြောပါ”

သူမက သူ့ကို ရင်ဆိုင်ကြည့်သည်။ ရွှေဝါ မျက်ဝန်းတွေရဲ့
အလှကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။ ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲတဲ့
မျက်လုံးလွှဲသည်။

“နင်ရဲ့ နွေးဆိုတဲ့ ချစ်သူရဲ့ နောက်ကြောင်းအခြေအနေကို
သိလောက်သိလဲ၊ မိုးဇွန်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါမေးတာ ဖြေပါဦး”

မိုးဇွန်က ခေါင်းခါပြသည်။

“နွေးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ခွဲကျော်
အာကက လူတစ်ယောက်နဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးဖူးတယ်လို့ ငါပြောရင်
ဗဟို မှာလား”

မိုးဇွန် အိုင်ကမိသွားပုံက အာစေးထည့်ထားတဲ့လူတစ်ယောက်
စကားသံတစ်လုံးမှထွက်မလာဘဲ ငြိမ်ကျသွားသည်။

“နင်ကို သူ အသုံးချနေတာ မိုးဇွန်”

“မဟုတ်သေးဘူး ရွှေဝါ”

ငြင်းဆန်ချင်တဲ့လေသံနဲ့ မိုးဇွန်က ခေါင်းခါပြီးပြောတော့ သူမ
အနားနဲ့ ပြုံးမိပါသည်။

“ငါ့ကို နွေး ဒီလိုမလုပ်လောက်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

“ဒါဆိုရင် နင်ကိုယ်တိုင်မေးကြည့်လေ”

ရွှေဝါစကားကြောင့် သူ သက်ပြင်းချမိသည်။ အပြောအဆို အနေ အထိုင် ဆီမိမ္မေ့တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ သူ့ကို သိပ်ချစ်ပြတတ် တဲ့ လေယူလေသိမ်း အပြုအမူတွေနဲ့ နွေးက ရွှေဝါစွပ်စွဲသလို ဖြစ်နိုင် ပါ့မလား။

“ငါ မေးကြည့်မယ် ရှေ့ဝါ”

“ဒါကတော့ နင့်သဘောပါ မိုးဖွန်”

ရွှေဝါက သူ့ကိုငေးကြည့်နေတာ သူသိသည်။ ခဏကြာတော့...

“ငါပြန်ဦးမယ် မိုးဖွန်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါတယ်။

နောင်ပြီးပြီဆိုပေမယ့် အပူငွေကတော့ ကျန်နေဆဲ။ သူ့ကိုယ်က ထွက်တဲ့ချွေးစက်တွေက ခုနင်သွားတဲ့ နေမင်းရဲ့အပူရှိန်နဲ့ရော သက် ဆိုင်ပါ့မလား။ ထုံးစံအတိုင်း သက်ပြင်းတွေ မှုတ်ထုတ်ပေါ့။

ကျွန်

တော့စကားအဆုံးမှာ နွေး က ဝိုင်းစက်သွားတဲ့ ဝန်းတွေနဲ့ အကြောင်သား မော့ကြည့်ပါတယ်။ နောက်တော့ အိပ်ပြုကျလာတဲ့ မျက်ဝန်းထဲက မိုးစက်တွေ။

“မေးမှ မေးရက်လိုက်တာ မောင်ရာ”

တုန်ယင်နေတဲ့ သူမနှုတ်ခမ်းများကိုကိုက်ပြီး တသိမ့်သိမ့်ရှိက်မိ

“မောင် .. နွေးရဲ့ ပါးစပ်ဖျားကထွက်တဲ့ စကားကိုပဲ ကြားတယ် နွေး”

သူမရဲ့ မျက်ရည်တွေကို ကျွန်တော် သုတ်ဖယ်ပေးမိတော့ ကိုယ်လုံးလေး ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ ပြိုကျလာပါတယ်။

“ဒီစကားတွေ မောင် ဘယ်သူ့ဆီက ကြားတာလဲ”

ကျွန်တော် အဖြေရခက်နေပုံကိုကြည့်ပြီး သူမက ဆွေးဆွေး
မြည့်မြည့်ရယ်သည်။

“ဒီအကြောင်းတွေကို နန်းရွှေဝါ ပြောတာမဟုတ်လားဟင်
ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

“နွေး အမှန်အတိုင်းဝန်ခံပါ့မယ် မောင်၊ သစ္စာရေသောက်
ဆိုလဲ နွေး သောက်ရဲပါတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ရေထဲက
ကျသွားတဲ့ခဲတစ်လုံးရဲ့ဂယက်လို့လို့ နွေး မြင်တယ်၊ ခဲလေးတစ်လုံး
က ရေထဲကို သူတစ်နေရာစာပဲ ကျသွားတာပါ မောင်၊ ဒါ
ဘေးကရေလှိုင်းတွေက ဘာလို့ဂယက်ထပြနေရတာလဲ၊ နွေး ဝန်ခံ
တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေက နွေး ရည်းစားထားခဲ့မိတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ခိုးရာလိုက်ပြေးဖူးတဲ့အထိတော့ နွေး မမိုက်မဲပါဘူး၊ သူနဲ့နွေး အ
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း လမ်းခွဲတာပါ၊ သူ့အယူအဆတွေက နွေး
အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ မအပ်စပ်လို့ နွေးတို့ လမ်းခွဲခဲ့တာ မောင်၊ ဒါ
အပြစ်လားဟင်”

တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ကိုရင်း နွေးက သူရင်ခွင်ထဲကနေ ဗလုံးဗလုံး
ပြောတော့ သူ အားနာသွားရပါသည်။

“မောင်မေးမိတဲ့ မေးခွန်းအတွက် မောင်တောင်းပန်ပါတယ်
နွေးရယ်၊ တိတ်တော့ကွာ နော်”

နွေးက ရင်ခွင်ထဲကနေ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

“မောင်မေးတဲ့မေးခွန်းက မေးသင့်မေးထိုက်တဲ့ မေးခွန်း

ပေမယ့် နန်းရွှေဝါဆိုတဲ့ မိန်းမက လူတစ်ဖက်သားအကြောင်းကို
ရေစေ့တွင်းကျ မသိဘဲ ရမ်းသမ်းပြောတာတော့ မကောင်းဘူး၊
နန်းရွှေဝါ ဆိုတာ မောင်ရဲ့ရည်းစားလား၊ နွေးက မောင်ရဲ့
ငယ်ချင်းလား၊ ပြော .. မောင်၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘောင်နဲ့
သိသိစည်းနဲ့နေတာပဲ ကောင်းတယ် မောင်၊ ဘီလူးစည်း လူစည်း
တာ သူသိသင့်တယ်”

နွေးရဲ့လေသံက ဆတ်ဆတ်ခါနာကျင်လွန်းသူရဲ့ လေသံ။

“တော်ပါတော့ နွေးရဲ့၊ တိတ်တော့ .. စိတ်မကောင်းတာ
ထားရစ်ခဲ့တော့၊ တွေ့တဲ့အချိန်လေးမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေရ
မိတယ်”

နွေးက သူရင်ခွင်ထဲမှာ ခွာရင်း သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။

“မောင် .. နွေးရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကို ယုံလား”

“အင်း ...”

နွေးက မျက်ရည်တွေနှင့် ပျော်ရွှင်စွာရယ်ပြီး ...

“ဒါဆို ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့သိက္ခာပိုင်းကို မောင် ကာကွယ်ပေးရမှာ

“စိတ်ချပါ၊ နောက်ဆို အဲဒီလို မဖြစ်စေရဘူးကွာ၊ ထ

ထား တို့ဆီ သွားရအောင်”

နွေးက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကိုခိုပြီး ထရပ်ပါသည်။

“မောင် ဟိုဘက်လှည့်နေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လှည့်ပါဆို”

ကျွန်တော် ဟိုဘက်လှည့်တော့ နွေးက ထဘီပြင်ဝတ်ကာ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်သည်။

“ရပြီ မောင်၊ သွားကြစို့”

“ထဘီပြင်ဝတ်တာများကွာ၊ မောင်တို့က သမီးရည်းစားတွေဟာ”

“သမီးရည်းစားဘဝမှာ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရတယ် မောင်ရဲ့၊ အခုတောင် အပြောအဆိုမလွတ်တာ မောင်တွေ့ပြီမဟုတ်လား၊ နွေးစကားကြောင့် ကျွန်တော်ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြမိပါသည်”

“ဘာ .. နင်မယုံဘူး .. ဟုတ်လား မိုးဇွန်”

ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်တဲ့ ရွှေဝါကြောင့် မြတ်သီဟနိကာ ဘေးဘီလှည့်ကြည့်သည်။

“တိုးတိုး ရွှေဝါ၊ ဘေးမှာ လူတွေရှိတယ်”

ရွှေဝါက လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ရင်း တောက်ခေါက်ကာ ပြန်ဝါသည်။

“ဟုတ်တယ် ရွှေဝါ၊ ငါ နွေးကို နင်ပြောခဲ့တဲ့အကြောင်းအရာ မေးကြည့်တော့ ရည်းစားထားခဲ့ဖူးတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လိုက်ပြေးတဲ့အထိတော့ သူ မရူးသွပ်ဘူးတဲ့”

“မိုးဇွန် ...”

စိမ်းလဲ့ရဲ့ခေါ်သံ၊ ကျွန်တော် စိမ်းလဲ့ကိုကြည့်သည်။

“နင့်ရဲ့နွေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေက ငါ့ကိုယ်တိုင် ရွှေဝါသီစေချင်လို့ စုံစမ်းပေးတာ မိုးဇွန်၊ ငါတို့ဟာ နင့်ရည်းစား မဟုတ်ပေမယ့် နင့်သူငယ်ချင်းပါ။ တို့ကိုယ်ကျိုးအတွက် စုံစမ်းမေးတယ်လို့ နင့်ထင်လို့လား။”

“ငါ နွေးရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ယုံတယ်”

“ဒါဆို ငါတို့ကို မယုံဘူးပေါ့”

“ငါပြောတာ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်မဟုတ်ဘူး ရွှေဝါ”

ရွှေဝါနဲ့ဒိုင်းလဲ့ စကားတွေ ခက်ထန်နေသလောက် ကျွန်တော်က စကားသံ အားယုတ်နေရပါသည်။

“သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ၊ အေးအေးဆေးဆေး ညှိနှိုင်းကြပါ။ အခုဟာက ရန်သူတွေကျနေတာပဲ”

စိုးကြီးရဲ့စကားကြောင့် ဇော်လတ်ကလည်း ...

“ဒီသတင်း မှန်မမှန်ဆိုတာ သက်သေတစ်ခုပြရင် မင်း ယုံလား မိုးဇွန်”

“အင်း ... ခိုင်လုံတဲ့သက်သေဆိုရင် ငါယုံမယ် ဇော်လတ်”

အောင်ကိုက ဘာမှဝင်မပြော၊ ပြုံးရုံပြုံးနေသည်။ အခုအားလုံးက တစ်ဖက်၊ ကျွန်တော်က သင်းကွဲလူသား။

“နင့်မှာ ဦးနှောက်ရှိသေးရဲ့လား၊ မိုးဇွန်၊ အခု နင့်ဟာ လျှာအရိုးမရှိတိုင်း ပလူးပလဲနဲ့ ခေါင်းဝှေ့လိုက်တာနဲ့ နင့်မျက်လုံးတွေ၊ နင့်ဦးနှောက်တွေ စုံလုံးကန်းသွားပြီ မိုးဇွန်”

ပွင့်မဖတ်ကြည့်ဖြစ်တဲ့ဒိုင်ယာရီ

ရွှေဝါစကားကြောင့် ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်မိသည်။

“နင့် မိန်းကလေးချင်း ကိုယ်ချင်းစာပါ ရွှေဝါ၊ မဟုတ်မမှန်ဘဲ ရမ်းမပြောသင့်ဘူး”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရွှေဝါ မျက်ဝန်းထဲမှာ နာကျင်ရိပ်တွေ၊ ပြောပြီးမှ နောင်တရသလို ဖြစ်မိသည်။ ဟိုကောင်တွေကတော့ ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မျက်နှာမကောင်း။

ရွှေဝါ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။ မျက်ရည်မခြွေ ...။ ဒါပေမယ့် ရွှေဝါရဲ့ထူးခြားတဲ့မျက်ဝန်းတွေဆီက ငိုသံကို ကျွန်တော် မမြင်စွာ ကြားနေရတယ်။

ကျွန်တော် တစ်ခုခုပြောဖို့ ပါးစပ်ဟလိုက် တဲ့အချိန်မှာ ...

“ပြောရက်လိုက်တာ မိုးဇွန်ရယ်”

ရွှေဝါ ထထွက်သွားတော့ စိမ်းလဲ့၊ မြတ်သီဟန်နဲ့ ပို့ပို့တို့က ရပ်သည်။ ပို့ပို့က ...

“ဒီမိန်းမရဲ့ သွေးထိုးစကားကြောင့် နင့် ရိုင်းစိုင်းတတ်လာပြီ မိုးဇွန်”

စိမ်းလဲ့က တောက်ခေါက်သည်။ မြတ်သီဟန်က စိမ်းလဲ့ကို ခေါ်ကာ ...

“လာပါဟာ၊ ရွှေဝါနောက်လိုက်ရအောင်”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါရမ်းရင်းစားပွဲပေါ်လက်ထောက်ကာ ဆံပင်တွေထဲ လက်ထိုးထည့်ရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းငုံ့နေမိသည်။

“ရွှေဝါ သိပ်ခံစားသွားရမှာ သေချာတယ် သူငယ်ချင်း”
အောင်ကိုက ကျွန်တော့်ပခုံးကို ပုတ်သည်။ စိုးကြီးက အခု
ပြောပါတယ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နွေးထက်စာရင် ငါတို့အားလုံး ရွှေဝါဘက်
ရပ်တည်ရမှာပဲ သူငယ်ချင်း”

စိုးကြီးထွက်သွားတော့ အောင်ကိုနဲ့ဇော်လတ်ပါ စိုးကြီး
နောက် လိုက်သွားပါတယ်။ စားပွဲပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်
တည်း။

ဒီနေ့သည် ကျွန်တော့်အတွက် ရှုပ်ထွေးပွေလီနေတဲ့ နွေရက်
တစ်ရက်။

၆ လေးရှားပိတောက်ပင်အောက်မှာ ရွှေဝါကို တွေ့မိတော့
ယောက်သား ရွှေဝါဆီလျှောက်လာကာ အဝါရောင်ပွင့်ဖတ်တွေ
ဖြူနေတဲ့မြေပြင်ပေါ်ကို မတိုင်ပင်ဘဲ သုံးယောက်သား ထိုင်လိုက်
သည်။ ရွှေဝါက ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ ဘောလုံးကန်နေကြတဲ့
ကောင်းသားတွေကို ငေးကြည့်နေသည်။

စိမ်းလဲ့က ရွှေဝါကို အကဲခတ်ကြည့်တော့ ရွှေဝါမျက်နှာက
ရေပြင်ထဲက ရေသေတစ်ခုလို ခံစားချက်ကို အကဲခတ်လို့မရတဲ့
အထား။

ဒါပေမယ့် ရွှေဝါအကြောင်းသိနေတော့ ရွှေဝါ ဘယ်လောက်ခံ
နိုင်ရမလဲဆိုတာ စိမ်းလဲ့သိသည်။ ရွှေဝါကို ဘယ်လို နှစ်သိမ့်ရ
သလဲ။ စကားပြောဖို့ သုံးယောက်သား စကားစရာမရ။ မြတ်သီဟန့်
စိမ်းလဲ့ ကို မေးငေါသည်။ စိမ်းလဲ့က ပို့ပို့ကို မေးငေါသည်။
ရွှေဝါမျက်နှာကို ခိုးကြည့်ရင်း ...

“ဒီကောင်ကိစ္စကို မေ့ထားလိုက်ပါ ရွှေဝါရယ်၊ ခေါင်းထဲ
ဘာမှမထည့်နဲ့”

“ဟုတ်တယ် ရွှေဝါ၊ သူ့အတွက် ငါတို့ပြောတာ ဒီကောင်က
မဘက်လိုက်ပြီး မိုက်ဘက်ပါမှတော့ လွှတ်ထားလိုက်”

မြတ်သီဟန်စကားကြောင့် ရွှေဝါက ခေါင်းခါသည်။

ပြီးတော့ ...

“မိုးဒွန်ကို လွှတ်ထားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီကောင်က ဇွတ်တရွာ
ရွှေဝါစကားကြောင့် စိမ်းလဲ့တို့သုံးယောက် တစ်ယောက်
တစ်ယောက်ကြည့်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့မိသည်။ စိမ်းလဲ့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ
ရွှေဝါ ရဲ့သံယောဇဉ်ထုထည်ကို လေးစားမိတာ အမှန်။

“ကဲ .. ထတော့ ရွှေဝါ၊ သိပ်ပြီး ခံစားမနေနဲ့၊ စာမေး
နီးနေပြီ၊ အတန်းပြန်တက်ရမယ်”

“ငါ နေခဲ့ဦးမယ်”

“လာပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ လိမ္မော်ပါတယ်”

သုံးယောက်သား ရွှေဝါကို ထူမတော့ သူမ မငြင်းဆန်
ထလိုက်လာခဲ့ရပါတယ်။ တစ်လမ်းလုံး ရွှေဝါကို ပျော်
စ၊ နောက်ကြပေမယ့် ရွှေဝါက ထုံပေပေ။

ဒီကောင်မလေးကိုက သံယောဇဉ်ကြီးနိုင်လွန်းပါသည်။

ဒီ ရက်နောက်ပိုင်းတွေမှာ ရွှေဝါနဲ့မိုးဒွန် အနေစိမ်းသွားတာ
အမှန်ပင်။ စာမေးပွဲကိုအကြောင်းပြုပြီး မိုးဒွန် အခန်းထဲမှ မထွက်ပေ
မယ့် နေလို့ထိုင်လို့ခက်နေသည်။ အိပ်နေရင်း ထရပ်ချင်သည်။
တစ်ခါတရံ အသိစိတ်က ပြတင်းတံခါးဆီ လျှောက်သွားပြီ ရွှေဝါတို့
ခြံကိုမျှော်ကြည့်တတ်သည်။ ဇွတ်မှိတ်ပြီး စာကျက်ပေမယ့် စာအုပ်ထဲ
မှာ စိတ်မရောက်။ မေမေကတောင် မေးပါသည်။

“ဟဲ့ .. ရွှေဝါနဲ့ ရန်ဖြစ်ထားလို့လား၊ ဒီကောင်မလေး ခြံဘက်
တောင် မလာဘူး”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြတော့ အရင်ကလည်း ဒီလိုဖြစ်နေကြ
မထူးဆန်းဘူးဟု မေမေ ထင်ဟန်တူသည်။ နွေးသီကာ ဖုန်းဝင်လာ
တော့ သူ ဖုန်းကောက်ကိုင်မိသည်။

“မောင် .. ဘာလုပ်နေလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

ကျွန်တော် စိတ်မပါတဲ့လေသံကို သူမ သတိထားမိဟန်တူသည်။

“မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ညက တစ်ညလုံး စာကျက်ရလို့ ခေါင်းတွေရှုပ်နေလို့ နွေး”

“မောင်က စာတော်သားပဲ၊ ဒီလောက်မလိုပါဘူး၊ တော်ကြာ စာမေးပွဲဖြေတဲ့ရက်မှ နေမကောင်းဖြစ်နေဦးမယ်”

“မဖြစ်လောက်ပါဘူး နွေး”

“ဒါဆိုရင် ဆေးသောက်ပြီး ခဏနားနေလိုက်လေ မောင်”

အရင်တုန်းက နွေးဖုန်းဆက်ရင် စကားတွေ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောတတ်တဲ့ ကျွန်တော်၊ အခုတော့။

နွေး ဖုန်းချသွားတော့ ကျွန်တော် အခန်းထဲဝင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် အိပ်ရာပေါ်လှဲနေမိသည်။

နောက်ရက်တွေ စာမေးပွဲဖြေတဲ့နေ့မှာ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း အားလုံးနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ရင် ဟိုရှောင်ဒီရှောင် ရှောင်သွားကြပါတယ်။

စာမေးပွဲဖြေတဲ့ရက်တွေမှာ စာမေးပွဲဖြေပြီးပြီးချင်း ကျွန်တော် နွေးတို့ဆီ သွားနေဖြစ်သည်။ နွေးက ကျွန်တော်နဲ့ရွှေဝါ ပြဿနာ ဖြစ်ကြတာ သိပုံရတယ်။ သူမ အတတ်နိုင်ဆုံး ကျွန်တော် စိတ်ချမ်း

သာအောင် ထားပေးပါတယ်။

“မနက်ဖြန်ဆို စာမေးပွဲပြီးပြီဆိုတော့ မောင် နွေးဆီ မလာနဲ့တော့”

ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ကိုမိုပြီး ပေါင်ပေါ်ကျလာတဲ့ ပန်းပွင့်ညှာတံကို ဆော့ကစားနေတဲ့ နွေးဆီက စကားကြောင့် ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နွေး”

“နွေး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားတာရှိလို့၊ တော်ကြာ မောင် ပါလာရင် မောင် အနေရခက်မှာစိုးလို့”

“သဘောလေ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နွေးက ...

“ဘာလဲ၊ မောင် စိတ်ကောက်တာလား၊ ဒါဆို နွေး မေးနေပေးမယ်လေ”

“ဟာ ... စိတ်မဆိုးပါဘူး နွေးရဲ့၊ မောင်လဲ သူငယ်ချင်းတွေ မတွေ့ရတာ ကြာပြီ၊ သွားတွေ့ရဦးမှာ”

နွေးဆီက ပြန်လာပြီး ကျွန်တော် အိမ်ကို တန်းပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ခြံစည်းရိုးရှေ့ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ခွဲတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အပြင်ကိုထွက်လာတဲ့ ရွှေဝါကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ရေမိုးချိုးပြီးခါစ ဝါးကွက်ကျားနဲ့ ရွှေဝါရဲ့အလှကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသူ တစ်ယောက်လို့ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ရွှေဝါကလည်း ခြေလှမ်းဆက်မရွံ့ဖြစ်၊ မြေပြင်ကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“ဘာလာပို့တာလဲ မီးညောင်”

ကျွန်တော့်အသံက အားတင်းပြီးပြောရတဲ့လေသံပေါက်နေမှာ သေချာသည်။

“အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ”

သူမအသံက တိုးတိုးလေး။

“ငါ သွားဦးမယ်”

“အင်း ...”

သူမ ကျွန်တော့်ရှေ့က ဖြတ်သွားပါတယ်။ ဘာလို့များ သူမ ရွှေဝါကို သွားခွင့်ပေးလိုက်ရပါလိမ့်။ လက်ရှိပစ္စည်းမှာတော့ ကျွန်တော် ရွှေဝါကို စကားတွေအများကြီးပြောချင်နေမိသည်။

အိမ်ထဲဝင်တော့ မေမေ့ကိုမတွေ့တာကြောင့် ကျွန်တော် မိမိခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ မေမေက ထမင်းစားပွဲပေါ်ကို ဟင်းတွေ ခင်းကျင်းရင်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ကျွန်တော် မေမေ့ကို နောက်ထပ် နေ သိုင်းဖက်လိုက်ရင်း ...

“မေမေ ဘာတွေလုပ် ...”

“ဟော .. သားပြန်လာပြီ၊ ရွှေဝါ ခုလေးတင် မင်းအတွက် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတွေ လာပို့သွားတယ် သားရဲ့ မေမေတောင် နောက်လိုက်သေးတယ်”

“ဘာလဲ မေမေ”

မေမေက ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ကာ ကျွန်တော့်ပါးကို ဆွဲလို့

ရင်း

“ငါ့ချွေးမလေးကတော့ အလိမ္မာ အိမ်ပါလေးပဲ ဆိုတော့ ရက်ပြီး ပြန်ပြေးပါလေရော”

မေမေ့ရဲ့ရယ်သံက ကျွန်တော့်ကို ရင်မောစေသည်။ ညရောက်တော့ နောက်ဆုံးရက်စာမေးပွဲအတွက် စာကျက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေစဉ် နန်းမြည်သံကြောင့် ...

“ဟလို ...”

“မိုးဇွန်လား၊ ငါ စိုးကြီးပါ”

စိုးကြီးအသံကြောင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားပါသည်။

“ငါတောင် မနက်ဖြန် စာမေးပွဲပြီးရင် မင်းတို့ဆီလာမလို့”

“ငါတို့လဲ အဲဒါပြောမလို့၊ ပြီးခဲ့တာတွေ မေ့ထားလိုက်တော့၊ မနက်ဖြန် ဇော်လတ်တို့အိမ်မှာ တစ်ခုခုချက်စားကြမလို့၊ မင်းလာလား”

“လာရမှာပေါ့”

“ဒါဆို ကျောင်းသွားရင် အတူတူသွားမယ်လေ၊ မင်း ငါ့ကို ခေါ်ခေါ်”

“အေး .. သူငယ်ချင်း”

စိုးကြီး ဖုန်းချသွားတော့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ပေါ့ပါးသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုးစိတ်ကောင်းတာပါပဲ။

ကျွန်တော် စာကြည့်ခန်းပြတင်းဝကနေ တစ်ဖက်ခြံကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ရွှေဝါအခန်းမီးက လင်းနေပါတယ်။ ချစ်သောသူငယ်ချင်းလေး .. စာကျက်နေပြန်တူပါရဲ့။

ငယ်ငယ်ကဆို သူမနဲ့ကျွန်တော် ဒီပြိုင်အဆိုင် အော်နေကျ စာ ကြောင်းလေးရှိတယ်။

“ဟိုဘက်အိမ်က မီးထိန်ထိန် မီးညောင်တို့အိမ်
ဒီဘက်အိမ်က မီးထိန်ထိန် ဇွတ်တရွတ်တို့အိမ်”

လေပြည်က ညင်သာပါတယ်။ မနက်ခင်းအရုဏ်ဦးရဲ့ သန်းသန်းမှုကနေလယ်မှာကျရောက်မယ့် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျမှုတွေအတွက် ချွေးသိပ်ဖြည့်ဆည်းပေးနေတာလို့ ကျွန်တော် ဘယ်တွေးမိချဲမလဲ။

ကျွန်တော် ကားဟွန်းသံနှစ်ချက်ပေးလိုက်တော့ ရွှေဝါနဲ့မမနန်း ချယ်ရီ ခြံတံခါးဝဆီ လျှောက်လာပါတယ်။ မမနန်းချယ်ရီက အန်တီသုနဲ့ စင်္ကာပူမှာလိုက်နေပြီး ဟိုမှာအလုပ်လာလုပ်တဲ့ မြန်မာအမျိုးသားတစ်ဦးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျနေသူ။

“ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ မမကြီး”

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက ရွှေဝါလိုခေါ်နေကျ အကျင့်မိနေပါပြီ။ မမချယ်ရီက ပါးမို့မို့မြင့်တက်သွားအောင် ပြုံးရင်း...

“ဪ .. အခုမှမေးဖော်ရတယ် ကိုယ်တော်”
 ကျွန်တော်က ရွှေဝါအတွက် ကားတံခါးလှမ်းဖွင့်ပေးရင်း ..
 “တကယ်မသိလို့ပါ၊ ပြီးတော့ စာမေးပွဲကလဲရှိတော့”
 “ငါ့မောင်တို့က အပြောကလဲ ကောင်းပါ၊ ဘာလဲ .. မင်းတို့
 စိတ်ကောက်ပြေသွားကြပြီလား”
 မမချယ်ရီစကားကြောင့် ကျွန်တော်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြရင်း
 ရွှေဝါကို မေးငေါ့ပြကာ ...
 “မမကြီးညီမအကြောင်းလဲ သိရဲ့သားနဲ့၊ တကယ့်ဂျစ်တူး”
 “အဲမယ်” ..နင်ကများပြောရသေးတယ် အကောင်စုတ်”
 ရွှေဝါရဲ့ မျက်စောင်းထိုးတဲ့ အပြုအမူကြောင့် ကျွန်တော်
 လှိုက်ခနဲ ပျော်ရွှင်သွားပါတယ်။ မမကြီးက ရယ်နေပါတယ်။
 “ကဲ ... သွားကြ၊ လမ်းမှာ ရန်ဖြစ်မနေနဲ့၊ မောင်လေး ..
 ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်း”
 “ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး၊ ပြန်လာမှ ကျွန်တော့်အတွက် လက်
 ဆောင် ဘာပါလဲ လာကြည့်မယ်”
 ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မမကြီးက ‘ပါတယ်’ လို့ ပြောရင်း
 လက်ပြပါသည်။
 “နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးပြေပြီလား မီးညောင်”
 ကျွန်တော့်စကားသံကြောင့် မီးညောင်က လှည့်ကြည့်ပါတယ်
 ပြီးတော့ ပြုံးသည်။ မရှိမဲ့ခပ်ဆပ်လေးကို စုစည်းထားရင်း မလွတ်

တလွတ် ဆံပင်တွေ ပါးပေါ်ကျဆင်းနေပုံက ကျွန်တော့်စိတ်တွေကို
 ပြန်မေးခွန်းထုတ်ချင်နေတယ်။ ပြီးတော့ အောင်ကိုပြောဖူးတဲ့ စကား
 တစ်ခွန်းကို ချက်ချင်းသတိရမိတယ်။
 (အချစ်ဆိုတာကြီးက မျက်လှည့်သမားလားမသိဘူး၊ ငါ့ကို
 အရူးလုပ်သွားတယ်)
 ကျွန်တော် သတိရလို့ ပြုံးမိပါသည်။ ကျွန်တော့်အပြုံးကို
 ရွှေဝါ မြင်တော့ ...
 “နင် ဘာပြုံးတာလဲ ကောင်စုတ်”
 “ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”
 ကျွန်တော့်စကားကို ရွှေဝါက သိပ်မယုံချင်၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှ
 သတ်မပြောတော့။
 “ဟိုက် ...”
 ကျွန်တော် အခုမှ သတိရမိသည်။ ကျွန်တော့်ဆီက လန်ဖျပ်ခနဲ
 ဆုတ်လာတဲ့ အာမေဇွတ်သံကြောင့် ရွှေဝါက ဇေဝေဝါနဲ့ လှည့်ကြည့်
 ရင်း ...
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “သွားပြီ၊ ငါတော့ အဆင်မပြေ၊ မနက်ကျရင် ငါ စိုးကြီးကို
 ခေါ်မယ်လို့ ဖုန်းနဲ့ချိန်းထားတာဟ”
 ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရွှေဝါက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်
 ရင်း...

“ကောင်းတယ်၊ နင့်ကို စိုးကြီး ပွစိပွစိနဲ့ ဆဲမှာ ကျိန်းတယ်”

ရွှေဝါစကားက သိပ်သေချာတာ ကျွန်တော် သိပါသည်။ ကျောင်းရောက်တော့ စိုးကြီးကလွဲရင် အားလုံး လူစုံနေပါပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်ကဆင်းတော့ စိမ်းလဲ့က ရွှေဝါကို လှမ်းမသိ။

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းသားချောလိုက်တာနဲ့ ငါတို့မင်းသမီး ပျော့ကျသွားတာပဲမဟုတ်လား”

စိမ်းလဲ့စကားကြောင့် ရွှေဝါက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ရယ်နေပါသည်။

“သမီး ရွှေဝါ ...”

ရွှေဝါက ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆရာမ”

ဆရာမ ဒေါ်အိမ်စံက ရွှေဝါအဒေါ် အန်တီယုရဲ့သူငယ်ချင်း ဆရာမက ရွှေဝါဆီလျှောက်လာပြီး

“မနေ့က အိမ်ကို ချယ်ရီရောက်လာပြီး ယုဝေ ပေးတဲ့ လက်ဆောင်တွေ ရလိုက်တယ်၊ စာမေးပွဲဖြေပြီးရင် ဆရာမဆီ ခဏလာခိုင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

ဆရာမ ထွက်သွားတော့ ရွှေဝါက စိမ်းလဲ့ကို လျှာထုတ်ပြောပန်းတွန့်သည်။

“အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟဲ့ .. စာမေးပွဲပြီးရင် ဇော်လတ်တိုင်းထဲမှာ ချက်စားကြမယ်နော်”

ပိုပိုစကားကြောင့် ရွှေဝါက ...

“ရပါတယ်ဟာ၊ နင်တို့သာ သွားနိုင်ကြ”

“နင်ကရော ..”

“ငါ ဆရာမကားနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်လာခဲ့မယ်၊ ဆရာမပြန်ရမယ့် အခါမှာ ဇော်လတ်တိုင်းရုံ ရှိတာပဲဟာ”

“ငါ စောင့်နေပေးရမလား ရွှေဝါ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဇော်လတ်က ဝင်ပြောလာပါသည်။

“အခုမှ ကုလားကားတွေလို ပေရှည်မနေနဲ့၊ အတူတူပြန်မယ်၊

ရွှေဝါ နင့်အစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်လုပ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်တော့ ရွှေဝါက ရယ်သည်။

“ကဲ ... အခန်းထဲဝင်ကြမယ်”

စာမေးပွဲဖြေဖို့ နီးကပ်နေတာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဝမ်းပွဲပြီးလို့ ဟိုကောင်တွေကိုနှုတ်ဆက်ကာ ဆရာမ လာခဲ့သည်။ ဆရာမဆီရောက်တော့ အန်တီယုအတွက် ပေးတဲ့ စာကိုယူပြီး ဆရာမနဲ့ ပြန်လိုက်မယ်အလုပ် ဆရာမက တခြား ဆရာမတစ်ယောက်နဲ့ လေပေးဖြောင့်နေတာကြောင့် ဆရာမကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဘေးဘီဝဲယာမှာ တက္ကစီတစ်စီး ရှားဖို့ မလွယ်တာကြောင့် ကျောင်းထဲကလိုင်းကားကို အားထဲကားဂိတ်ဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။

လူရှင်းနေတဲ့ ပလက်ဖောင်းတစ်လျှောက် သူမ ခပ်အေးအေး လျှောက်နေရင်း သူမအနားကို ကားလေးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာ တယ်။ သူမ လှည့်ကြည့်တော့ ကားထဲမှာ သူမတို့ထက်ငယ် လူငယ်တစ်ဦးနဲ့ သူမတို့အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

“နန်းရွှေဝါ ... မင်းနဲ့တို့ စကားပြောချင်တယ်”

သူမ ထိုအမျိုးသမီးကို မသိ၊ အမျိုးသမီးက နှုတ်ခမ်းတွန့်ကွေး နှင်း ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းလာသည်။ အောက်ရောက်တော့ အားကိုမှီကာ လက်ပိုက်ရပ်ရင်း ...

“တို့နာမည် နွေး”

“ဪ ..”

ကားထဲကကောင်လေးက အောက်ကိုမဆင်း၊ သူတို့ဆီကို နှင်း မကြည့်၊ ကူရှင်ကို သက်သောင့်သက်သာအနေအထားနဲ့ နှင်းပေါ်လက်တင်ပြီး ထိုင်နေပါတယ်။

“ကိစ္စက ...”

ကျွန်မ လမ်းကြောင်းဖွင့်ပေးတော့ နွေးက နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီး ပြီးတော့ လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြပါတယ်။

“နီပါတ်တစ်အချက်က မင်း မောင်နဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပေး နီပါတ်နှစ်အချက်က မင်း တို့ရဲ့အကြောင်း သွားပုတ်လေလွင့် တွာတဲ့ကိစ္စ တို့ကို တောင်းပန်ရမယ်”

အစီအစဉ်မကျတဲ့ တိုက်ကွက်တွေနဲ့ နွေးက စစ်နံ့ခေါ်ပါပြီ။ ပြီးသည်။ ပြီးတော့ သူမလို လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက် တယ်။

“ကျွန်မအနေနဲ့ ပထမဦးဆုံးအချက်ဖြစ်တဲ့ မောင် .. အလေ .. နီရီး”

သူမ တမင်တကာမှားလိုက်တဲ့ စကားအတွက် နွေးဆိုတဲ့အမျိုး

သမီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“မိုးခွန်နဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပေးပါဆိုတဲ့ အချက်က မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကင်းလို့ရတဲ့အခြေအနေ၊ ကင်းလို့ရတဲ့အနေအထား မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

သူမ စကားကို ရုပ်လိုက်ပါတယ်။ သူမရဲ့စကားတွေကို နွေးက ကျေကျေနပ်နပ်ပြုံးသည်။ သူမ ဆက်ပြောသည်။

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဖြစ်နေလို့ပဲ”

လေတစ်ချက်အဝှေ့မှာ ကတ္တရာလမ်းပေါ် ကော့ပျံတက်လာတဲ့ သစ်ရွက်ခြောက်တွေ ...။

“နီပါတ်နှစ်အချက်က မင်းကို ငါ မတောင်းပန်နိုင်ဘူး နွေးတောင်းပန်စရာလဲ မလိုဘူး၊ ရက်စက်ခြင်းဆိုတာ ဘယ်သူက စတာလဲ၊ မိုးခွန်ကို မထိခိုက်အောင် ကာကွယ်နေရင်းနဲ့ မိုးခွန်နဲ့မင်း သီးခြားစီဖြစ်အောင် အမှန်တရားကို ငါတို့ ဖော်ထုတ်ပြမယ် စိတ်ချ”

နွေးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။

“ဒါဟာ စိန်ခေါ်တဲ့ကားလား နန်းရွှေဝါ”

သူမ ခေါင်းခါပြမိသည်။

“ဒါဟာ စိန်ခေါ်တဲ့စကားမဟုတ်ဘူး နွေး၊ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့ခံယူချက်”

သူမစကားကြောင့် နွေးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

“မင်း နောင်တမရကြေးနော် နန်းရွှေဝါ”

ကျွန်မ အပြုံးနဲ့ ကျေကျေနပ်နပ် ခေါင်းညှိတ်ပြမိသည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ တို့သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

နွေးက ညင်ညင်သာသာပဲ ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်တော့

နားက ချာတိတ်က ကားစက်နှိုးကာ မောင်းထွက်သွားပါတယ်။

“ဟူး .. မောလိုက်တာဟာ”

တက္ကစီခရင်းပေးပြီး သူတို့ဆီလျှောက်လာပြီး ဝင်ထိုင်ကာ ရွှေဝါ ပြောတော့ ဇော်လတ်က ...

“ဘယ်လိုကဘယ်လို တက္ကစီနဲ့ လာရတာလဲဟ”

နောက်ပေးဆောင်က ပွိုဗို့တို့၊ စိမ်းလဲ့တို့ရဲ့အသံတွေကို ကြားနေရသည်။

“ဆရာမ စကားကောင်းနေတာနဲ့ ကြာမှာစိုးလို့ ကိုယ့်ခရီးစဉ် ကိုယ်ဆွဲလာတာပေါ့”

“ဒီလိုမှန်းသိရင် ငါ စိမ်းလဲ့ကို ထားခဲ့ပါတယ်ဟာ”

“အခုမှ လုပ်မနေနဲ့၊ ဒါနဲ့ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလား”

“မရှိဘူး၊ ဆိုင်သွားကြပြီ၊ ညဗိုးချုပ်မှပြန်လာမှာ.. အေးဆေး”

“ဟိုကောင်ရော”

ရွှေဝါ ဘယ်သူ့ကိုမေးမှန်း ဇော်လတ်သိသည်။

“သိပ်မကြာသေးဘူး၊ ဖုန်းတစ်ခုဝင်လာလို့ ခဏ ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ”

“စိုးကြီးတို့ရော”

“ဟဲ ဟဲ”

ဇော်လတ်က စပ်ဖြဖြ၊ နောက်ပေးဆောင်ကနေ စိမ်းလဲ့ရဲ့အသံ ထို့ ကြားလိုက်ရသည်။

“အပေါ်ထပ်မှာ ရွှေဝါရေ ..၊ ဘီယာခိုးသောက်နေကြတယ်”

“ဪ .. ငါတို့ပါတာတောင် ... တွေ့မယ်”

“ဟာ .. နည်းနည်းပါးပါးပါးပါး၊ နင်ကလဲ ...”

“ဘာနည်းနည်းပါးပါးလဲ .. မရဘူး”

ရွှေဝါ အိတ်ကိုပစ်ချပြီး အပေါ်ထပ်ကို ခြေဆောင့်ပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ အပေါ်ရောက်တော့ ကိုယ်တော်ချောသုံးယောက်က အနံ့တာမှာ ပုလင်းကိုယ်စီနဲ့ ဖိမ်ကျနေပါတယ်။

“ဪ .. ဖိမ်ကျနေကြတယ်ပေါ့လေ”

“ဟာ .. လန့်လိုက်တာ ရွှေဝါရာ၊ ငါတို့က အမောပြေညှိနည်းပဲ သောက်နေကြတာ”

“မရဘူး၊ အခု အောက်ကိုဆင်းခဲ့၊ အမောပြေချင်ရင် ရေသောက်”

“ရစ်ပြီဟာ”

“ဘာရစ်တာလဲ၊ လာဆိုလာ”

သူမ အောင်ကိုပုလင်းကိုလှပြီး ဘေးမှာချကာ ဆွဲထူသည်။

“ဟော ... ဟိုကောင်ပြန်လာပြီထင်တယ်၊ ဒီကောင် ကား
မောင်းတာကလဲ ကြမ်းပါကွာ”

အိမ်ရှေ့ကို ကားအရှိန်နဲ့ ဘရိတ်အုပ်သံက ကျယ်ကျယ်လောင်
လောင်၊ ပြီးတော့ အသံတွေကြားရပြီး လှေကားအတိုင်းတက်လာတဲ့
ခြေသံတွေ။

“ရွှေ .. ဝါ ...”

ဒေါသနဲ့ခေါ်လိုက်တဲ့အသံ ...

သူမ လှည့်ကြည့်မိသည်။

တစ်ခါမှမမြင်ဖူးတဲ့ မိုးဖွန်မျက်နှာပေါ်က ဒေါသတွေ ...။

“နင်လုပ်ရက်တယ်ဟာ ... နင် .. နင် ...”

လက်ညှိုးထိုးပြီး စွပ်စွဲချက်တွေနဲ့ မိုးဖွန်ရဲ့ဒေါသကို သူမ
ကြက်သေသေရင်း ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

“ဘာတွေဖြစ်လာပြန်တာလဲ မိုးဖွန်ရယ်”

ဇော်လတ်က မိုးဖွန်လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းမေးတော့...

“တောက် ... ငါ့မှာတော့ နင့်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို အထင်ကြီး
လေးစားလိုက်ရတာ .. အခုတော့ .. ထို့ ...”

“မိုးဖွန်”

ကျွန်မ ကြုံးအော်မိသည်။ မိုးဖွန်ပါးစပ်က ထွက်လာတဲ့စကား

တွေက ချွန်မြစူးရှတဲ့လက်နက်တွေလိုပါပဲ။ ငါ ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး
မိုးဖွန် ရယ် ...။

“နင် သိပ်နာသွားသလား၊ နင်နာကျင်တာထက် ငါက ပိုအခံရ
ခက် နာကျင်တယ် ရွှေဝါ”

“ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ မိုးဖွန်ရယ်၊ ငါတို့ကိုလဲရှင်းပြပါဦး”

စိမ်းလဲ့က သူမကိုဖက်ထားရင်း မိုးဖွန်ကို လှမ်းမေးသည်။

မိုးဖွန် က မေးကြောကြီးတွေတင်းနေအောင် အံကြိတ်ရင်း ဘယ်
ဘက်လက်ဝါးကိုဖြန့်ပြသည်။ လက်ဝါးပေါ်မှာ ရီကော်ဒါကက်ဆက်
ပေါက်စလေး။ မိုးဖွန်က ခလုတ်ကိုနှိပ်သည်။ ကက်ဆက်ဆီက
လေးတိုးသံလို တရုတ်အသံ ...။ နောက်တော့ ...

“မိုးဖွန်နဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပေးရမယ်ဆိုတဲ့အချက်
ဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကင်းလို့ရတဲ့အခြေအနေ၊ ကင်းလို့ရတဲ့အနေအထား
ဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟုတ်တယ်လေ ...။ သိပ်မကြာခင်က ကျွန်မ နွေးကို ပြောခဲ့
ခဲ့စကား၊ ခုနစကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကြောင့် အားလုံးက ကျွန်မကို တအံ့
သြကြီး ဝိုင်းကြည့်သည်။ ကျွန်မ ကပြုံးရင်း ဆက်ထွက်လာမယ့်
အသံအသံကိုယ် နားစွင့်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အချစ်ဆုံး:”

ကျွန်မ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ပဲ။

“ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ဟင် ...”

“ဟာ ...”

ကျွန်မမျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားပါတယ်။ အဖြစ်အပျက်တွေက မြန်ဆန်လွန်းတယ်။ ကျွန်မကိုကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေ ...။

“မဟုတ်ဘူး”

“နေဦး ...”

ကျွန်မကို မိုးဇွန်က ဒေါသသံနှင့် လက်ညှိုးထိုးပြီး ကျွန်မလည် ချောင်းတွေ ပူလောင်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆွဲအသုတစ်ယောက်လို။

ကက်ဆက်ရီကော်ဒါဆီက ကိုယ့်ရဲ့အသံကို ကိုယ်ပြန်ကြား နေရပါတယ်။ တစ်ခုခု လွဲချော်နေပြီဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ နွေး ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့အပြုံးကို သတိရလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ (မင်း နောင်တ မရကြေးနော် နန်းရွှေဝါ) ပါးပြင်ပေါ်ကို အလိုလိုစီးကျလာတဲ့ မျက် ရည်က မနွေးဘဲ ပူလောင်နေတယ်လို့ သူမ ထင်မိသည်။

“မင်းကိုငါ မတောင်းပန်နိုင်ဘူး နွေး၊ တောင်းပန်စရာလဲ မလိုဘူး၊ ရက်စက်ခြင်းဆိုတာ မိုးဇွန် မင်း ...”

မိုးဇွန် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်သည်။ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားတဲ့ လက်သီး၊ ပြီးတော့ ဒေါသတရားကြောင့် နီရဲနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေ၊ ပြီးတော့ လက်က မြောက်တက်သွားပါတယ်။

“မိုးဇွန် ...”

သူမ မျက်ဝန်းကို မှိတ်လိုက်သည်။ နင်လုပ်သလို ငါကြမ္မာကို

စီရင်ပါ မိုးဇွန်။ သူမ ရွှော်လင့်ထားတဲ့ မိုးဇွန်ရဲ့လက်ဝါးက ကျ မလာ။ မျက်ဝန်းဖွင့်ကြည့်တော့ လေထဲမှာ ရပ်တန့်နေရင်း မျက်ရည် တွေစီးကျနေတဲ့ မိုးဇွန်။ နင် ဘာလို့ငိုနေတာလဲ မိုးဇွန်ရယ်၊ ဒီအချိန် မှာ နင် ပြတ်သားရမှာ ...။

“ရွှေဝါ ...”

မိုးဇွန်ရဲ့ခေါ်သံက မနူးညံ့။

“နင့်ကိုငါချစ်တယ် ရွှေဝါ”

ရွှေဝါ လန့်ဖျပ်သွားစေလောက်တဲ့ မိုးဇွန်ဆီက အံထွက်လာတဲ့ စကား။

“ဒါပေမယ့် နင်ဟာ ငါ့ရဲ့လက်ထပ်ခြင်းနဲ့ မတန်ဘူး ရွှေဝါ၊ ချစ်တာက ချစ်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် နင့်ရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် နင့်ကိုငါ လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဟဲ့ .. မိုးဇွန်”

မိုးဇွန် လှည့်ထွက်သွားတော့ ခေါ်သံ၊ တားဆီးသံတွေ ဆူညံသွား ပါတယ်။ မိုးဇွန် သွက်သွားပြီးပြီးချင်း သူမက ပျော့ရွေကျသွားသည်။

“ဟဲ့ .. လုပ်ပါဦး”

“ရွှေဝါ .. သတိထားစမ်း”

သူမ ဘာကိုမှ မမှတ်မိတော့။

“နင် သက်သာပြီလား ရွှေဝါ”

သတိပြန်ရတော့ သူမကို စိုးရိမ်တကြီးကြည့်နေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ။

“ငါ့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပေးပါ။ ဒီည စိမ်းလဲ့အိမ်မှာ လိုက်အိပ်မယ်လို့ နော် .. ကလျာ”

“အေးပါဟာ၊ ငါတို့ပါ လိုက်အိပ်ပါ့မယ်”

ကျွန်မ အိမ်လည်းမပြန်ချင်၊ မိုးရွာနေအနီးဆုံးမှာ နေမိရင် ကိုယ့်ကိုကိုယ်ဟန်မဆောင်တတ်တာနဲ့ လူကြီးတွေသိကုန်မှာကြောက်မိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဟာ၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် နေလိုက်ဦး”

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ ရွှေဝါ”

တင်မျိုးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်မေးတော့ စိမ်းလဲ့က ရွှေဝါမနွယ်တွေကို သပ်တင်ပေးရင်း ..

“တစ်ခုခုတော့မှားနေပြီထင်တယ် ရွှေဝါ”

ရွှေဝါ ရှိုက်ငိုမိသည်။

“မငိုပါနဲ့ဟာ၊ ပြဿနာကို အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းကြတာပေါ့”

“ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါ ရွှေဝါရယ်၊ အဲဒါမှ ပြဿနာရဲ့အရင်းအမြစ်ကို သိမှာပေါ့”

“ငါ”

မျက်ရည်တွေက ကျလာပြန်ပါတယ်။

“ငါ စာမေးပွဲပြီးလို့ ဒီကိုအလာမှာ ကားစီးဖို့ မှတ်တိုင်ကိုသွားတယ်”

တံတွေးကို ကြိုးစားပမ်းစား မျိုချမိသည်။

“ငါ့ဘေးကို ကားတစ်စီး လာရပ်တယ်”

“အဲဒီတော့ ...”

နှုတ်ခမ်းတွေကိုလည်း ကိုက်ရပါများလို့ နာကျင်နေခဲ့ပါပြီ။ ရွှေဝါ နွေးနဲ့ တွေ့ဆုံပုံ၊ စကားများခဲ့ပုံတွေကို တစ်ခွန်းမကျန် ပြောမိပါသည်။

“ဟာ .. နင် လုပ်ကြံခံလိုက်ရပြီ ရွှေဝါ”

“ယုတ်မာလိုက်တာကွာ”

“ပေးစမ်း .. ခုန ဟိုကောင်ထားခဲ့တဲ့ကက်ဆက်”

“ဟိုမှာ ...”

အောင်ကို ညွှန်ပြရာ အခန်းထောင့်က တိတ်ရိုက်ကော်ဒါပေါက်လေးကို ကလျာက အမြန်သွားကောက်သည်။ စိုးကြီးက တိတ်ကော်ဒါကို အစက ပြန်ဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ ရစ်ပြီး ပြန်ဖွင့်သည်။

(ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ... အချစ်ဆုံး:)

ဒုတိယတစ်ကြိမ် ...။

(ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ... အချစ်ဆုံး:)

နောက် .. အကြိမ်ကြိမ် ...။

(ဘာဖြစ် ဖြစ်နေလို့ပဲ

“ဒီနေရာကို သတိထားကြည့်၊ အာရုံစိုက်နားထောင်ကြည့် သူမမှလွဲ၍ အကုန်လုံး ခေါင်းတွေ ဝိုင်းအုံလာကြပါသည်။ စိုးကြီး က ပြန်ဖွင့်ပြသည်။

(ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ... အချစ်ဆုံး:)

တစ်ခုခုဖြစ်သွားတဲ့အသံ။

(ဖြစ်နေလို့ပဲ)

“ဟင် ဒါဆို”

အားလုံးက စိုးကြီးကိုကြည့်တော့ ဟိုကောင်က မျက်လုံးမဝင်းပြီး

“ကလေးကွက်နဲ့ လူလည်လုပ်သွားတာပေါ့ကွာ၊ နွေးဆံ့အမျိုးသမီး ကလိမ်ကျသွားတာ၊ ဒီမှာထပ်ကြည့် ..”

ဆက်ပြီး ဖွင့်ပြသည်။

(တောင်းပန်စရာလဲ မလိုဘူး၊ ရက်စက်ခြင်းဆိုတာ မိုးနွန် မင်း..) ခုနလိုအသံ။

သူမ မျက်ဝန်းတွေကို မှိတ်ပစ်မိသည်။ စိမ်းလဲ့က သူမကို မှတ်ထားရင်း: ...

“ဝမ်းနည်းမနေနဲ့ ရွှေဝါ၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး ဝင်းကိုဆီ သွား အတတ်နိုင်ဆုံးနဲ့ အမြန်ဆုံးဖြစ်အောင် နွေးရဲကိစ္စတွေ ဖော်ထုတ်ပါ”

“ငိုမနေနဲ့ ရွှေဝါ၊ ဒီကောင် တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆို အဆင်ပြေ ကပ်ပါပြီ၊ အဲဒီအခါကျရင် ငါတို့အားလုံး သွားရှင်းပြပေးမယ်၊ တော့ နွေးရဲသတင်းကို ခိုင်မာအောင် သက်သေရှာရမယ်”

“ငါ.. မိုးနွန်ဆိုတာကို မေ့ပစ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ ထင်ပါရဲ့ဟာ”

“ရွှေဝါ ...”

မြင်နေရတဲ့ကောင်းကင်က တိမ်တိုက်တိမ်ရိပ်တွေ မတွေ့၊ အပြာရောင်တစ်ရောင်တည်း: ...။

အေးစက်စရာထဲ ခဏလုံးနဲ့
 အချစ်ဆိုတဲ့ အထွေထွေကိုရေးဖို့
 ဘယ်တရားနဲ့တမ္မ
 ပုံစံဆွဲနေကြပါသေး

သိတတ်မယ်ဆို ...
 ဖွင့်မဝတ်ကြည့်သင့်တာပေါ့ အချစ်ရယ် ...
 အခုတော့ .. အပြီးသတ်ဖွင့်မရှိတဲ့
 “ဖွင့်မဝတ်ကြည့်ဖြစ်တဲ့ နိုင်ယာရီ” ...။

“ဟော .. အခုပဲ ဒါရိုးကပြန်လာတယ်၊ ဘယ်သွား
 ဦးမလို့လဲ သားလေး”

“စိုးကြီးတို့အိမ်ကိုပါ မေမေ၊ သူငယ်ချင်းတွေအတွက်
 လက်ဆောင် သွားပေးမလို့”

“ဒါနဲ့ ရွှေဝါလေးရော ..”

“ပြန်လာမှ ပြောတော့ မေမေ”

နာမည်တစ်ခုတောင် မကြားချင်တဲ့စိတ်တွေ၊ ထပ်ကြားနေမိရင်
 အခြေမခိုင်တဲ့ သူစိတ်က ပြုလဲသွားနိုင်ပါသည်။

စိုးကြီးအိမ်ရောက်တော့ စိုးကြီးညီမကလွဲလို့ တစ်ယောက်မှ
 မတွေ့။

“ကိုကို ... ကိုဇော်လတ်တို့အိမ်သွားတယ် ကိုမိုး”

“အေး .. ဒါဆို ငါ လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော် ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ ဖုန်းဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“ဟလို ...ဇော်လတ်လား၊ အေး .. ငါ မိုးဖွန်ပါ၊ အေး .. ပြန်ရောက်တာ သိပ်မကြာသေးဘူး၊ အေး .. အခုပဲ လာခဲ့မယ်”

ကျွန်တော် ကားကို စက်နှိုးမောင်းထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

ဇော်လတ်တို့ခြံထဲရောက်တော့ ခြံစောင့်ဦးလေးက တံခါးကို အသင့်ဖွင့်ပေးထားပါတယ်။ ကားကို ခြံဘေးဘက်မှာ သွားထိုးရပ်ရင်း ကားပေါ်ကဆင်းခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် အိမ်ထဲဝင်တော့ ...

“ဟ ..လူစုံတက်စုံပါလား၊ တယ်သားနားနေကြပါလား၊ ဘယ်မင်္ဂလာဆောင်က ပြန်လာတာလဲ”

အားလုံးမျက်နှာက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဟန်။

“မင်း မနေ့ကတည်းက လာသင့်တယ် မိုးဖွန်”

“ဘာဖြစ်လို့ ...”

စိုးကြီးစကားကို ကျွန်တော် သဘောမပေါက်။ တင်မျိုးက စိုးကြီးပရုံးကိုပုတ်ရင်း ...

“ဟိုကိစ္စတွေကို အရင်ရှင်းပြလိုက် စိုးကြီး”

စိမ်းလဲ့ကိုကြည့်တော့ စိမ်းလဲ့က ပါကင်ထုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကိုပိုက်ထားရင်း ကြမ်းပြင်ကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေပါသည်။

စိုးကြီးက ဇော်လတ်ပေးတဲ့ သတင်းစာတစ်စောင်ကို လှမ်းယူပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့မှာချပြကာ တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထောက်ပြပါ

တယ်။

“ဒီသတင်းကို မင်းအရင်ဖတ်ကြည့် မိုးဖွန်”

ကျွန်တော်က စိုးကြီး လက်ညှိုးနဲ့ထောက်ပြတဲ့ ကြော်ငြာကို ကြည့်သည်။

သမီးအဖြစ်မှ ခွန်လွှတ်ခြင်း

ကျွန်တော် ဦးသက်မြင့်၊ ကျွန်မ ဒေါ်သက်သက်ဆွေတို့၏ သမီး နွေးသဒ္ဒါ (ခေါ်) နွေး မှတ်ပုံတင်အမှတ်(.....) သည် ဗိဘာ များအား အကြိမ်ကြိမ်စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြုမူပါသဖြင့် ဤနေ့ ဤရက်မှစပြီး သမီးအဖြစ်မှ ခွန်လွှတ်ကြောင်း ကြေငြာအပ်ပါသည်။

ဦးသက်မြင့်၊ ဒေါ်သက်သက်ဆွေ

“ဟာ”

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားတာ အမှန်ပါ။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာမရှိခင်က ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲ။

“ဒီမှာကြည့် .. မိုးဖွန်”

စိုးကြီးက ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာတစ်ခုကို ဖွင့်ပြသည်။ ကင်မရာထဲမှာ သတို့သမီးတစ်ယောက် အလှပြင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရဲ့အခန်းထဲမှာ အလှပြင်နေပုံ၊ သတို့သားဝတ်စုံနဲ့လူက တစ်ခုခု လှမ်းနောက်သိုက်တော့ ရယ်မောပြီး ကင်မရာဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ... နွေး”

ကင်မရာကိုမြင်သွားပြီး သူမ ထိတ်လန့်သွားပုံရှိသည်။ နောက်တော့ ရုပ်ပုံတွေ ပျောက်သွားပါသည်။

“ဒီကင်မရာထဲကပုံတွေက မင်းရဲ့နွေးအစစ်ပါနော် မိုးဇွန်”
ကျွန်တော် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျခဲ့ရပါပြီ။

“မိုးဇွန် ...”

စိမ်းလဲ့ရဲ့အသံ၊ သူမ မျက်ဝန်းတွေက ရီဝေဝေ။

“နင်မလာခင် တစ်ရက်လောက်က နွေးနဲ့သူ့ချစ်သူတို့ မိဘတွေ သဘောမတူဘဲ လက်ထပ်လိုက်ကြပြီ။ ဒီသတင်းကို ငါသိလို့ သူတို့ပြင်တဲ့အလုပ်ပြင်ဆိုင်မှာ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဒီပုံတွေကို ရိုက်ခဲ့တယ် မိုးဇွန်၊ ဒါဟာ ငါတို့ရဲ့သက်သေပဲ မိုးဇွန်၊ ပြီးတော့ ရွှေဝါကို လိမ်လည်လှည့်ဖြားခဲ့တဲ့ ကက်ဆက်ဆွေနဲ့ သူ့ကို ငါတို့ခြိမ်းခြောက်ပြီး အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြခိုင်းတယ်၊ အဲဒီကိစ္စကို သူ့ချစ်သူရော သူမပါ သဘောတူပြီး အခုလို ပြောပြခဲ့တယ်”

စိမ်းလဲ့က ကင်မရာကို ထပ်ဖွင့်သည်။

ကင်မရာဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ နွေးရဲ့ပုံရိပ် ပေါ်လာပါသည်။ နွေးက မျက်ရည်စိုစွန်း ကင်မရာကို မရဲတရဲကြည့်ပြီး ပြောလာသည်။

“ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ မိုးဇွန်၊ အိမ်က ကျွန်မကို ယုံကြည်အောင် ရှင့်ကို ချစ်ဟန်ဆောင်ပြပြီး တွဲမိခဲ့တာပါ။ အခု မကြာခင် ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်မယ့်သူက “အောင်အောင်” လို့ ခေါ်ပါတယ်”

ကင်မရာကို ရွှေသွားပြီး မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ တိုက်ပုံနဲ့ ကော

သေးတစ်ယောက်ကို ပြပါတယ်။ ကျွန်တော် မှတ်မိလိုက်ပြီ။ ရုပ်ရှင်ရဲ့ရှုမှား နွေးရဲ့မောင်လို့ နွေးပြောဖူးတဲ့ ကောင်လေး။ ကင်မရာက နွေး ဘက်ပြန်လှည့်ပြသည်။

“အမှန်က ဒီကက်ဆက်ဆွေထဲက ရွှေဝါအသံကို လိုအပ်တာတွေဖြတ်ပြီး ပြန်ပြင်ထားတဲ့အခွေပါ မိုးဇွန်၊ တကယ်တော့ ရွှေဝါမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ ရွှေဝါက မိုးဇွန်အတွက် အမြဲရပ်တည်ပေးတဲ့ ချစ်သူကောင်းပါ။ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ချင်မှခွင့်လွှတ်ပါ မိုးဇွန်”

ပုံရိပ်တွေ ပျောက်ဆုံးသွားပါပြီ။ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေတဲ့ ဆရာဝန်ချက်တွေ၊ ဆုံးရှုံးသွားပြီဆိုတဲ့ ပူလောင်မှု၊ အဲဒါ ခင်တလား ရွှေဝါ။

“စိမ်းလဲ့သူငယ်ချင်း ဝင်းကိုရဲ့ သတင်းပေးမှုနဲ့ ငါတို့အုပ်စုတို့ ခိုးပြေးတဲ့ ပဲခူးနားက ရွာလေးကိုလဲ ရောက်ပြီးပြီ၊ အဲဒီအိုင်ရှင် အောင်ရဲ့ဆွေမျိုးတော်တဲ့ ဦးဘဂျမ်းနဲ့လဲ တွေ့ပြီးပြီ မိုးဇွန်၊ အဲဒီမယ့်ဘူးဆိုရင် ငါတို့လိုက်ပြပေးမယ် မိုးဇွန်”

ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ရွှေဝါရယ်၊ ပူနွေးစွတ်စိုနေတဲ့ ငါ့မျက်ရည်တွေက မီးတောက်ကျိန်စာလို့ ငါထင်ခဲ့ရပြီ သူငယ်ချင်းလေး ...။

“ငါ .. ရွှေဝါနဲ့ တွေ့ချင်တယ် စိမ်းလဲ့”

“နင် နောက်ကျသွားပြီ မိုးဇွန်”

“ဟင် ...”

ရင်ထဲမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရပါတယ်။ စိမ်းလဲ့ သူမ

ရင်ခွင်ထဲက ပါကင်ထုပ်ထားတဲ့အထုပ်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး သူ့ကို
ပေးသည်။

“ရော့ .. နင့်အတွက် ရွှေဝါ ပေးလိုက်တာ၊ ရွှေဝါ
ပေးလိုက်နဲ့ပဲ အန်တီယုဆီသွားပြီ။ သူပြောတာတော့ ဟိုမှာပဲ အပြီး
တဲ့ မိုးခွန်”

“ဘာ”

အားလုံးက စိတ်မကောင်းဟန်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေကြ
တယ်။

“ငါတို့ သူ့ကိုပို့ပြီး အခု ပြန်လာကြတာ မိုးခွန်”

စိမ်းလဲ့က စို့တက်လာတဲ့မျက်ရည်ကို အသာသုတ်ပြီး
ဆင်းသွားပါတယ်။ စိမ်းလဲ့ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
သွားက ခွာသွားကြပါတယ်။ ကျွန်တော် စိမ်းလဲ့ပေးတဲ့အထုပ်
ဖြေသည်။ ပါကင်စက္ကူတွေ ကွာကျသွားတော့ ရွှေဝါ ကိုယ်နဲ့
အမြဲပါလာတတ်တဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်။

ကျွန်တော် တစ်ခါတလေ နောက်ပြောင်ပြီး ဝှက်ထား
မယ့် ဖွင့်မကြည့်ဖြစ်တဲ့ ဒိုင်ယာရီ။ အခုတော့ ... ထိုစာအုပ်
ကျွန်တော့်ကို ‘ဘယ်လိုလဲ မိုးခွန်’ လို့ မေးနေသယောင်
ပထမဦးဆုံးဖွင့်တဲ့ စာမျက်နှာမှ တစ်ခုတည်းသောစာကြောင်း

“အပြီးသတ်ခွင့်မရှိတဲ့ ဖွင့်မဖတ်ကြည့်ဖြစ်တဲ့ ဒိုင်ယာရီ
အကွာရာတွေက ကျွန်တော့်ကို နာကျင်အောင် ပြုစားကြပါ

(သူငယ်ချင်း ... အဒီစကားတစ်ခွန်းနဲ့ အချိန်အကြာကြီး
ရူးရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ဟယ် ...)

(နင်ဟာ ..ငါ့ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ကောင်းကင်ပါ)

စာကြောင်းတွေပေါ် ကျွန်တော် မျက်ရည်တစ်စက်ကျသည်။
အမှတ်စဉ်ထိုးထားတဲ့ နေ့စွဲတွေက ကျွန်တော့်ကို အောင်နိုင်တဲ့
အပြုံးနဲ့ ငေးကြည့်နေပါတယ်။

(မင်္ဂလာရှိတဲ့အိပ်မက်တွေ ဆက်မက်ချင်တယ် သူငယ်ချင်း၊
အတတ်ပညာကို မပိုင်ဆိုင်တဲ့ ခံစားမှု၊ သီးသန့်ဆန်တဲ့ စိတ်ကူးတွေ၊
ငါ ဘယ်အချိန်မှာ ရပ်တန့်ရမှာလဲ)

(သတိနဲ့နေ၊ သတိနဲ့စား၊ သတိပြုမိစရာ အချစ်တွေကို ငါ
ထမ်းပိုးရင်း ငါဟာ မျက်မမြင်တဲ့ သားကောင်တစ်ကောင် နဲ့
တောအုပ်မှာ ချောင်ပိတ်ခံရပါပြီ သူငယ်ချင်း)

စာအုပ်ကို ပိတ်ပစ်မိသည်။ စာအုပ်အဖုံးပေါ်ကျလာတဲ့ မျက်
ရည်စက်တွေက နောင်တတွေလား ရွှေဝါ၊ ဒီလိုနည်းနဲ့ ငါ့ကို
မထားခဲ့ပါနဲ့ ရွှေဝါ ...။

နောက်တစ်ကြိမ် စာမျက်နှာတွေကို လှန်လှောရင်း နောက်ဆုံး
စာမျက်နှာမှာ ရေးထားတဲ့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် မင်ရာတွေနဲ့
စာကြောင်း။

(နင်နဲ့ငါကြားမှာ ဥပေက္ခာဆိုတဲ့လေပြည် ကြားဝင်လာခဲ့ပြီ
သူငယ်ချင်း)

သိပ်နာကျင်စရာကောင်းတဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်လား
ရွှေဝါ၊ ပါကင်စက္ကူတွေနဲ့ ရောထွေးနေတဲ့ကြားက ဒေါက်ခနဲ ပြုတ်
ကျသွားတဲ့ အရာတစ်ခု၊ ကျွန်တော် ကြမ်းပြင်ကိုကြည့်မိတော့
တိတ်ရီကော်ဒါ ကက်ဆက်လေး။ ကျွန်တော် စွပ်စွဲချက်တွေနဲ့ ဖွင့်ပြ
ဖူးတဲ့ ကက်ဆက်။ ကက်ဆက်လေးကို နာနာကျင်ကျင်ကြည့်ရင်း
ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်မိပါတယ်။

ဘာသံမှ ထွက်မလာ၊ လေတိုက်သံလို အသံတွေ။ ကျွန်တော်
ကက်ဆက်ခလုတ်ကို နှိပ်မယ်အလုပ် ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ... အချစ်ဆုံးဖြစ်နေလို့ပဲ မိုးဇွန်”
ရင်ထဲမှာ အဆိပ်တစ်ခုလို ခံစားအနေခက်အောင် ထားရစ်ခဲ့တဲ့
စကားလား ရွှေဝါ ...။

နှစ်ကာလတွေရဲ့ အနိုင်ယူမှုအောက်မှာ ရက်စွဲတွေက သေ
ဆုံးသွားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဖေဖေ လွှဲပြောင်းပေးတဲ့
ကုမ္ပဏီကို ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်ပြီး ရွှေဝါကို အခြေသတ်ရနေခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော့်ကို အပေါင်းအသင်းတွေက မေးတတ်ကြတယ်။
ဘာဖြစ်လို့အိမ်ထောင်မပြုတာလဲတဲ့။ ကျွန်တော် အပြုံးနဲ့ ခေါင်းခါပြ
မိပါတယ်။ ရွှေဝါကတော့ ဟိုမှာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီလို့ ကျွန်တော်
သတင်းကြားရပါတယ်။

ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းနေတဲ့တိုက်ခန်းကို သူငယ်ချင်းတွေ
အမြဲအလည်လာလေ့ရှိပါသည်။ အခုဆို အောင်ကိုနဲ့ကလျာက အိမ်
ဆောင်ကျနေပြီး သူတို့အလုပ်နဲ့သူတို့ ဇော်လတ်နဲ့စိမ်းလှဲလည်း လက်
ဆပ်ပြီး သိပ်မကြာသေးပါ။

ကျွန်တော်နဲ့ အတူလာနေသူကတော့ စိုးကြီးပါ။ စိုးကြီးက
ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျာအဖြစ် ဝင်လုပ်နေပါတယ်။

နေ့ရက်တွေကို အဖော်ခွဲစွဲဖြတ်ကျော်ရင်း ကျွန်တော့်မှာ ချစ်စရာ
ကောင်းတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတာ သတိရရင်း အလွမ်း
ဖြေခဲ့ရပါတယ်။

သူ့နာမည်က နန်းရွှေဝါ။

ကျွန်တော်က တစ်ခါတရံ မီးညောင်လို့ ခေါ်တတ်ပါတယ်။
ပြီးတော့ ကျွန်တော် စာအုပ်စင်ပေါ်မှာ တရုတ်သေထားတတ်
တဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးရယ်၊ ကက်ဆက်ပေါက်စလေးရယ်ကို
သူငယ်ချင်းတွေက ရယ်စရာသဘော စတတ်ကြတယ်။

“မင်း ဒိုင်ယာရီစာအုပ် ဖွင့်ဖတ်ပြီးပြီလား” တဲ့။

“ဟဲ့ ဝရမ်းပြေး ...”

နောက်ကနေ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့် အင်္ကျီကို ဆွဲပြီး
ခေါ်လိုက်တဲ့ အသံကြောင့် ကျွန်တော် စူပါမားကပ်ထဲမှာ ဈေးရောင်း
သူနဲ့ ဈေးနှုန်းမေးနေခိုက် လှည့်ကြည့်မိတော့ စိမ်းလဲ့နဲ့ ဇော်လတ်
လက်ထဲမှာ သုံးလေးနှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်။ ကျွန်တော်က
ကလေးပါးလေးကို လိမ်ဆွဲပြီး။

“ခဏ ...ဒါ ဘယ်လောက်လဲ လျှော့ဦးမလား ...”

ကောင်တာက အရောင်းစာရေးမလေးက ခေါင်းခါပြတော့
ကျွန်တော် စိမ်းလဲ့တို့နဲ့ ပြန်ထွက်လာရင်း ...

“ငါ နောက်က ကြည့်နေတာ တူပါတယ်လို့ .. ဒါတောင်
နှင့် ဇော်လတ်က မဟုတ်ပါဘူး ငြင်းနေသေးတယ်”

ဒီဇိုင်းခ

“အဲဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ နင်ပြောသင့်တယ် ရွှေဝါ”
 စိုးကြီးကလည်း မကျေမချမ်းနဲ့ဝင်ပြောတော့ ကလျာက ...
 “နင်တို့ကလဲလေ၊ ရွှေဝါကိုချည်းပဲ အပြစ်တင်မနေနဲ့၊ ဒီက
 ကိုယ်တော်ချောက အလိုက်သင့်လေး မျောနေလိုက်ပါလား”
 “ဟုတ်တယ်ဟာ၊ ငါ ကြိုးစားရကျိုးမနပ်လိုက်တာ”
 “ရွှေဝါကတော့ စံပဲဟေ့”
 “အေးလေ .. မလည်ရှုပ်”
 အခုမှ ရယ်မောနိုင်ကြပါသည်။
 “နင် နာလားဟင်”
 ရွှေဝါက ကျွန်တော့်ကို ကရုဏာသက်စွာ ပြောတော့ ...
 “မနာဘဲနေမလားဟ၊ အားကုန်လွှဲရိုက်လိုက်တဲ့ဟာကို”
 “ပြစ်မိး ..”
 “အား ..”
 “အပိုက လုပ်ပြီ”
 ထိရုံလေးနဲ့ ကျွန်တော်က အော်တော့ ရွှေဝါက အခုလို ပြော
 လာပါတယ်။

ဖွင့်မဖတ်ကြည့်ဖြစ်တဲ့ဒိုင်ယာရီ

BURMESE
CLASSIC

သူငယ်ချင်း

စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ ရေးချလိုက်လို့ ရင်ထဲကဝေဒနာ
 သက်သာသွားမယ်လို့ နင်ထင်လားဟင် ...။
 ရင်ထဲကို ပုရွက်ဆိတ်အကိုက်ခံရသလို၊ ရင်ထဲကို လှံနဲ့ထိုး
 သလို မနာကျင်ပေမယ့် တစ်စုံစိမ့်အဆိပ်တက်လာတဲ့ဒဏ်ရာက
 ငါ အသက်ရှင်တဲ့အထိ အတူပါသွားပြီလေ ...။
 နင်ပျော်ရင် ငါ့ကျေနပ်တယ် ...
 နင်ဝမ်းနည်းရင် ငါက ပိုဝမ်းနည်းတတ်တယ် ...
 ဒါဟာ မှန်သောစကားပါ သူငယ်ချင်း ...။

ကလေးလေးက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းဆွဲတော့ စိမ်းလဲ့က ဇော်လတ် ကို ကြည့်ကာ ဘာတွေသဘောကျနေမှန်းမသိ ရယ်ကြပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော် ကလေးကို စိမ်းလဲ့ လက်ထဲက ယူချီတော့ ကလေးက တခစ်ခစ်ရယ်ပါသည်။

“မင်း ဇော်တော် ဝလာတယ်နော် မိုးဇွန်”

ဇော်လတ်က ခပ်ဖွဲ့ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လှမ်းထိုးပြီး ပြောတော့ ကျွန်တော် ရယ်နေပါသည်။

“နင်ဟယ် တစ်မြို့တည်းမှာနေပြီး ဖုန်းလေး ဘာလေးတော့ ဆက်သွယ်ဖို့ သင့်ပါတယ်ဟာ .. အခု ဘယ်မှာနေလဲ”

ကျွန်တော် လိပ်စာကို ပြောပြတော့ ...

“ဟင် .. တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟင်အင်း စိုးကြီးနဲ့ ...”

စိုးကြီးဆိုတဲ့ စကားကြောင့် ဇော်လတ်က ...

“ခွေးကောင် ငါနဲ့ ဟိုတစ်ခါဆိုတော့ ငါ့ကို မပြောဘူး၊ သိမယ်”

ဇော်လတ်က ဆဲတော့ ကျွန်တော်က ...

“ဒီကောင် ငါနဲ့ အတူလာနေတာ မကြာသေးဘူးဟာ .. ကဲ ရော ကလေး ချစ်စရာလေးကွာ၊ သားလေးလား သမီးလေးလား”

ကလေးကို စိမ်းလဲ့ လက်ထဲဖြန့်ထည့်ပေးတော့ စိမ်းလဲ့က...

“သမီးလေးလေ ... နင် မတော်လိုက်ရတဲ့ အမျိုးလေ ...”

“ဘယ်လို ...”

စိမ်းလဲ့က သက်ပြင်းချရင်း ...

“ဒါ ... ရွှေဝါ သမီး မိုးဇွန်”

ကျွန်တော် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ဖြစ်သွားပါသည်။ ချိုမြိန် တယ်ထင်ပေမယ့် နာကျင်စရာကောင်းတဲ့ နာမည်လေးတစ်ခုက ရင်ကိုမွန်းကျပ်စေပါသည်။

“ရွှေဝါ ပြန်ရောက်နေတာ ငါးရက်ရှိပြီ မိုးဇွန်၊ ရွှေဝါလည်းပါ တယ် မိုးဇွန်၊ ပစ္စည်းတစ်ခုဝယ်နေလို့ နင်တွေ့လိုက်ပါလား မိုးဇွန်” ကျွန်တော်အားတင်းပြီးမိကာ သွေးလေးစွန်းခေါင်းခါပြပါသည်။

“မတွေ့တော့ပါဘူးဟာ.. မတွေ့တာပဲ ကောင်းတယ်ထင် တယ်”

“မဟုတ်တာကွာ”

ဇော်လတ်က အားမလို အားမရပြောတော့ ကျွန်တော် ဇော်လတ် ချီးကို ပုတ်ကာ ...

“သွားမယ် သူငယ်ချင်း၊ ငါ အလုပ်ကိစ္စလေးတွေ ရှိလို့ ခြင်းမယ်၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြတာပေါ့”

ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားတော့ စိမ်းလဲ့တို့ ကျွန်တော့် ငေးကြည့် ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ သိပါသည်။

ကျွန်တော် ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာပါဘူး ရွှေဝါ ရောက်လာ တယ်။ သူမက ကလေးကို စိမ်းလဲ့လက်ထဲက လှမ်းယူပြီး...

“ကြာသွားလား ... အသိဆိုင်တစ်ဆိုင်ဝင်နေလို့ဟ ...”

“အခုလေးတင် နင့်ရဲ့ မိုးဖွန်နဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောနေတာ ရွှေဝါ...”

“ဟင် ...”

ရွှေဝါ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ စိမ်းလဲ့ကို ကြည့်ပါသည်။
ဘယ်လောက်ကြာကြာ ငယ်သံယောဇဉ်တရားကြောင့် မိုးဖွန်ဆိုတဲ့
နာမည်ဟာ သူမ ရင်ထဲမှာတော့ စိမ်းလန်းနေပါသေးသည်။

ဘယ်မေ့နိုင်မှာလဲ သူငယ်ချင်းရယ် ...။

“မိုးဖွန် .. မနက်ဖြန် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ
ဆုံကြမယ်တဲ့၊ ရွှေဝါလည်း လာလိမ့်မယ် တဲ့”

အမောပြေသောက်လက်စ သံပရာရည်ဖန်ခွက်က လွှတ်ကျ
သွားခဲ့ပါတယ်။ စိုးကြီးက သက်ပြင်းချတယ်။

“စိမ်းလဲ့ ညနေက ဖုန်းဆက်တယ် မိုးဖွန်၊ အားလုံးနဲ့ တစ်
နေရာတည်းမှာတွေ့ချင်တယ် မိုးဖွန်၊ သူခင်ပွန်းတော့ ပါမလာဘူး၊
တစ်ယောက်တည်းလာခဲ့မယ်လို့ ပြောတယ်ကွ”

ကျွန်တော် ဖန်ကွဲစတွေကို ကောက်ကိုင်တော့ မထင်မှတ်ဘဲ
ဖန်ကွဲစတစ်ခုက လက်ကိုရှသည်။ စိုးကြီးက ဒါကိုမြင်ပြီး ...

“မင်းမှာလဲ ရွှေဝါအသံကြားတာနဲ့ အရာရာနဲ့ အမှားမှား...”

စိုးကြီးက ကြမ်းပြင်ကို အဝတ်စုတ်နဲ့သုတ်ရင်း အမှတ်တမဲ့ ပြောပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက် အမှတ်မထင် နာကျင်စေသည်။

“ငါ မလာတော့ဘူး စိုးကြီး၊ မင်းပဲ ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောလိုက်ပါကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိုးဇွန်”

ဝရန်တာကနေ ညနေကောင်းကင်ကို ငေးကြည့်မိသည်။

“ငါ ဟန်ဆောင်တတ်မှာမဟုတ်ဘူး စိုးကြီး၊ ပြီးတော့ သူက အိမ်ထောင်သည်၊ သူ့ကို ငါ ချစ်တဲ့အကြည့်နဲ့ကြည့်မိရင် ငါ အပြစ် ရှိလိမ့်မယ် စိုးကြီး”

စိုးကြီး ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ပါ။

ကျွန်မ့ဇာတိကထွက်တော့ စိုးကြီးနဲ့ လမ်းခွဲကာ တိုက်ခန်းကို နှိပ်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒီအချိန်ဆို ဆိုင်တစ်ခုခုမှာလူစုံရင် ကျွန်တော့် အကြောင်းကို ပြောနေကြမလားမသိပါ။

အခန်းထဲရောက်တော့ မီးမထွန်းမိပါ။ မှောင်မှောင်မည်းမည်း ချော့ အထီးကျန်စွာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေမိပါသည်။

“ဖျောက် ...”

မျက်ဝန်းမှိတ်ထားစဉ် မီးခလုတ်ဖွင့်သံနှင့်အတူ မီးတွေ ထိန် ထွက်သွားပါသည်။ အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ၊ ပြီးတော့ အနံ့ပွဲတစ်ခုလိုပြင်ဆင်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်အခန်း။

“ဟက်ပီးဘတ်ဒေး မိုးဇွန်”

နောက်နားခပ်ကျကျအသံနှင့်အတူ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်...

“ဟာ ...”

ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ် တစ်စုံတစ်ခုက ကျလာပါတယ်။ မျက်နှာပေါ်က မွေးနေ့ကိတ်ခရစ်တွေကို မသုတ်မိဘဲ ရယ်သံတွေနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ရှေ့ကလူကို ကြည့်မိတော့ ...

“ရွှေဝါ ...”

နှစ်ပေါင်းများစွာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ဒိုင်ယာရီပိုင်ရှင်လေး၊ စွဲမက်ဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ အပြုံးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူမ စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

လက်ခုပ်သံတွေနှင့်အတူ အတွင်းအိပ်ခန်းထဲက အလျှိုလျှို ထွက်လာကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်လို့မဆုံး။

“ဟေ့ကောင် မင်းက ချိန်းထားလို့ မလာပေမယ့် လာချင်တဲ့ သူက နေ့လယ်ကတည်းက စီစဉ်ထားတာ၊ ဒီနေ့ဘယ်သူမွေးနေ့လဲ” ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ရွှေဝါ လက်ဦးမှ ရယူခဲ့ပါပြီ။

“နင့်အမျိုးသားရော ပါမလာဘူးလား မီးညောင်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရွှေဝါရော၊ သူငယ်ချင်းတွေပါ ရယ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်။ ရွှေဝါက ပြုံးစိစိနဲ့...

“ဘယ်က အမျိုးသားလဲ”

ကျွန်တော့်ကို ပြုံးစိစိနဲ့ကြည့်နေတဲ့ သူမ ...

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ နင် ဟိုမှာ လက်ထပ်လိုက်ပြီဆို”

“ငါ နင့်ကို ပြောမိလို့လား”

“ဒါဆို ဟိုတစ်ခါတွေ့ခဲ့တဲ့ ကလေးက ...”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် စိမ်းလဲ့တို့ ရယ်ကြပါသည်။

ဇော်လတ် က ရယ်ချင်ဟန်နဲ့ ...

“အဲဒါ အန်တီယု သမီး မမဝေရဲ့သမီးကွ ငတုံးရဲ့”

ကျွန်တော် အံ့သြဝမ်းသာသွားကာ ...

“ဟုတ်လား ရွှေဝါ”

“လဲသေလိုက်ပါလား”

စိုက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းထော်ထော်လေးနဲ့ ပြောပုံလေးက ရင်ထဲမှာ ယားကျိကျိ။ ဟိုကောင်တွေကတော့ သဘောကျလို့မဆုံး။ ဒါဆို ဒီကောင်တွေနဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်၊ ရွှေဝါအိမ်ကလူတွေ ပေါင်းကြလိုက်ကြပြီ။

ရွှေဝါက လက်သီးဆုပ်ပြပါတယ်။ ကျွန်တော် နားမလည်။ လက်သီးကိုဖြေပြတော့ ကက်ဆက်ပေါက်စလေး၊ ပြီးတော့ သူမကား တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဆိုသည်။

“လက်မထပ်ရတဲ့အကြောင်းအရင်းက ...”

သူမ ကက်ဆက်ခလုတ်ကို နှိပ်သည်။

(ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နင်ဟာ ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံးဖြစ်နေလို့ပဲနီးနီး)

ကျွန်တော့်ရင်တွေ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် ရွှေဝါကို ပြေးပွေ့မိတော့ ရွှေဝါက ရှက်ရှက်နဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ

ဒီဒိုင်းခ

တိုးဝင်သည်။ ရင်ခုန်သံတွေ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးပေါင်းစပ်မိကြသည်။
 ၁၅၀၀ စည်းဝါးညီမျှတဲ့တေးသွားတွေ လှပဆန်းသစ်နေ၏။ ပြည့်စုံမှု
 ကို ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲတွေ့မိပါပြီ။

ဟိုကောင်တွေဆီက လက်ခုတ်သံတဖြောင်းဖြောင်း၊ ဒီအချိန်မှာ
 အခန်းတံခါးပွင့်လာလို့ ကျွန်တော် ရွှေဝါကို ဖက်ထားရာက ခွာ
 လိုက်ပါတယ်။ အခန်းတံခါးပွင့်ပြီး စိုးကြီးရဲ့ စပ်ဖြူမျက်နှာကြီးက
 ပေါ်လာပါတယ်။

ပြီးတော့ ...

“ဆက်ဖက်ထားလို့ ရပါတယ်”

ရယ်သံတွေ။

ဒီဒိုင်းခ

